ΕΤΟΣ Β! ΑΡΙΘ. 49 (115)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

LAMPOCREMA
Διά νά ξυρίζεσθε έντός ένός λεπτοῦ
-Πῶς μπορῶ νά ζήσω χωρίς ἐσέ;
ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ ΣΑΠΟΥΝΙ Κ ΠΙΝΕΛΛΟ

LAMBOCREMA-ΛΑΜΠΟΚΡΕΜΑ

Ἡ **LAMBOCREMA** *εἶνε μία φυσικὴ καὶ ὑγιεινοτάτη κατασκευασία Κρέμας καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶνε τέλεια, βέβαια καὶ θετικά. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν σάπωνα δια τὰ γένεια μὲ τὴν χρῆσιν τῆς βούρτσας ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:*

1ον) Ὑπηρετεῖ τὸ ξύρισμα μὲ ταχύτητα δίχως νερό, δίχως σάπωνα καὶ δίχως βοῦρτσαν.

2ον) Εἶνε πολὺ καθαρὴ καὶ ἀποξενωμένη ἀπὸ βλαβερὰς ἢ ἐξερεθιστικὰς οὐσίας.

3ον) Μὴ περιέχουσα καυστικὰς οὐσίας ἐπιτρέπει τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ ξυραφίου.

4ον) Αὐτὴ ἡ Κρέμα τρέφει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίδει μίαν εὐχάριστον δροσερότητα.

5ον) Μετὰ τὴν χρῆσιν της δὲν χρειάζεται τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου.

6ον) Δὲν ἐμπεριέχει λιπώδεις οὐσίας.

7ον) Ἀντέχει θαυμασίως εἰς κάθε κλῖμα.

8ον) Εἶνε ἀξιοσύστατη διότι εἶνε πολὺ πρακτικὴ καὶ οἰκονομική.

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ συγχέῃ αὐτὴν τὴν Κρέμαν μὲ ἄλλας τοιαύτας ὁμοίας κατασκευῆς αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὴν τελειότητα καὶ εἶνε συχνάκις καὶ ἐνοχλητικαί.

Τιμᾶται δραχμὰς 75, 40 καὶ 22.50 ἀναλόγως τοῦ μεγέθους. Διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐπὶ πλέον δραχμὰς 5 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ — ΑΘΗΝΑΙ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀριθ. 33 1ον Πάτωμα

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενῆτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἶνε τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μιὰ μέρα ἡ αἰτία τῆς εὐζωΐας σας.

Ἀγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἓν τοιοῦτον ὡρολόγιον νὰ σᾶς ἐξυπνᾷ τὸ πρωῒ διὰ τὰς μελέτας σας, σύντροφον τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρῃ ἐκ τούτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ ὑπέρτατον τοῦτο καθῆκον.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταδίου 47-Γ. Σταύρου 2 Ἀθῆναι) καὶ παρὰ τοῖς Ἀντιπροσώποις εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς περιοδεύοντας.

ΠΟΝΟΙ ΤΗΣ ΡΑΧΕΩΣ

Ὁποιαδήποτε ἐὰν εἶναι ἡ αἰτία ἢ ὁσονδήποτε ἰσχυρὸς ὁ πόνος τὸ Σλόανς Λίνιμεντ θὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Τὸ Σλόανς διαλύει τὴν ἐπώδυνον συμφόρησιν θερμαίνει καὶ τονώνει τὸ αἷμα καὶ ὁ πόνος ἐξαφανίζεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΠΑΥΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

ΚΥΝΗΓΟΙ

Βάλτε τραπουλόχαρτα Νο 6 στὰ 100 μέτρα καὶ ἀφοῦ μετρήσετε τὴν ἀπόστασι μὲ ἕνα μέτρον, τραβῆξατε μὲ ἕνα φυσίγγιον ΜΠΑΚΜΑΝ ΡΟΤ-ΒΑ-Ι-Λ σκάγια καὶ τότε θὰ ἰδῆτε τὰ ἀποτελέσματα. Θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον καὶ ὅμως εἶνε γεγονός.

ΚΕΡΔΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ
15 ο/ο ἕως 25 ο/ο
ΦΘΗΝΟΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τάπητες ντόπιοι καὶ εὐρωπαϊκοί. Μουσαμάδες linoleum πατώματος καὶ ταπετσαρίας. Κιλίμια. Διάδρομοι. Ψάθες. Κοντάρια Κουρτῖνες. Στόρ. Φιλέδες. Βελοῦδα φανταζὶ καὶ σκέτα. Στόφες. Ζούτ. Κρετόνια. Χαρτιὰ ταπετσαρίας. Βέργες σκάλας καὶ ἐν γένει εἴδη ἐπιπλώσεως εἰς πλουσίαν συλλογήν. Στὴν ἀποθήκην

ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ
56Α ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56Α

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μὰ εἶδες πόσο ἀγαπημένα ζοῦν ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ Νίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναὶ μὰ ξεύρεις τὸ γιατί; Γιατὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾶ κάθε λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλλὰ βάφει μόνη της τὰ παληὰ της μὲ τὰς θαυμασίας Γερμανικὰς Βαφὰς ὑφασμάτων "ARTI" καὶ τὰ κάνει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Ἄ! γι' αὐτὸ μᾶς παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἄμ' τότε τρέξε πάρε μου κ' ἐμένα 2 πακετάκια βαφῆς "ARTI" μπουὰ ντὲ ρόζ. Ἔχω δῆ τὰ πωλοῦν στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ Φαρμακεῖα τῆς γειτονιᾶς μας.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΘ. Η. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗ
Ὁδ. Εὐπόλιδος 14 (Μέγ. Σιράνιη)
Ἀθῆναι

ΣΤΕΡΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Ἁγ. Εἰρήνης 11

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην
Ὁδὸς Κεφαλληνίας 30
Ὧραι 8—11 π. μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογὴ Ἀγγλικῶν χειμερινῶν καὶ demi-saison ὑφασμάτων. Μεγάλη ποικιλία σχεδίων χρωματισμῶν.
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΔΗΜ. ΚΑΙ ΠΑΝ. Ι. ΚΑΠΡΑΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΟΔΩΝ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ & ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ (πρώην Τράπεζα Παύλου) ΑΘΗΝΑΙ
Ἀριθ. τηλ. 13—27 Νέον

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 49 (115)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: *Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 6.*
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

«Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου!» κατηράσθη ὁ Κύριος τὸν πρωτόπλαστον. Καὶ ἔκτοτε οἱ ἄνθρωποι δεινοπαθοῦν γιὰ τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον. Τὶς τελευταῖες ὅμως ἡμέρες, μὲ τὴν ἀπεργίαν τῶν ἀρτοποιῶν, τὸ μαρτύριον τοῦ ἄρτου ἔφθασε μέχρι σημείου ἐσχάτης ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως. Οἱ φοῦρνοι ἐπολιορκοῦντο. Καθένας ἄφηνε τὶς δουλειές του κι' ἔτρεχε γιὰ ψωμί. Πολλοὶ ἀγόρασαν ἀλεῦρι καὶ... ἐζύμωσαν μόνοι τους! Ἄλλοι παρηγορήθηκαν μὲ τὰ παξιμάδια. Καὶ ἄλλοι ἔβρεξαν κι' ἔφαγαν ὅ,τι ξεροκόμματα εἶχαν παραρριχμένα σπίτι τους. Τὰ ἔφαγαν καὶ τὰ βρῆκαν γλυκύτατα καὶ εὐγεστότατα. Σωστὸ παντεσπάνι. Μερικοὶ ἔχοντες κουμπάρους στὰ περίχωρα, ἐξεστράτευσαν ὡς ἐκεῖ καὶ ἐπέστρεψαν μὲ ὁλόκληρα ἀρτοφορτία. Ἐμπρὸς σὲ πολλοὺς φούρνους λίγο ἔλειψε νὰ γίνουν καὶ συγκρούσεις. Καὶ ἡ οὔσθη καὶ ὁ κάτωθι διάλογος:

— Αὐτοὶ οἱ φοῦρνοι εἶνε, βρὲ ἀδερφέ, ἀνυπόφοροι...

— Γιατί;

— Δὲν εἶδες... Κάνουν... ὅ,τι τοὺς καπνίσει!

....

ΧΑΛΙΑ

Ἤρχισαν ἡ πρῶτες βροχὲς γιὰ νὰ διακοποῦν ἡ συγκοινωνίες, νὰ καταντήσουν οἱ περισσότεροι δρόμοι ἀδιάβατοι, γιὰ νὰ πλημμυρήσουμε, γιὰ νὰ καταστραφοῦν ἐντελῶς καὶ νὰ πάθουν καθιζήσεις τὰ πεζοδρόμια!... Κι' ὁ χειμὼν εἶνε ἀκόμη πίσω. Φαντασθῆτε δηλαδὴ τί ἔχουμε νὰ τραβήξουμε ἀκόμη. Ἐκτὸς ἐὰν μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεὸς κι' ἔχουμε γλυκὸν καὶ μαλακὸν χειμῶνα, ἐφ' ὅσον... δὲν ἔχουμε δήμαρχον!

....

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπεργίας τῶν ἀρτοποιῶν. Δύο φίλοι στὴν ὁδὸν Σταδίου:

— Τὴ βλέπεις αὐτή; Ξέρεις τί πέρασι ἔχει τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς ἐλλείψεως τοῦ ψωμιοῦ...

— Μπᾶ! Καὶ τί εἶνε;

— ...Παξιμάς!

Ο ΑΒΕΛΑΡΔΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Δὲν θὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ποιὸς εἶνε ὁ Ἀβελάρδος, γιατὶ γιὰ νὰ ἐξιστορηθῇ ὁ βίος του καὶ τὸ περίφημο εἰδύλλιό του μὲ τὴν Ἐλοΐζα χρειάζονται πολλὲς σελίδες. Θὰ σᾶς ποῦμε ὅμως ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ περίφημου ἐκείνου εἰδυλλίου στὸ νεκροταφεῖο τῆς Μονμάρτρης ἔχει χτισθεῖ ἀπὸ αἰώνων ἕνα μικρὸ κενοτάφιο-παρεκκλήσιο, πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ Ἀβελάρδου καὶ τῆς Ἐλοΐζας. Τὴν ἡμέρα τῆς Toussaint ποὺ εἶνε γιὰ τοὺς Καθολικοὺς ὅ,τι γιὰ μᾶς τὸ Ψυχοσάββατο, ὅλοι οἱ ἀρραβωνιασμένοι τοῦ Παρισιοῦ, ἀκολουθοῦντες παλαιοτάτην παράδοσιν πηγαίνουν μαζὺ μὲ τὶς ἀρραβωνιαστικές τους καὶ ἀποθέτουν ἕνα στεφάνι μὲ λουλούδι στὸ κενοτάφιο, γιατὶ πιστεύουν ὅτι ἔτσι θὰ διατηρηθῇ ὁ ἔρωτάς τους αἰώνιος.

Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη
(Σκίτσο τοῦ κ. Βιτσιώρη)

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ μέγας Ἄγγλος φιλόσοφος Βάκων κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἔκλειψι σελήνης ἔπεφτε κάτω ἀναίσθητος!

Κάτι παρόμοιο πάθαινε καὶ ὁ Μίλτων. Ὅταν ἔβλεπε αἷμα λιποθυμοῦσε!

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστον.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ κουζίνα ὑπῆρξε πάντοτε πρωτεξαδέλφη τῆς Ἀνατολίτικης, τῆς Τουρκικῆς. Ἑλληνικὸν φαγητὸν χωρὶς σάλτσες καὶ μπαχαρικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῇ καί, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἐτρεφόμεθα καὶ ἄσχημα. Οἱ Τοῦρκοι, τοὺς ὁποίους ἀντεγράφομεν πιστῶς, ἄνθρωποι τῆς καλοπέρασης, εἶχον ἐφεύρει, πᾶν ὅ,τι τέρπει τὴν γεῦσιν, πᾶν ὅ,τι γαργαλᾷ τὴν ὄρεξιν, πᾶν ὅ,τι εὐχαριστεῖ. Σιγά-σιγὰ ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ κουζίνα ἤρχισε νὰ κάνῃ ἀπιστίας πρὸς τὴν Τουρκικήν. Ἤρχισε νὰ ἀντιγράφῃ πλέον τὴν δύσιν καὶ ὄχι τὴν ἀνατολὴν καὶ ἡ πρωτεύουσα πρώτη κατέληξε νὰ τρέφεται σήμερον μὲ φαγητά, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ ἀνατολίτικα εἶνε. Κάθε ἄλλο παρὰ νόστιμα. Κατήντησε δηλαδὴ ἡ Ἀθηναϊκὴ κουζίνα σὺν τῷ χρόνῳ ὀλίγον ἀνατολίτικη, ὀλίγον ἰταλική, γαλλική, ἀγγλική. Εἰς τὰ μεγάλα ἀθηναϊκὰ ρεστωρὰν συναντᾷ κανεὶς σήμερον εἰς τοὺς καταλόγους τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Τὸ Ἰμὰμ—μπαϊλντὶ ἢ τὸ κοκορέτσι «ἀλὰ Κατσαντωὰν» πλάγι ἀπὸ τὴν μαγιονέζαν. Ὁποία ἱεροσυλία. Ὁποία βλασφημία πρὸς τὰ πατροπαράδοτα, ὅταν καὶ αὐτὸ τὸ ἡρωϊκὸν κοκορέτσι ἔγινεν εἰς τὴν λίσταν τοῦ ξενοδοχείου ἑλληνογαλλικόν. Μὲ μίαν λέξιν ἡ Ἀτθὶς κουζίνα διεφθάρη. Καὶ διεφθάρη χωρὶς τοὐλάχιστον να βελτιωθῇ. Ἀντιθέτως ἔχασε πολύ, ἔγινεν ἀγνώριστος, δὲν μᾶς παρέχει τὰς πρώτας ἡδονὰς τοῦ γεύεσθαι... Τὸ φαγητὸ ποὺ μᾶς σερβίρεται δὲν τέρπει τὴν ὅρασιν, δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ αἰσθητικῶς μὲ τοὺς κόκκινες θαυμάσιες ἐκεῖνες σάλτσες του, δὲν μᾶς τέρπει τὴν ὄσφρησιν εὐωδιάζον γλυκύτατα, ὥστε καὶ νεκρὸν ν' ἀνασταίνῃ, δὲν μᾶς τέρπει τὴν γεῦσιν...

Εἶνε φαγητὸν ἔκφυλον.

Τὰ ρεστωρὰν κατασκευάζουν σήμερα φαγητά, τὰ ὁποῖα δὲ μᾶς εὐχαριστοῦν, δὲ μᾶς τέρπουν καθόλου, καὶ ὅμως τὰ τρῶμε, διότι συμβαίνει νὰ τὰ τρώγουν καὶ εἰς τοὺς Παρισίους. Μὲ τοὺς Ρώσσους πρόσφυγας ἐγκαινιάσθη στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ Ρωσσικὴ μαγειρική. Καὶ εἴδαμε Ἀθηναίους νὰ τρώγουν ρώσσικες σαλάτες καὶ νὰ μορφάζουν φρικωδῶς. Τὶς ἔτρωγαν καὶ ἀηδίαζαν ἁπλῶς καὶ μόνον χάριν τῆς μόδας!

Γιατὶ τώρα καταργεῖται σιγὰ-σιγὰ ἡ ἑλληνικὴ κουζίνα, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρὰ τουρκικὴ εἶνε, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτοὶ τὴν ἀντέγραψαν ἀπ' τοὺς Βυζαντινούς; Διατί;... Εἶνε ἁπλούστατον. Γιατὶ πιθηκίζουμε εἰς ὅλα!..

ZAK

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ-ΦΡΙΚΗ-ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ-ΤΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τὸ περίφημο σπανιώτατο μεσαιωνικὸ ἀπόκρυφο βιβλίο τοῦ Δομινικανοῦ μοναχοῦ ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΝΤΟ, Ἐξορκιστοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Μάγοι, Μάγισσες, ἀστρολόγοι, δραματιζόμενοι, βρυκόλακες, κολασμένες ψυχές, φαντάσματα, σκελετοί, σκιάχτρα, μυστηριώδεις καὶ παράδοξες ἐμφανίσεις καὶ ὀπτασίες, νάνοι, στοιχειά, κακοποιὰ πνεύματα, διάβολοι, ἐξορκισμοί, κλπ. κλπ.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

ΛΟΒΙΤΟΥΡΑ

(Στίχοι τοῦ Βάρρου)

Γιὰ νὰ κάνῃς τὴν σήμερον φιγούρα
Γιὰ νὰ μὴ σοὔρχεται ἀπ' τὴν πεῖνα σὰν λιγούρα
Γιὰ νὰ μὴ γυρνᾷς γιὰ θέσι σὰν τὴ σβούρα
Γιὰ νὰ μὴ νοιώθῃς στὸν στόμαχον φαγούρα
Γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦς καὶ τῆς συζύγου τὴ μουρμούρα
Καὶ νὰ μὴ σὲ πιάνῃ περὶ ψιλῶν πρεμούρα
Χτύπα μιὰ γενναία Λοβιτούρα,
τὸ ὁποῖον...
Μόνον ἡ μπάζα εἶνε μεγαλεῖον!...

Ὁ Κρῦος

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Στὸ νεκροταφεῖο τῆς Μονμάρτρης, στὸ Παρίσι, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐπάνω σ' ἕναν τάφο μποροῦσε νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὴν κάτωθι ἐπιτύμβιο ἐπιγραφή, τὴν ὁποία εἶχε τοποθετήσει ἕνας φιλόστοργος πατέρας, στὸν τάφο τοῦ γυιοῦ του.

«Ὁ νέος τὸν ὁποῖον ἐθάψαμε ἐδῶ ἦταν γυιός μου.

»Ἦταν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του καὶ ὡρισμένως θὰ ζοῦσε περισσότερο ἀπὸ 100 χρόνια.

»Ἀλλὰ ἡ ἀσωτεία, ἡ μέθη καὶ ἡ καταχρήσεις τὸν ἔφεραν πρόωρα ἐδῶ στὸ νεκροταφεῖο.

»Τοῦτο, κύριοι, ἂς εἶνε παράδειγμα γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὰ παιδιά σας»

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥ'Ι' ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ προλάβουν κάθε μεταξὺ τῶν δύο συνενόχων συνεννόησι εἶχαν διατάξει νὰ ὁδηγηθῆ καθένας στὸ κρατητήριο χωριστὰ καὶ ἀπὸ διαφορετικὸ δρόμο. Τὴ Λεονία τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἐραστή της. Γιὰ νὰ τὴν μεταφέρουν δὲ γρηγορώτερα στὸ δεσμωτήριο πῆραν τὴν ἅμαξα τοῦ κ. Φεβάλ. Ὥστε ὁ Γεδεὼν εἶχε νὰ χτυπηθῆ τώρα μὲ δύο μόνον χωροφύλακας.

Μόλις εἶδε τὴν ἅμαξα ποὺ ἐρχότανε βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του ἀτάραχος καὶ πῆρε στάσι καὶ βάδισμα περιπολοῦντος χωροφύλακος.

— Μπᾶ ! εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνοδεύοντας τὴ Λεονία χωροφύλακας, νὰ ὁ Φόρστερ !

— Ἔ Φόρστερ, εἶπε ὁ δεύτερος, εἶδες νὰ πηγαίνουν κάποιον στὸ τμῆμα ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Γιδεών, φτερνιζόμενος καὶ σκεπάζοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆ.

— Βλέπω ἔχεις συνάχι, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας γελῶντας.

Ἡ Λεονία, σὰν ἐρωτευμένη γυναίκα, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν μεταμφιεσμένο φίλο της καὶ περίμενε νὰ δῆ τί θὰ γίνη. Μόλις εἶδε τὸ Στέφανο νὰ τραβάη τὸ ξίφος του καὶ νὰ χτυπάη τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, ἔπιασε εὐθὺς τὰ χέρια τοῦ ἄλλου ἐμποδίζοντάς τον νὰ κινηθῆ. Ὁ Γεδεὼν τὸν χτύπησε ἀμέσως ὕστερα κι' αὐτὸν ἀπὸ πίσω.

Μόλις μείνανε πειὰ ἐλεύθεροι οἱ δύο συνένοχοι, ἐκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Λόρας. Ὁ Γεδεὼν ἦταν ὄργανό της. Ἐξετέλεσε τὶς ἐντολές της κι' ἔπρεπε νὰ τὸν σώση τώρα ποὺ κινδύνευε. Ἡ Λόρα φρόντισε καταλλήλως καὶ μετὰ μιὰ βδομάδα ὁ Γεδεὼν καὶ ἡ Λεονία, βρισκόντουσαν στὸ Βέλγιο, ἀπ' ὅπου μὲ τὸ σιδηρόδρομο φθάσανε στὴν Οὐγγαρία ἐλεύθεροι καὶ μὴ διατρέχοντες πλέον κανένα κίνδυνο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Φαβὲλ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης.

— Οἱ δολοφόνοι, τοῦ εἶπε, εἶνε ὄργανα ἄλλων καὶ οἱ πραγματικοὶ δράσται τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ὁ βαρῶνος Ζαλὶσχ καὶ ἡ κόμησσα Λόρα Βενσέσκα στοὺς ὁποίους ἡ ὑπηρέτριά μου χρησίμευσε γιὰ ὄργανο. Σᾶς συνιστῶ νὰ δώσετε ἐντολὴ νὰ ἐπαγρυπνοῦν τὸ μέγαρο τῆς Βενσέσκας, ὅπου χαλκεύονται ἀναρίθμητα ἐγκλήματα.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε τὴν ὑπόθεση τῆς κληρονομιᾶς.

Ὁ ὑπουργὸς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ μερικὲς συμπτώσεις καὶ ὑποσχέθηκε τὴν προστασία του γιὰ τοὺς κληρονόμους.

Ὁ ἀγῶνας λοιπὸν ἄρχιζε μὲ ἄγριο πεῖσμα.

Ἡ Λόρα εἶχε νἀντιμετωπίση τώρα ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομία τοῦ Παρισιοῦ.

Μὰ δὲν τὴν ἐφόβιζε τίποτα. Θὰ κέρδιζε τὴν κληρονομία σκοτώνοντας καὶ τὸν ἴδιο της τὸν πατέρα, κολυμπώντας στὸ αἷμα !...

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐξώργιζε κυρίως ἦταν τὸ ὅτι ὁ Φαβὲλ εἶχε μυριστεῖ τοὺς σκοπούς της. Πῶς ; Δὲν ἤξερε, μὰ θὰ τὸ μάθαινε, μὲ κάθε θυσία.

Τὴν ἔκαιε ἀκόμα νὰ ἀφρίζη ἀπὸ λύσσα τὸ ὅτι ἡ Φερνάνδη εἶχε σωθῆ. Καὶ τὴν εἶχε σώσει ποιός ; Ὁ Ἀρμάνδος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κληρονόμους κι' αὐτός, ποὔπρεπε νὰ λείψη τὸ γρηγορώτερο ἀπ' τὴ μέση...

Ἔτσι ἡ τελευταία της ἐνέργεια, οἱ κόποι της γιὰ ν' ἀποχτήση τὴν ὀχιὰ πῆγαν χαμένοι... Ἔφταιγε ὁ Γεδεών. Ἡ Λεονία ; ὄχι. Κ' οἱ δυὸ ἦσαν ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. Ὅπως ἀποδείχτηκε μάλιστα, ἡ Λεονία ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ δὲν φοβοῦνται τίποτε. Ἡ Λόρα τὴν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὴ Γαλλία, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα θὰ τὴν ξαναχρησιμοποιοῦσε. Τὴ νύχτα ποὺ κατέφυγε σπίτι της τὴν εἶχε ψυχολογήσει καλά. Ἡ μορφή της ἔδειχνε γυναῖκα πλασμένη γιὰ τὸ ἔγκλημα. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἔπρεπε νὰ θέση σ' ἐνέργεια τὰ μεγάλα της μέσα, μέσα τρομακτικά, ἀπαίσια, φρικαλέα, μὰ καὶ ἀσφαλῆ... Ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήση τὸν Μαῦρο Βρυκόλακα !

Ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ δὲν φοβοῦνται τίποτα !...

Αὐτὸς θὰ ἀφάνιζε ὅλους τοὺς κληρονόμους. Αὐτὸς ἦταν τὸ καλύτερο ὅπλο της, τὸ καλύτερο ὄργανό της.

Θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε. Κ' ὕστερα... ὕστερα θαὔρισκε τρόπο ν' ἀπαλλαγῆ κι' ἀπ' τὸ τέρας αὐτό...

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΤΙΜΗΣ

Μεταξὺ τῶν κληρονόμων ποὔπρεπε νὰ δολοφονηθοῦν ἦταν κι' ἕνας ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος ἀστός, ὁ κ. Λενοέλ. Γι' αὐτὸν δὲν χρειαζόντουσαν καὶ πολλὰ μέσα γιὰ νὰ τὸν ξεμπερδέψουν. Ἡ Λόρα εἶχε βρεῖ ἕνα σχέδιο σατανικό, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ὁ Λενοὲλ καὶ ἡ γυναίκα του θὰ ἀφανιζόντουσαν μόνοι τους.

Ὁ ἀγαθὸς κ. Λενοὲλ περνοῦσε μόνος του τὸ καλοκαῖρι του στὸ Νεϊγύ, ὅπου μποροῦσε κι' ἱκανοποιοῦσε μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ ψάρεμμα.

Ἡ Λόρα τὸ εἶχε μάθει αὐτὸ κ' ἔστειλε στὸ Νεϊγὺ ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους της.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ὁ Λενοὲλ εἶχε πάει πρωῒ πρωῒ στὸ ποτάμι γιὰ ψάρεμμα, ἦρθε σὲ λογομαχία, γιὰ μι' ἀσήμαντη ἀφορμή, μ' ἕνα ἄγνωστό του βαρκάρη, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη μὲ τὰ χυδαιότερα λόγια. Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς λογομαχίας, ὁ βαρκάρης τοῦ φώναξε μὲ θυμό.

— Ἔννοια σου, γέρο ἄτιμε, καὶ θὰ σὲ διορθώσω ἐγὼ !

Ἔξαλλος ὁ κ. Λενοὲλ ἀπ' τὴν ὀργή του, ὥρμησε κατὰ τοῦ βαρκάρη λέγοντάς του :

— Στάσου, μασκαρᾶ, καὶ θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ μὲ λὲς ἄτιμο, χωρὶς κἂν νὰ μὲ ξέρη...

Ὁ βαρκάρης ὅμως δὲν τἄχασε καθόλου καὶ τοῦ ἀπάντησε γελῶντας μ' εἰρωνία :

— Ἐγὼ δὲν σὲ ξέρω ;.. Σὲ ξέρω πολὺ καλά... Σὰν δὲ μὲ πιστεύεις, δὲν πᾶς μιὰ στιγμὴ ὡς τὸ σπίτι σου... Θἄβρῃς ἐκεῖ τὴ γυναῖκα σου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου σου Λεμπλάν.

Καθὼς τὸν ἄκουσε ὁ κ. Λενοὲλ στάθηκε σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήση κεραυνός, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βγάλη μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ὁ βαρκάρης βλέποντας ποιὸ ἀποτέλεσμα εἶχαν φέρει τὰ λόγια του, ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο :

— Σώπασες τώρα ;.. Ἔ !.. Ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ καταλάβης... Δέκα χρόνια τώρα δὲν ἄνοιγες τὰ μάτια σου γιὰ νὰ ἰδῆς τί γίνεται μέσα στὸ σπίτι σου.

Ὁ κ. Λενοέλ, ἂν καὶ ὁ θυμὸς ἔβραζε μέσα του, σώπαινε γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκεντρώση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἄγνωστο βαρκάρη, ὁ ὁποῖος, ὅπως φαινόταν, ἤξερε ὅλα τὰ τερατουργήματα τῆς συζύγου του.

Ὅταν ὁ βαρκάρης ξεθύμανε πειὰ κι' αὐτὸς καὶ σώπασε, ὁ κ. Λενοὲλ κάθησε συλλογισμένος στὴν ἀκροποταμιὰ κι' ἄρχισε νὰ μελετάη ἕνα τρομερὸ σχέδιο ἐκδικήσεως. Ἀφοῦ τὸ μελέτησε ἀρκετὴ ὥρα, τράβηξε τὰ δίχτυα του καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο ὅπου ἔμενε. Ἐκεῖ μεταμφιέστηκε σὲ χωρικὸ καὶ ἀμέσως ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Μόλις ἔφτασ' ἐκεῖ, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀγοράση ἕνα περίστροφο.

Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του.

Μάζεψε μερικὲς πέτρες, σχημάτισε ἕνα ὕψωμα μ' αὐτὲς κι' ἀνεβαίνοντας ἀπάνω, κατώρθωσε νὰ πηδήση τὴ μάντρα ποὺ ἔφραζε τὸ περιβόλι του καὶ νὰ βρεθῆ μέσα σ' αὐτό. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρόσεξε τότε ἦταν ὅτι τὸ πιστό του σκυλλὶ δὲν βρισκότανε πειὰ ἐκεῖ. Ἡ κ. Λενοὲλ τὸ εἶχε ἐξαφανίση, ἀσφαλῶς, γιὰ νἄχη μεγαλείτερη ἐλευθερία κινήσεως ὁ φίλος της.

Ὁ Λεμπλὰν ἔμπαινε πράγματι, κάθε βράδυ στὸ σπίτι, ἀπὸ ἕνα μικρὸ πορτάκι τοῦ περιβολιοῦ, τοῦ ὁποίου εἶχε τὸ κλειδὶ καὶ τὸ ὁποῖο ἔμενε ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ μπορῆ νὰ μπαινοβγαίνη μ' εὐκολία.

Ὁ κ. Λενοὲλ πατῶντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, κατώρθωσε νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανένα. Ἔπειτα ἀνέβηκε σιγά-σιγὰ τὴ σκάλα προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνη καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Κρατοῦσε τὸ περίστροφο στὸ χέρι του, τὸ ὁποῖο δὲν ἔτρεμε καθόλου. Ὁ κ. Λενοὲλ ἦταν τώρα ψυχρός, γαλήνιος καὶ ἀπαθής.

Ἔτσι ἔφθασε ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς συζύγου του. Δὲν ἐδίστασε τότε οὔτε στιγμή. Συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ δίνοντας στὴν πόρτα μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ μὲ τὶς πλάτες, τὴν ἔρριξε ἀμέσως κάτω.

Τὸ δωμάτιο μόλις φωτιζότανε ἀπὸ ἕνα καντῆλι. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ δῆ τὴ γυναίκα του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου !...

Μόλις εἶδε τὸ σύζυγο, ὁ Λεμπλὰν περίτρομος ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης του κι' ἔκανε νὰ φύγη, ἐνῶ ἐκείνη τοῦ κάκου ζητοῦσε νὰ κρυφτῆ πουθενά.

Ὁ κ. Λενοέλ, τρομερὸς στὴν ὀργή του, τοὺς ἔφραξε τὸ δρόμο.

Ἔπειτα ἀτάραχος καὶ μὲ χέρι σταθερό, ἐσήκωσε ἀργὰ κι' ἐπίσημα τὸ περίστροφό του κι' ἐπυροβόλησε δυὸ φορὲς στὴ σειρά.

Ἡ σφαῖρες δὲν ἀστόχησαν στὸ σκοπό τους. Ἀμέσως ἡ σύζυγός του κι' ὁ προδότης φίλος του, σωριάστηκαν κάτω θανάσιμα, πληγωμένοι κι' οἱ δυό.

Ὁ κ. Λενοὲλ εἶχε ἐκδικηθεῖ.

Τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς ἀναστατώθηκε. Σὲ λίγο ὅλοι βρισκόντουσαν στὸν τόπο τοῦ δράματος, ὅπου εἶδαν τὸν κ. Λενοὲλ ἀτάραχο καὶ ἤρεμο νὰ στέκεται μπρὸς στὰ πτώματα τῆς συζύγου του καὶ τοῦ φίλου του. Μόλις εἶδε τοὺς ὑπηρέτες τοὺς εἶπε μ' ἕναν τόνο ἐπιβλητικό :

— Ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια τώρα θὰ μὲ πέρνατε γιὰ βλάκα καὶ γιὰ γελοῖο, μὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶμαι βέβαιος, σᾶς φαίνομαι τρομερός ! Κανένας στὸ ἑξῆς δὲ θὰ μπορῆ οὔτε νὰ μὲ κατηγορήση, οὔτε καὶ νὰ μὲ εἰρωνευθῆ... Ἐκδικήθηκα !...

Σώπασε λίγα δευτερόλεπτα κι' ἔπειτα διέταξε :

— Φέρτε ἕνα φῶς !

Ὅταν τὸ δωμάτιο φωτίστηκε ἀρκετά, ὁ κ. Λενοὲλ ἄκουσε τὸ Λεμπλὰν νὰ ρογχάζη βγάζοντας τὴν τελευταία του πνοή, συγχρόνως δὲ εἶδε τὴ γυναῖκα του νεκρὴ πειὰ νὰ κοίτεται μέσ' στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγή της !..

Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ μερικοὶ γείτονες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξυπνήσει ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε ὁ κ. Λενοέλ, ὅταν ἕνας σύζυγος ἀτιμάζεται καὶ δὲν ξέρει τὴν ἀτιμία του εἶνε ἄξιος οἴκτου μᾶλλον ἢ χλεύης... Ἐσεῖς ἀσφαλῶς θὰ νομίζατε ὅτι τὰ ἤξερα ὅλα...

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΝΤΕΛ ΦΕΝΤΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σηκωθῆτε, τοῦ εἶπε. Σᾶς συγχωρῶ !.. Μὰ ὑπὸ ἕνα ὅρο.. Ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι δὲν θὰ μπῆτε πειὰ στὴν κάμαρή μου, ὅταν ἐγὼ κοιμᾶμαι... Θὰ γίνω φίλη σας... μὰ τίποτε παρὰ πάνω ἀπὸ φίλη.. Μιὰ φίλη τὴν ὁποία πρέπει νὰ σέβεσθε...

Ὁ Τζιάκομο ὑποκλίθηκε, καταπνίγοντας ἕνα βαθὺ στεναγμό του.

— Ἔ, τοῦ εἶπε ἐκείνη, δὲν μ' εὐχαριστεῖτε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα ; Καὶ πρὸς ἀπόδειξη τῆς μεγάλης μου καρδιᾶς, ἡ ὁποία σᾶς συχώρεσε, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μὲ φιλήσετε... Νὰ μοῦ δώσετε ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο... Καταλάβατε ;..

Ὁ ξανθούλης μας δὲν θέλησε νὰ τοῦ ἐπαναλάβουν αὐτὴ τὴν κουβέντα. Ἐκείνη εἶχε γείρει πειὰ τὸ ὡραῖο της κεφάλι πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν.. ἐφίλησε !

Μονάχα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε κλείση τὰ μάτια του γιὰ νὰ νοιώση καλύτερα τὴ συγγνώμη της, τὸ φιλί του, δὲν ἐδόθηκε στὸ μάγουλο, ὅπως τοῦ εἶχε προσδιορίσει ἀλλὰ στὴν ἄκρη τοῦ στόματος τῆς Λουκρητίας....

— Ἆ ! φώναξ' ἐκείνη κάνοντας τὴ θυμωμένη, αὐτὸ ποὺ ἐκάνατε δὲν ἦταν καλὸ πρᾶγμα, κύριε..

— Ἔκανα λάθος, κυρία μου... Μὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε. Γιατὶ τὸ πρῶτο ἐπειδὴ ἔκανα λάθος, δὲ λογαριάζεται...

— Ὄχι ! Ὄχι ! λογαριάζεται !... Ἆ !.. Ἆ !.. Μά, Θεέ μου, πόσο ἀναιδὴς εἶνε αὐτὸς ὁ μικρὸς ποὺ μοιάζει σὰν ἀθῶο Χερουβεὶμ τοῦ Παραδείσου !.. Μὲ φιλάει πάλι !.

Ἡ Λουκρητία ἡ ὁποία διασκέδαζε στὴν ἀρχὴ μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Τζιάκομο, τώρα ἔννοιωθε μεγάλη εὐχαρίστηση δοκιμάζοντας τὰ φιλιά του.

Ἔτσι ὁ δυστυχισμένος Ἀνδρέας ντὲλ Σάρτο ἀπέκτησε δικαιωματικῶς κι' αὐτὸς μιὰ θέση στὴν γνωστὴ παγκόσμιο συναδελφότητα τῶν συζύγων γιὰ τὴν ὁποία λένε ὅτι εἶνε τόσο δύσκολο νὰ μετρήση κανεὶς τὰ μέλη της, ὅσο δύσκολο ἐπίσης εἶνε νὰ μετρήση τ' ἄστρα τοὐρανοῦ.

Ὡστόσο αὐτὸ εἶνε κάπως ὑπερβολικό. Γιατί, ἀφοῦ ὑπάρχουν στὸν κόσμο τίμιες γυναῖκες, ὑπάρχουν φυσικὰ καὶ σύζυγοι ποὺ δὲν εἶνε μέλη τῆς ἐν λόγῳ ἀδελφότητος.

Ὅπως συμβαίνει πάντοτε σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθε τὶς συζυγικὲς ἀτυχίες τοῦ Ἀνδρέα πρὶν ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἴσως νὰ μὴν τὸ πάθαινε ποτέ, ἂν ἡ Λουκρητία λάβαινε τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις. Μὰ ἐκείνη λίγο νοιαζότανε κι' οὔτε κἂν ἔκρυβε τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ποντόρμο, ἔτσι ποὺ μιὰ μέρα, μοιραίως, ὁ ζωγράφος μας ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἐπρόδιδε μὲ τὸν προσφιλῆ του μαθητή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι νόμιζαν ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὰ νά, ποὺ ξαφνικά, αὐτός, καθὼς μπῆκε στὴν κάμαρή του γιὰ νὰ πάρη κάτι, τοὺς βρῆκε ἐκεῖ ἀγκαλιασμένους ν' ἀνταλλάσσουν τὰ τρυφερότερα τῶν φιλημάτων. Καὶ τυφλὸς ἀκόμη νὰ ἦτανε θὰ βεβαιωνότανε ἀμέσως γιὰ τὴν προδοσία.

Ὁ Τζιάκομο εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸν Ἀνδρέα νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο, τὸ ἔσκασε μ' ὅλη του τὴν εὐκολία, γιατὶ ὁ ζωγράφος ἐκμηδενισμένος πειὰ μπρὸς στὸ θέαμα τῆς ἀτιμίας του, δὲν ἔκανε οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνηση γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση ἢ νὰ τὸν τιμωρήση.

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε σωριαστεῖ σ' ἕνα κάθισμα, καὶ σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε σὰ μικρὸ παιδί.

Ἡ Λουκρητία στὴν ἀρχὴ τὸν ἐκύτταζε σιωπηλή. Ἔπειτα τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἔ λοιπόν, τί κάνεις ἔτσι ;... Ἔσφαλα, σοῦ τὸ ὁμολογῶ.. Μὰ κ' ἐσὺ γιατὶ ἐπῆρες, χωρὶς τὴν συγκατάθεσή μου, αὐτὸ τὸ παιδὶ στὸ σπίτι μας ; θυμᾶσαι πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νάρθῃ ὁ Τζιάκομο νὰ κατοικήση μαζύ μας... Μὲ ἀγαποῦσε... Εἶνε ὡραῖος, ἀξιέραστος καὶ ἔκανα ὅτι θὰ ἔκανε καὶ κάθε ἄλλη γυναῖκα στὴ θέση μου : ὑπέκυψα στὴν ἀγάπη του... Μετανοῶ γιατὶ σὲ πρόδωσα καὶ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ὑποπέσω ποτὲ σὲ παρόμοιο σφάλμα... Τώρα, ἂν ἐσὺ νομίζης ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μὲ συχωρέσεις, εἶσαι κύριος καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις...Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ χωρίσουμε...

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι ; ρώτησε ὁ Ἀντρέας

— Νὰ χωρίσουμε !.. φώναξε ὁ Ἀνδρέας.. Νὰ χωρίσουμε !.. Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ αὐτό ; Λουκρητία... Σὲ ἀγαπῶ μάλιστα πιὸ πολὺ αὐτὴ τὴ στιγμή, σὲ ἀγαπῶ τόσο ὅσο δὲν σ' ἀγάπησε ποτὲ αὐτὸς ὁ ἄτιμος !.. Ἐσὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά, Λουκρητία, γιατί...

— Θεέ μου, τὸν διέκοψε ἐκείνη. Ναί, ναί, σ' ἀγαπῶ πάντοτε... Μονάχα... στὸ ξαναλέω ὅτι δὲν ἔκανες καλὰ νὰ φέρης στὸ σπίτι μας τὸ Τζιάκομο !.. Ἂν μὲ ἄκουγες τότε ποὺ σοῦ τὸ ἔλεγα αὐτό, δὲν θὰ ἤσουν ἀναγκασμένος νὰ κλαῖς τώρα... Ἔλα, σκούπισε τὰ δάκρυά σου, πειά... Γιατὶ κ' ἐγὼ εἶμαι λυπημένη γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη πρὸ ὀλίγου καὶ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ ποτὲ πειά...

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι φώναξε ὁ Ἀνδρέας.

— Ναί.

— Μὰ ἂν ἀγαπᾶς κ' ἐσὺ τὸ Τζιάκομο, θὰ ὑποφέρῃς πολὺ ὅταν θὰ πάψης νὰ τὸν βλέπεις...

Ἡ Λουκρητία χαμογέλασε μὲ τὶς ἀνησυχίες ποὺ τῆς ἐξεδήλωνε τώρα ὁ Ἀνδρέας γιὰ λογαριασμό της. Παρ' ὅλη τὴ φυσικὴ ξεραΐλα τῆς καρδιᾶς της, συγκινήθηκε μὲ τὴν ἀπέραντη καλοσύνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, σὲ μιὰ τέτοια περίσταση, ἐνδιαφερότανε γιὰ τὸν πόνο ποὺ θἄννοιωθε ἐκείνη παύοντας νὰ βλέπη τὸ φίλο της !

— Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό, τοῦ ἀπάντησε. Ἂν ὑποφέρω, αὐτὸ δὲν θὰ βαστήξη πολὺ καιρό. Ὡστόσο, ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώνω νὰ σοῦ κρύβω τὸν πόνο μου...

— Ὢ !.. θὰ δῆς !.. φώναξε τότε ἐκεῖνος, θὰ σ' ἀγαπάω ὁλοένα πιὸ πολὺ ὅσο ἐσὺ θὰ ξεχνᾶς ἐκεῖνον ποὺ πρέπει νὰ ξεχάσης...

***

Ἡ Λουκρητία στάθηκε τάχα πιστὴ στὸ λόγο της ; Ἔπαψε πειὰ νὰ προδίδη τὸν Ἀνδρέα ;

Ναί, δὲν τὸν ἐπρόδωσε...προσωρινῶς τουλάχιστον... Δὲν τὸν ἐπρόδωσε πειὰ μὲ τὸ Τζιάκομο, ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ συζύγου, τσακίστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, ὅπου δὲν ξαναπαρουσιάστηκε παρὰ μετὰ πολλὰ χρόνια ἀργότερα.

Μὰ ἦταν μιὰ πολὺ κακὴ φύσις ἡ Λουκρητία. Ἦταν ἀνίκανη νὰ κρατήση γιὰ πολὺν καιρὸ ἕνα εὐγενικὸ αἴσθημα μέσα της. Ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ Λουκρητία, ἡ ὁποία δὲν ἔννοιωθε πειὰ καμμιὰν ἀγάπη γιὰ τὸ σύζυγό της, ξεχνῶντας κάθε εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτόν, ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζη μ' ἕναν ἄλλο τρόπο : τὸν κατηγοροῦσε ὅτι δὲν ἐκέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα, προσεποιεῖτο πὼς δὲν ἀνεγνώριζε τὴ δόξα του καὶ κακομεταχειριζότανε τόσο τοὺς μαθητάς του, ὥστε ὅλοι —ἐξαιρέσει δύο, τοῦ Πούλκιο καὶ τοῦ Τζακόνε—ἔφυγον ἀπὸ τὴ σχολή του.

Ὁ Ἀνδρέας βρισκότανε πειὰ σὲ ἀπόγνωση.

— Μὲ κατηγορεῖς ὅτι δὲν κερδίζω ἀρκετὰ χρήματα, ἔλεγε στὴ γυναίκα του, κι' μοῦ διώχνεις τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι γιὰ νὰ τὰ κερδίσω... Τί θέλεις νὰ κάνω ;.. αὐτὸ εἶνε ἡ καταστροφή...

— Αὐτὸ ποὺ εἶνε ἡ καλύτερα αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἡ καταστροφὴ ἡ δική μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Λουκρητία, ἦταν ἡ κουταμάρα ποὺ ἔκανα καὶ παντρεύτηκα ἕνα φτωχὸ ζωγράφο τῆς σειρᾶς σου, προωρισμένο νὰ φυτοζωῆ σ' ὅλη του τὴ ζωή !..

— Νὰ φυτοζωῆ !.. φώναξε ὁ Ἀνδρέας. Μὰ βλέπεις πολὺ καλὰ ὅτι μοῦ κάνουν παραγγελίες εἰκόνων ἀπὸ παντοῦ...

— Ἀπὸ παντοῦ, χά ! χά !.. Ἐκτὸς ἂν μὲ τὸ «παντοῦ» αὐτὸ ἐννοεῖς τὰ μοναστήρια, τῶν ὁποίων οἱ καλόγεροι πληρώνουν ἄσχημα... ἢ μᾶλλον δὲν πληρώνουν καθόλου...

— Μὰ κάνεις μεγάλο λάθος, ἀγαπητή μου... Ἐν πρώτοις οἱ καλόγεροι—ὅταν θέλουν—πληρώνουν καλύτερα ἀπ' τὸν καθένα...

— Μὰ δὲν θέλουν ποτέ !..

— Ἔπειτα δὲν ἐργάζομαι μόνο γιὰ τοὺς καλογέρους... Πούλησα τελευταῖα καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλά, μιὰ εἰκόνα μου—τὸ «Χριστὸ νεκρὸ»— σ' ἕνα ἔμπορο τῆς πόλεώς μας τὸν Πέτρο Πουτσίνι κι' ἑτοιμάζω μι' ἄλλη τώρα γιὰ τὴν Αὐτοῦ Ἁγιότητα τὸν Πάπα.

— Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῆς, ἐγὼ ἕνα ξέρω : δὲν θὰ γίνης ποτὲ πλούσιος... Γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία...

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ σκληρὸ γιὰ ἕνα καλλιτέχνη ἀπὸ αὐτὲς τὶς μικρὲς οἰκογενειακὲς θύελες, ἡ ὁποῖες ταράζουν καθημερινῶς τὸ χρωστῆρα του ἢ τὴν πέννα του...Ἡ ἔμπνευσις χάνεται μ' αὐτὲς τὶς δυσάρεστες λογομαχίες καὶ τὸ πνεῦμα κουράζεται καὶ καταστρέφεται.

***

Μὰ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀμφέβαλε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ συζύγου της, ἐπρόκειτο νὰ διαψευσθῆ μὲ τὸν πιὸ ἀνανταίρρητο τρόπο στὶς κακὲς αὐτὲς προσδοκίες της : Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1517 ὁ Ἀνδρέας ντὲλ Σάρτο δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Α΄. ὁ ὁποῖος τὸν προσκαλοῦσε στὸ παλάτι του.

Ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄. ἀγαποῦσε πολὺ τὶς ὡραῖες τέχνες, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο εἶνε ἄξιος συγχωρήσεως ἐπειδὴ εἶχε ἀγαπήση ἐξ ἴσου τὸν πόλεμο. Μεταξὺ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων ζωγράφων τὰ ὁποῖα εἶχε στὸ παλάτι του καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὴν Ἰταλία, πληρώνοντας κολοσσιαῖα ποσά, ὑπῆρχαν καὶ δυὸ τρεῖς πίνακες τοῦ Ἀνδρέα ντὲλ Σάρτο—μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ «Χριστὸς νεκρὸς» ποὺ εἶχε πουληθῆ στὸ Φλωρεντῖνο ἔμπορο Πέτρο Πουτσίνι, οἱ ὁποῖοι προκάλεσαν τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ἐκτιμήση τὴν μεγαλοφυΐα τοῦ ζωγράφου μας.

— Πέστε στὸν ντὲλ Σάρτο—μεταφέρουμε ἐδῶ ἐπὶ λέξει τὴν ἐντολὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Φραγκῖσκος Α΄. στὸν ἀπεσταλμένο του, στέλνοντάς τον στὴν Φλωρεντία γιὰ νὰ προσκαλέση τὸν Ἀνδρέα στὸ παλάτι τῆς Γαλλίας,—πέστε στὸν ντὲλ Σάρτο νὰ ἔρθη στὸ παλάτι μου κι' ἂν ἀκόμα τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κάνη τὸ ταξεῖδι του αὐτὸ μιὰ χρυσὴ γέφυρα ἀπὸ τὴ Φλωρεντία στὸ Παρίσι, θὰ τὴν κατασκευάσουμε πρὸς χάριν του...»

Ἡ βασιλικὴ λοιπὸν πρότασις ἦταν πολὺ δελεαστική... γιὰ τὴ Λουκρητία, προπάντων !.. *Μιὰ χρυσῆ γέφυρα !...* Μὰ δυστυχῶς, ἐκείνη δὲ μποροῦσε νὰ περάση μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό της ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ γέφυρα !.. Καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνα ταξεῖδι ἀπὸ τὴ Φλωρεντία στὸ Παρίσι ἦταν ὅτι σχεδὸν εἶνε σήμερα ἕνα ἐξερευνητικὸ ταξεῖδι στὸ Νότιο Πόλο... Κ' ἔπειτα πῶς μποροῦσε νἀφήση τὸ σπίτι της, τὸν πατέρα της, τὶς ἀδελφές της, τὴν κόρη της ;

Βλέποντας λοιπὸν πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦ ταξειδιοῦ αὐτοῦ, ἡ Λουκρητία ἀντιτάχθηκε στὴ βασιλικὴ πρόταση. Ἔτσι καὶ ὁ Ἀνδρέας, ποὺ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲ βρισκόταν καλύτερα παρὰ στὸ πλευρὸ τῆς γυναίκας του, συμμορφώθηκε μὲ τὴν θέλησή της.

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον
κερδίση καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...]
(Ευαγγελιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸν ἔπιασε ἱκετευτικὰ ἀπὸ τὰ χέρια, ἀλλὰ ἐκεῖνος κατέβασε ἀναποφάσιστος τὸ κεφάλι καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι:

— Σώπα, Καίτη, σώπα!.. Δὲν μπορῶ οὔτε καὶ θέλω νὰ τὸ κάμω αὐτό... Εἶσαι τρελλὴ νὰ τὸ σκέπτεσαι!..

Ἐκείνη ἔπεσε πάλι στὸ κρεββάτι, ἀνασαίνοντας δύσκολα, πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς... Ἀπὸ μέσα ἐρχότανε ὁ θόρυβος τῆς εὔθυμης συντροφιᾶς ποὺ χόρευε. Ἀκουγότανε ἡ φωνὴ τοῦ Πήτου ποὺ τραγουδοῦσε:

Βρὲ χορεύετε, πηδᾶτε,
καὶ τὸ πάτωμα χαλᾶτε!...

Ἡ Καίτη ἀναστέναξε βαθειά, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω ποῦ βρίσκουμαι, εἶμαι σὰν τὸ ναυαγό, στὴ μέση τῆς τρικυμισμένης θάλασσας, ὑποφέρω... Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ!

— Καίτη... μὴ μιλᾶς ἔτσι, μὴ μὲ βασανίζης, τὴν παρακάλεσε ὁ Φίλιππος.

— Ναί, πολὺ γρήγορα θὰ τρελλαθῶ! συνέχισε αὐτή. Τὸ σκεφτόμουν αὐτὸ σήμερα τὸ πρωΐ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσα τὸ ποτάμι, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Θὰ ἐτελείωναν ὅλα μὲ μιᾶς ἐκεῖ. Οὔτε βάσανα πειά, οὔτε ἀγρύπνιες ν' ἀκούω τὸν ἀνασασμὸ ἐκείνου ποὺ κοιμᾶται στὸ πλάγι μου καὶ τὴ φωνή του ποὺ μὲ κράζει μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

— Καίτη! Τί λές; ξανάπε ὁ Φίλιππος.

— Ὢ! Μὴ μὲ μὲ νομίσης γιὰ κακὴ γυναῖκα ἐπειδὴ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πάρης ἀπὸ τὸν ἄντρα μου. Δὲν εἶμαι κακὴ γυναῖκα, Φίλιππε Χριστιάνε... Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Ὑπάρχει κάτι ποὺ δὲν μπόρεσες νὰ τὸ μαντέψης ὡς τώρα, οὔτε σοῦ τὸ εἶπα ποτέ. Μὰ πειὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρατῶ μυστικό.

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε σαστισμένος τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ταὐτιά του βούιζαν.

— Μυστικό, Καίτη;

— Πόσο εὐτυχισμένη ἤμουν... ψιθύρισε ἡ Καίτη. Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ, μὰ καὶ τόσο πολὺ φοβόμουν μὴ σὲ χάσω. Ἴσως νὰ νόμιζες ὅτι κάθε τι ποὺ εἶχε συμβεῖ μεταξύ μας, θὰ ξεχνιόταν. Μὰ δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ νὰ τὰ θυμοῦμαι. Καὶ θὰ τὰ θυμοῦμαι ἐνόσῳ ζῶ καὶ ἐνόσῳ ζεῖ τὸ παιδί!...

Ἡ φωνή της ραγίστηκε καὶ σταμάτησε ἀμέσως. Ὁ Φίλιππος τινάχτηκε ὄρθιος.

— Τὸ παιδί, εἶπες, Καίτη; Τὸ παιδί;

Ἡ Καίτη δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε:

— Δὲ σοῦ εἶπα πὼς ὑπῆρχε κάποιο μυστικό, ποὺ δὲ μάντεψες;

— Εἶσαι βέβαιη γι' αὐτό; μουρμούρισε φοβισμένα ὁ Φίλιππος.

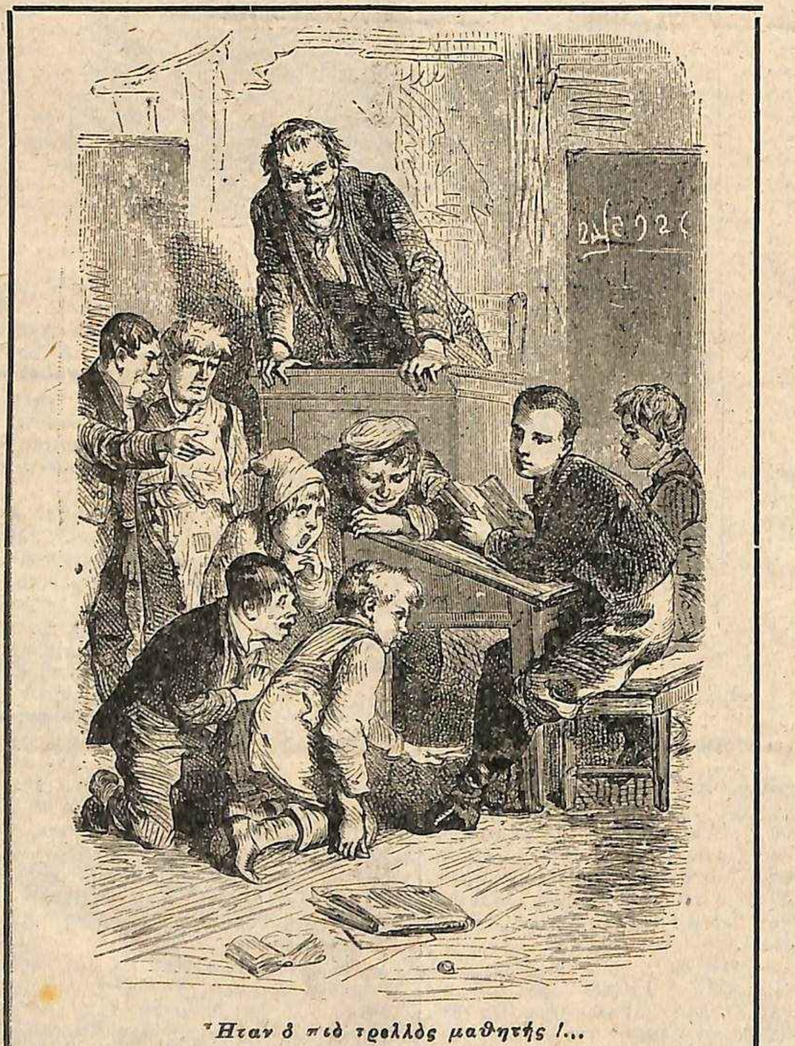

Ἦταν ὁ πιὸ τρελλὸς μαθητής!...

— Ἐννοεῖς τώρα ὅτι τὸ παιδὶ εἶνε δικό σου;

— Ναί, ἀπάντησε ξερὰ ἐκεῖνος.

Ἀκολούθησε σιωπή. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ Πήτου, ποὺ τραγουδοῦσε κάποιο παληὸ τραγοῦδι:

Στὰ περιβόλια κίνησα
νὰ πάω τ' ἀνθισμένα
Νὰ ἰδῶ τὰ ὡραῖα
[λούλουδα
τὰ μοσχομυρισμένα.

— Ἀκοῦς τὸν Πῆτο ποὺ τραγουδάει! Τί εὔθυμος ἄνθρωπος, εἶπε ἡ Καίτη.

— Ἔτσι ἦταν πάντοτε, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος. Ἀπὸ μικρὸς στὸ σχολεῖο ἦταν τρελλὸς μαθητὴς καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τὸν ἐδίωξε ὁ δάσκαλός του...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἡ Νάνση βαστῶντας ἕνα καλάθι γεμᾶτο κάρβουνα.

— Τὸ μικρὸ κοιμᾶται, εἶπε γονατίζοντας κοντὰ στὸ τζάκι.

Ὁ Πῆτος ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδάη:

Τὸ πρῶτο ἦταν γιασεμὶ καὶ κρῖνο
[ντελικᾶτο
Τὸ τρίτο ἦταν τριαντάφυλλο, τὸ
[μοσχομυρουδᾶτο...

Ἡ Νάνση ἀφοῦ σκούπισε τὴ γωνιὰ βγῆκε.

Τὰ χείλη τοῦ Φιλίππου ἔτρεμαν, τὰ μάτια του εἶχαν καρφωθεῖ γυάλινα στὸ ταβάνι καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε χλωμιάσει τρομερά. Δὲν εἶχε συλλογιστεῖ πὼς ἕνα παραστράτημα ἔχει συνέπειες.

— Τὸ ἤξερες αὐτὸ πρὶν παντρευτῆς τὸν Πῆτο; ρώτησε, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζη.

— Καὶ χωρὶς νὰ εἶχε συμβῆ αὐτό, δὲν τὸν ἀδίκησα τάχα ἀρκετά; ἀπάντησε ἡ Καίτη.

Ὁ Φίλιππος ἔγινε κατάχλωμος.

— Τώρα, εἶπε αὐτὸς σιγά, εἶνε ἀργὰ πειά. Ἂν μοῦ τοῦ εἶχες πεῖ ἐγκαίρως, τίποτε ἀπολύτως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χωρίση. Οὔτε ὁ Πῆτος, οὔτε ὁ κόσμος ὅλος.

— Καὶ δὲν ἤτανε χρέος σου, Φίλιππε, εἶπε ἡ Καίτη, νὰ συλλογισθῆς μοναχός σου, ὅτι τὸ παιδὶ μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ δικό σου; Μὰ τί, ἐπερίμενες, λοιπόν, νὰ ἔρθω ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτό;

— Ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο κάτω. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα σκεφθῆ. Δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ ζῆς ἐδῶ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης πρέπει νὰ σταματήση...

— Τότε θὰ μὲ πάρης, Φίλιππε; ρώτησε ἐκείνη.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω καὶ ὁ Θεὸς ἂς μὲ συγχωρήση. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἦταν μεγάλη ἁμαρτία αὐτό. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ ἁμαρτία ἔχει γίνει πρὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ πάλι ὁ ὅρκος, πρόσθεσε, ὁ ὅρκος καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ παιδιοῦ.. Ὢ Θεέ μου! Τί νὰ κάνω;

Τὰ δάκρυά της ἄρχισαν νὰ τρέχουν πάλι.

— Συγχώρησέ με, τοῦ ψιθύρισε. Προσπάθησα νὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό μου μόνο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα...

— Δὲν μπόρεσες, ἀλλὰ καὶ οὔτε ἔπρεπε νὰ τὸ φυλάξης, γιατὶ τότε τὸ ἴδιο τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ θὰ σοῦ ἔπερνε τὸ παιδὶ αὐτό.

Ὁ Φίλιππος μιλοῦσε ἀργὰ μὲ ἕνα τόνο στὴ φωνή του θλιβερό, τόσο ποὺ αὐτὴ δοκίμαζε ἕνα πόνο ἀνακατωμένο ὅμως μὲ κάποια κρυφὴ χαρά.

— Μήπως σὲ καταστρέφω, Φίλιππε; τοῦ εἶπε αὐτὴ σκύβοντας κοντά του.

— Καὶ οἱ δυὸ καταστρεφόμαστε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἦταν καὶ οἱ δύο ἕνα ἐγκαταλελειμμένο πλοῖο μὲ χαμένη τὴν ἄγκυρα καὶ χωρὶς τιμόνι.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω τίποτα, Καίτη, παρὰ μιὰ ζωὴ φτωχικὴ καὶ ἀσήμαντη τελείως. Ἂν ἔλθης μαζύ μου, θἀφήσης ἕνα ἄντρα ποὺ σὲ λατρεύει γιὰ ν' ἀκολουθήσης ἕναν ἄλλο μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ζωή σου δὲν θὰ ἑνωθῆ ποτέ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΕΝΟΣ ΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

Με ρωτᾶτε, κυρία μου, ἂν ἀστειεύομαι. Περίεργο! Δὲν μπορεῖτε νὰ πιστέψετε, τέλος πάντων, ὅτι ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει ἀγαπήσει ποτὲ στὴ ζωή του; Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ δὲν ἀγάπησα ποτέ μου, ποτέ μου!...

»Ποῦ ὀφείλεται αὐτὸ τάχα; Δὲν ξεύρω νὰ σᾶς πῶ. Ποτέ μου δὲν ἐδοκίμασα αὐτὴ τὴ μέθη τῶν αἰσθήσεων ποὺ λέγεται ἔρως! Ποτέ μου δὲν βυθίστηκα σ' αὐτὴ τὴ ρέμβη, σ' αὐτὴ τὴν ἔκσταση, σ' αὐτὴ τὴν τρέλλα ποὺ προκαλεῖ τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας. Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα τὸ γλυκὸ αὐτὸ μαρτύριο, αὐτὸν τὸν πυρετό, αὐτὴ τὴν παραδείσια ἡδονὴ ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀναμονὴ ἢ ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς πλάσματος ποὺ γίνεται ξαφνα γιὰ μᾶς τὸ ποθητότερο καὶ προσφιλέστερο ἀπ' ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ κόσμου. Ποτέ μου δὲν ἔκλαψα, ποτέ μου δὲν ὑπέφερα γιὰ μιὰ γυναίκα. Δὲ θυμᾶμαι ποτὲ νὰ πέρασα ἄγρυπνος καμιὰ νύχτα, ὀνειρευόμενος τὴν ἀγαπημένη μου. Δὲν ἐγνώρισα ποτὲ στὴ ζωή μου τὸν ἐκνευρισμὸ ἐκεῖνον ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀναμονὴ μιᾶς γυναίκας, οὔτε τὴ θεία ἐκείνη μελαγχολία ποὺ δοκιμάζουμε ὅταν ἐκείνη φεύγει, ἀφήνοντας στὴν κάμαρά μας ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα βιολέττας καὶ σαρκός.

Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα σᾶς βεβαιῶ.

Γιὰ ν' ἀγαπήση κανένας πρέπει νὰ εἶνε τυφλός, πρέπει νὰ δοθῆ ὁλόκληρος, νὰ μὴ βλέπη τίποτα, νὰ μὴν καταλαβαίνη τίποτα, νὰ μὴ λογικεύεται καθόλου.

Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὁ χαρακτήρας μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ φερθῶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ὡστόσο, νομίζω ὅτι ἀγάπησα κι' ἐγὼ κάποτε, γιὰ μιὰ ὥρα ὅμως μόνο.

Θέλετε ν' ἀκούσετε αὐτὴ τὴ σύντομη ἱστορία; Θὰ σᾶς τὴ διηγηθῶ:

Ἕνα βράδυ, συνάντησα ἕνα ὤμορφο πλασματάκι ποὺ κινούμενο ἀπὸ κάποια ποιητικὴ διάθεση, ἐπιθυμοῦσε νὰ περάση τὴ νύχτα της μαζύ μου μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα μιὰ κάμαρα. Δέχτηκα ὡστόσο τὴν πρότασή της.

Τσιμπήσαμε κάτι σὲ μιὰ ἀπόμερη ταβερνούλα καὶ ἐπήραμε ἕνα ἁμάξι καὶ κατεβήκαμε στὴν ἀκροποταμιά. Ἐκεῖ μπήκαμε σὲ μιὰ βάρκα. Ἔβρισκα αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ περιπέτεια λίγο ἠλιθία, μὰ μιὰ καὶ μ' εὐχαριστοῦσε ἡ φιλενάδα μου, δὲ μοῦ κακοφαινόταν καὶ πολύ. Μπήκαμε μέσα, ἐγὼ κάθησα ἀπέναντί της, πῆρα τὰ κουπιὰ στὰ χέρια μου καὶ ἀνοιχτήκαμε μακρυά. Δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν μαγευτική.

Τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσπρωχνε γοργὰ πάνω στὸ νερὸ ποὺ σπινθηροβολοῦσε ἀπὸ τὶς ἀσημένιες ἀντανακλάσεις τῆς σελήνης. Τὰ βατράχια ἐκόαζαν, ξελαρυγγίζονταν μέσα στὰ χόρτα καὶ τὸ νερὸ ὅπως γλυστροῦσε στὸ πλάϊ μας ἔκανε ἕναν ἀλλόκοτο θόρυβο ποὺ μᾶς γέμιζε ἀνησυχία καὶ μᾶς ἔκανε νὰ δοκιμάζουμε ἕναν ἀόριστο καὶ ἀνεξήγητο φόβο.

Ἐννοιώθαμε ζωηρὰ τὴ γοητεία τῆς θερμῆς καὶ φωτισμένης αὐτῆς φεγγαροβραδυᾶς. Ἦταν εὐχάριστο νὰ ζῆ κανεὶς καὶ νὰ πλέη ἔτσι μιὰ τέτοια νύχτα, νὰ ὀνειρεύεται καὶ νὰ νοιώθη κοντά του μιὰ νέα, ὤμορφη καὶ παθητικὴ γυναίκα.

Ἤμουνα κάπως συγκινημένος, ταραγμένος, ἤμουν ἐλαφρὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χλωμὴ ἀκτινοβολία τῆς νύχτας καὶ ἀπὸ τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ πλάσματος ποὺ βρισκόταν στὸ πλάϊ μου.

— Καθῆστε κοντά μου, μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη.

Ἐγὼ κάθησα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο αὐτὴ μοῦ ξανάπε:

— Κάντε μου τὴ χάρη νὰ μοῦ ἀπαγγείλετε μερικοὺς στίχους.

Εἶδα πὼς αὐτὸ πήγαινε πολὺ καὶ ἀρνήθηκα. Αὐτὴ ἐπέμενε. Ζητοῦσε ὅλο τὸ παιχνίδι, ἤθελε ν' ἀκούση ὅλη τὴν ὀρχήστρα τοῦ αἰσθήματος ἀπὸ τὸ φεγγάρι ὡς τοὺς στίχους. Ὑποχώρησα τέλος καὶ τῆς ἀπήγγειλα, γιὰ νὰ τὴν πειράξω, μερικὲς στροφὲς ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο ποίημα τοῦ Δουῒ Μπουγιέ.

Περίμενα νὰ θυμώση. Ἀπεναντίας ὅμως, ψιθύρισε:

— Πόσο εἶνε ἀληθινοὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι!

Ἡ βάρκα μας, σιγὰ-σιγά, πλησίασε σὲ μιὰν ἀπόκρημνη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰν ἰτιὰ καὶ σταμάτησε. Ἀγκάλιασα τότε τὴ φιλενάδα μου καὶ σιγὰ πλησίασα τὰ χείλη μου στὸ λαιμό της. Μὰ ἐκείνη μὲ ἀπώθησε θυμωμένη μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση.

— Ἀφῆστε αὐτά! εἶπε. Εἶσθε πρόστυχος!

Προσπάθησα νὰ τὴν τραβήξω κοντά μου. Αὐτὴ ἀντιστεκόταν, ἐπιάστηκε ἀπὸ τὸ δέντρο, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσουμε καὶ δυὸ στὸ νερό. Ἔκρινα φρόνιμο τότε νὰ πάψω νὰ τὴν ἐνοχλῶ. Μοῦ εἶπε:

— Θὰ σᾶς ρίξω μέσα στὸ νερὸ ἂν μὲ ξαναπειράξετε. Αἰσθάνομαι ἔτσι τόσο εὐχάριστα τὸν ἑαυτό μου. Ὀνειρεύομαι. Εἶνε τόσο ὤμορφο αὐτό!..

Ὕστερα πρόσθεσε μὲ κάποια κακεντρέχεια.

— Λησμονήσατε λοιπὸν τοὺς στίχους ποὺ μοῦ ἀπαγγείλατε προτήτερα;

— Εἶνε ἀλήθεια;

Σώπασα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξανάπε:

— Ἐμπρὸς λοιπόν, τραβᾶτε;

Καὶ ξανάπιασα τὰ κουπιά.

Ἄρχισα νὰ βρίσκω ἀτέλειωτη τὴ νύχτα καὶ γελοία τὴ στάση μου.

Ἡ φιλενάδα μου μὲ ρώτησε:

— Μοῦ ὑπόσχεσθε κάτι;

— Ναί!.. Τί;

— Νὰ καθήσετε ἥσυχα, φρόνιμα καὶ νὰ μὴν κάνετε λόγο σὲ κανένα ἂν σᾶς ἐπιτρέψω....

— Τί πρᾶγμα; Πέστε λοιπόν.

— Νά. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ξαπλωθῶ στὴ βάρκα, κοντά σας, καὶ νὰ μείνω ἔτσι κυττῶντας τἀστέρια...

— Σύμφωνοι.

— Δὲ μὲ καταλαβαίνετε, ξανάπε ἐκείνη. Θὰ ξαπλωθοῦμε πλάϊ-πλάϊ κ' οἱ δυό. Μὰ σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἀγγίξετε, νὰ μὲ ἀγκαλιάσετε, τέλος νὰ μέ... νὰ μὲ χαϊδέψετε.

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Ἐκείνη τότε μοῦ ἐτόνισε:

— Ἂν κινηθῆτε, θὰ πέσω στὸ νερό.

Ξαπλωθήκαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, κυττάζοντας τἄστρα. Τὸ ἁπαλὸ κούνισμα τῆς βάρκας μᾶς νανούριζε. Οἱ ψίθυροι τῆς νύχτας ἀκουγόντουσαν καθαρώτερα τώρα μέσα στὴ βάρκα καὶ μᾶς ἔκαναν ποῦ καὶ ποῦ νὰ σκιρτοῦμε.

Κ' ἔννοιωθα μέσα μου νὰ μεγαλώνη ὁλοένα μιὰ παράξενη συγκίνηση, μιὰ ἀπέραντη τρυφερότης, ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη νἀπλώσω τὰ χέρια του γιὰ νἀγκαλιάσω, νἀνοίξω τὴν καρδιά μου γιὰ νἀγαπήσω, νὰ δοθῶ ὁλόκληρος, νὰ δώσω τοὺς στοχασμούς μου, τὸ σῶμα μου, τὴ ζωή μου, ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό μου σὲ κάποιον!

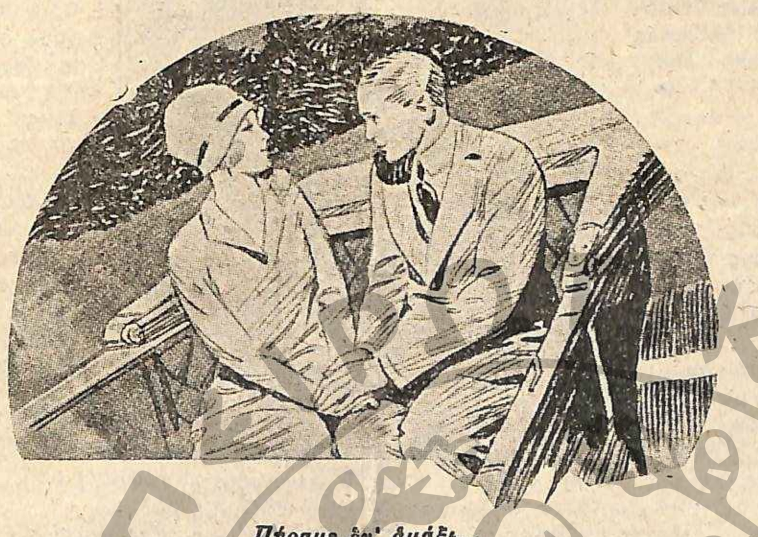

Πήραμε ἕν' ἁμάξι...

Ἡ φιλενάδα μου ψιθύρισε τότε σὰ νὰ ὀνειρευόταν:

— Ποῦ βρισκόμαστε; Ποῦ πηγαίνουμε; Θαρρῶ πὼς πετάω ἀπὸ τὴ γῆ! Τί ἡδονή! Ὤ, ἂν μἀγαπούσατε λίγο!

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ. Δὲ μπόρεσα νὰ τῆς ἀπαντήσω. Ἐνόμισα πὼς τὴν ἀγαποῦσα! Δὲν ἔνοιωθα πειὰ καμμιὰ ἐπιθυμία. Ἔνοιωθα πολὺ εὐχάριστα τὸν ἑαυτό μου κοντά της, κι' αὐτὸ μοῦ ἦταν ἀρκετό,

Ἐμείναμε σ' αὐτὴ τὴ θέση πολλὴν ὥρα, χωρὶς νὰ κινηθοῦμε καθόλου. Κρατόμαστε ἀπὸ τὰ χέρια. Μιὰ θελκτικὴ δύναμη μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς δύο νὰ μένουμε ἀκίνητοι· μιὰ παράξενη, ἀνώτερη δύναμη, ἕνας ἁγνὸς ἐσωτερικὸς ἀπόλυτος δεσμός. Τί ἦταν αὐτό; Ἔρως; Ποιὸς ξέρει! Πλησίαζε νὰ ξημερώση. Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς. Σιγὰ-σιγά, ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ φωτίζεται. Ἡ βάρκα κάπου προσέκρουσε. Σηκώθηκα: Βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα νησάκι.

Ἤμουνα καταμαγεμένος. Μπροστά μας ὁλόκληρος ὁ ὁρίζοντας βαφόταν κόκκινος, ρόδινος, μώβ, κηλιδωμένος ἀπὸ κάτι χλωμά, χρυσᾶ συννεφάκια. Τὸ ποτάμι ἦταν καταπόρφυρο καὶ τρία σπίτια στὴν ὄχθη φαινόντουσαν πὼς εἶχαν ἁρπάξει φωτιά. Ἔγειρα πλάϊ στὴν φιλενάδα μου. Πήγαινα νὰ τῆς πῶ: — Κύτταξε λοιπόν. Μὰ σώπασα, ζαλισμένος, καὶ δὲν εἶδα παρὰ αὐτὴ μονάχα! Ἦτανε ρόδινη κι' αὐτή, εἶχε ἕνα ρόδινο χρῶμα σάρκας τονισμένο κάπως ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ μαλλιά της ἦταν ρόδινα, τὰ μάτια της ρόδινα, τὰ δόντια της ρόδινα, τὰ ροῦχα της, ἡ δαντέλλες της, τὸ χαμόγελό της, ὅλα ἦταν ρόδινα. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τόσο ἤμουνα θαμπωμένος, γοητευμένος, ποὺ ἐπίστεψα ὅτι εἶχα τὴν αὐγὴ μπροστά μου.

Σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ μοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της. Πλησίασα τότε κ' ἐγὼ τὸ πρόσωπό μου, τρέμοντας, παλλόμενος ὁλόκληρος, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φιλήσω τὸν οὐρανό, νὰ φιλήσω τὴν εὐτυχία, νὰ φιλήσω τὸ ὄνειρο, νὰ φιλήσω τὸ ἰδεῶδες ἐνσαρκωμένο στὸ γυναικεῖο σῶμα.

Ἐκείνη τότε μοῦ εἶπε: «— Μιὰ κάμπια περπατάει στὰ μαλλιά σας!» Γι' αὐτὸ χαμογελοῦσε λοιπόν!

Ἀκούγοντάς την ἐνόμισα ὅτι ἐδέχθηκα χτύπημα μὲ ρόπαλο στὸ κεφάλι. Καὶ ξαφνα ἔγινα σκυθρωπός, σὰ νὰ ἔχασα κάθε ἐλπίδα πειὰ στὴ ζωή!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία, κυρία μου. Εἶνε πολὺ παιδιάτικη, πολὺ παιδιάτικη, κουτή, βλακώδης. Μὰ νομίζω ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὅτι δὲν θἀγαπήσω ποτὲ πειά. Ὡστόσο... ποιὸς ξέρει...»

. . . .

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἐπιστολή.

Ὁ νέος αὐτὸς ποὺ ἀπάνω του εὑρέθηκε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀνεσύρθη χθὲς ἀπὸ τὸ Σηκουάνα, μεταξὺ τοῦ Μπουζιβὰλ καὶ τοῦ Μαρλύ. Ἕνας ὑποχρεωτικὸς ναυτικός, ποὺ ἔψαξε τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ μάθη τὄνομά του, βρῆκε αὐτὸ τὸ χαρτί.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου, στὸ ὁποῖο ἀπηγορεύετο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἡ χαρτοπαιξία, δυὸ κύριοι χαρτόπαιζαν. Ὁ ξενοδόχος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀντελήφθη, τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ὑπενθύμισε εὐγενικὰ τὴν ἀπαγορευτικὴ διάταξι τῆς ἀστυνομίας.

Τότε ὁ κερδισμένος ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους συμφώνησε μαζύ του καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ χαμένος ὅμως ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται.

— Ἡ ἀστυνομία, κύριε, εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχο μὲ ὕφος σοβαρώτατο, ἀπαγορεύει τὰ τυχερὰ παιγνίδια. Σύμφωνοι... Ἀλλὰ ἐμεῖς παίζουμε ἕνα παιγνίδι ποὺ δὲν τὸ βλέπω νὰ εἶνε... τυχερό, τουλάχιστο γιὰ μένα.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ἡ Σπαρτιάτισσες καὶ ἡ Ἀθηναῖες. Σωματικὴ ἄσκησις καὶ κλείσιμο στὸ γυναικωνίτη. Τὰ κορίτσια κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους. Ἡ φαινομενικὴ σεμνότης τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων. Τὰ ξυρισμένα φρύδια τῆς Ἀναγεννήσεως. Περοῦκες καὶ κρινολῖνα. Ὁλόκληρος ὁ προγονικὸς πῦργος στὴν κεφαλὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τὴν Γαλλικὴ ἐπανάστασι, κλπ.

Ἡ νέα Σπαρτιάτις

Σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ τὰ νέα κορίτσια ζοῦν ἀνάλογα μὲ τὸν πολιτισμὸ τῆς χώρας τους καὶ τῆς ἐποχῆς τους. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ ἤθη μιᾶς χώρας ἐπηρεάζουν πάντοτε περισσότερο τὶς γυναῖκες ἡ ὁποῖες εἶνε λιγώτερο ἀνεξάρτητες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες νὰ κανονίζουν μόνες τους τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

Στοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑπῆρχαν δύο χῶρες ποὺ μολονότι δὲν ἀπεῖχαν παρὰ ἐλάχιστα χιλιόμετρα ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, διέφεραν ἐντούτοις ριζικῶς καὶ στὸν πολιτισμό, καὶ στὸν δημόσιο βίο καὶ ἰδίως στὴν ἀνατροφὴ τῶν κοριτσιῶν: Ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι. Στὴν Σπάρτη, τὰ κορίτσια ἀνετρέφοντο μαζὺ μὲ τὰ ἀγόρια. Μαζὺ ἐπάλευαν στὴν παλαίστρα, μαζὺ ἔτρωγαν τὸν μέλανα ζωμό, μαζὺ ἐδιδάσκοντο.

Στὴν Ἀθήνα, τὰ κορίτσια ἔμεναν κλεισμένα στὸν γυναικωνίτη, μάθαιναν ἐκεῖ νὰ κεντοῦν καὶ νὰ ὑφαίνουν, ἔβγαιναν δὲ σπανίως ἔξω καὶ σὲ ὡρισμένες ἡμέρες. Στὴν Σπάρτη ἀνέτρεφαν τὰ κορίτσια ἔτσι ποὺ νὰ τὰ κάνουν ἀληθινὲς ἀμαζόνες, στὰς Ἀθήνας τὰ ἔκαναν νοικοκυρές.

Παρόμοια σχεδὸν μὲ τῆς Ἀθηναίας τὴν ἀνατροφή, ἦταν καὶ ἡ ἀνατροφὴ τῆς Ρωμαίας παρθένου. Κι' αὐτὲς ἀνετρέφοντο στὸ σπίτι τους, ἐντύνοντο καὶ ἐχτενίζοντο διαφορετικὰ ἀπὸ τὶς παντρεμένες γυναῖκες, ζοῦσαν μακρυὰ ἀπὸ τὶς πολιτικὲς διαμάχες, ἔχοντας ὡς μόνο τους ὄνειρο νὰ γίνουν καλὲς μητέρες καὶ καλὲς νοικοκυρές. Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς περιορισμοὺς ποὺ εἶχαν, ἐλάμβαναν πολὺ μεγαλείτερο μέρος στὸν δημόσιο βίο ἀπὸ τὰ νέα κορίτσια τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων. Γιατί. κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄχι μόνον ἡ νέες, ἀλλὰ γενικῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἀπαρνηθοῦν ἐντελῶς τὴν «σάρκα» τους καὶ νὰ μορφώσουν μόνον τὶς ψυχές τους. Ἔτσι τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ὅσα ἀκόμη δὲν κλεινόντουσαν στὰ μοναστήρια, πέθαιναν ἀπὸ τὶς νηστεῖες καὶ τὶς σωματικὲς κακουχίες, φοροῦσαν ἀνθυγιεινὰ φορέματα καὶ κατέστρεφαν τὴν ὑγεία τους. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι αὐτὸ κράτησε πολὺ λίγον καιρὸ καὶ ἀργότερα, κατὰ τοὺς πρώτους μεσαιωνικοὺς χρόνους ἡ ὕλη ἐνίκησε τὸ πνεῦμα καὶ ἔτσι, κάτω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ σεμνότητα ἄρχισε πειὰ νὰ κρύβεται μεγάλη ἀνηθικότης. Εἶνε ἄλλωστε γνωστὸ ὅτι τὰ κορίτσια τοῦ μεσαίωνος, προετοίμαζαν τὰ λουτρὰ τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν, λούζοντάς τους μάλιστα μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια. Ἐπίσης, κατὰ τὸν μεσαίωνα στὰ σπίτια τῶν μικροαστῶν στὰ ὁποῖα συνείθιζαν νὰ μαζεύονται τὰ κορίτσια καὶ νὰ γνέθουν, ἐπήγαιναν καὶ πολλοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔκαναν συντροφιά.

Τὸ κορίτσι τῆς Ἀναγεννήσεως μὲ τὰ ξυρισμένα φρύδια.

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν μεσαίωνα, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ ἤθη ἔγιναν πιὸ αὐστηρὰ καὶ τὰ κορίτσια ζοῦσαν πιὸ περιορισμένα ἀπὸ πρίν, μὲ μεγαλείτερη ὅμως ἐλευθερία ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἐκπαίδευσί τους. Τὰ νέα κορίτσια τῆς Ἀναγεννήσεως δὲν διέφεραν πολὺ ἀπὸ τὶς παντρεμμένες γιατὶ ντύνονταν ὅμοια μ' αὐτές, ἔβαζαν διάφορα φτιασίδια στὸ πρόσωπό τους, ἐξύριζαν τὸ μέτωπό τους καὶ τὰ φρύδια τους καὶ καθόντουσαν ὁλόκληρες νύχτες στὴν ταράτσα τους κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μὲ λυτὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀποκτήσουν χρῶμα ξανθὸ ποὺ ἦταν τότε τῆς μόδας.

Ἀκόμη πιὸ περιωρισμένη καὶ πιὸ τυπικὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῶν κοριτσιῶν τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀνατροφὴ ποὺ λάβαιναν τότε τὰ κορίτσια, ἦσαν καὶ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν.

Οἱ ξυστυχισμένες νέες τότε ἀπὸ πολὺ μικρὲς ἀκόμη ἀναγκαζόντουσαν νὰ φοροῦν σκληροὺς κολλαριστοὺς γιακάδες οἱ ὁποῖοι τὰς ἐμποδίζαν νὰ κάνουν καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ νὰ φοροῦν ἐπίσης πελώρια κρινολῖνα ποὺ δὲν τοὺς ἄφηναν καμμιὰ ἐλευθερία στὸ τρέξιμο καὶ στὸ βάδισμα. Στὸ κεφάλι τους εἶχαν περοῦκες βαρειὲς καὶ ἄβολες καὶ ἔφτιαχναν τὰ μαλλιά τους σὲ περίεργες μποῦκλες, τῶν ὁποίων τὸ χτένισμα ἦταν κοπιωδέστατο καὶ ὀδυνηρώτατο. Τὸ ντύσιμό τους αὐτὸ τὶς ἐδυσκόλευε πολὺ στὸ πλύσιμο, γι' αὐτὸ δὲ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἀκάθαρτες. Ἐπίσης ἡ γρήγορες κινήσεις τους, ἦσαν σχεδὸν ἀδύνατες τόσο ποὺ τὰ κορίτσια εἶχαν καταργήσει τὸ παιχνίδι τῆς σφαίρας, τὸ ὁποῖο συνήθιζαν νὰ παίζουν. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ἡ νέες ἔπαιζαν τώρα κιθάρα καὶ ἠσχολοῦντο πολὺ μὲ τὴν μουσική.

Τὸ ἐξεζητημένο ντύσιμο καὶ ὁ προσποιημένος τρόπος τοῦ ζῆν ἔγιναν χειρότερα ἀκόμη κατὰ τὸν δέκατο ὄγδοο αἰῶνα. Τὸ πλύσιμο ἦταν τόσο δύσκολο πειὰ τότε, ὥστε ἡ νέες τῆς ἀριστοκρατίας πλενόντουσαν σὲ λεκάνες ποὺ ἦσαν μικρές, ὅσο ἕνα πιάτο τοῦ φρούτου. Ἀντιθέτως ἡ ποῦδρες καὶ τὰ φτιασίδια ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ μέσα σὲ πελώρια κουτιά. Τὰ νέα κορίτσια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔπρεπε νὰ εἶνε ντυμένα ὅπως καὶ ἡ μητέρες τους. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κορσέδες ποὺ τοὺς ἔσφιγγαν τὸν θώρακα καὶ τὰ θεώρατα πανιὰ ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν κάθε κίνησι, φοροῦσαν στὸ κεφάλι τους πελώριες περοῦκες, στὴν κορυφὴ τῶν ὁποίων ἦταν τοποθετημένη μιὰ φρεγάτα! ἢ μιὰ γυάλα μὲ ζωντανὰ ψάρια, ἢ ἕνα ἀντίγραφον ἐν σμικρῷ τοῦ προγονικοῦ τους πύργου!...

Νέα τῆς ἐποχῆς Ἑρρίκου Δ' μὲ κολλαριστὸν γιακᾶ.

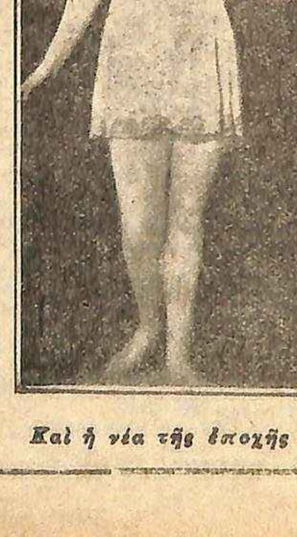

Καὶ ἡ νέα τῆς ἐποχῆς μας.

Μὲ τὴν γαλλικὴ ἐπανάστασι καταργήθηκαν ὅλα αὐτὰ καὶ συγχρόνως ἀνυψώθηκε σὲ ἀνωτέρα μοῖρα καὶ τὸ κορίτσι τῆς λαϊκῆς τάξεως, τὸ ὁποῖο προηγουμένως δὲν λογαριαζόταν διόλου καὶ ἐθεωρεῖτο σὰν ζῶο τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλα τότε ἔγιναν ἁπλούστερα καὶ πιὸ σύμφωνα μὲ τὴν φύσι. Ἡ νέες ἐντύνοντο μὲ ἁπλᾶ φορέματα παρμένα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα, ἐχτένιζαν ἁπλᾶ τὰ μαλλιά τους καὶ μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν μὲ μεγαλείτερη ἐλευθερία. Ἀλλὰ καὶ στὴν ἐν γένει συμπεριφορά τους ἦσαν πιὸ ἐλεύθερα ἀπὸ πρίν. Δύο αἰῶνες σκλαβιᾶς εἶχαν φέρει τὴν ἀντίδρασί τους. Ἡ ἐλευθερία ὅμως αὐτὴ δὲν κράτησε πολὺ καιρό. Μετὰ τὸ 1830, τὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ, βλέπομε πάλι τὰ νέα κορίτσια νὰ ὑποβάλλωνται στοὺς ἴδιους περίπου περιορισμοὺς τοῦ περασμένου αἰῶνος. Τὰ κορίτσια ἀνετρέφοντο μὲ μόνον σκοπὸ τὸν γάμο. Ὅλα ὅσα ἦσαν ἄσχετα μὲ τὸν γάμο, ἦσαν θέματα ἀπηγορευμένα γιὰ μιὰ νέα. Ἡ νέες ἐμάθαιναν νὰ κεντοῦν, νὰ πλέκουν καὶ νὰ μαγειρεύουν, καὶ ὡς μόνο ἰδεῶδες τους εἶχαν τὸ νὰ παντρευτοῦν. Δὲν ἔπρεπε νὰ κάνουν κανενὸς εἴδους ἄσκησι γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ ἀδυνατίσουν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθοῦν στὸν ἥλιο γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ χάσουν τὸ λευκό τους χρῶμα, ἔπρεπε νὰ μάθουν καλοὺς τρόπους καὶ ξένες γλῶσσες καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ξένη δασκάλισσα στὸ σπίτι, ποὺ τὶς συνώδευε πάντοτε ὁπότε ἔβγαιναν ἔξω, ἔστω κι' ἂν εἶχαν περάσει τὰ εἴκοσι πέντε. Μόνον ὁ γάμος ἔδινε κάποια ἐλευθερία στὴν γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ τὰ κορίτσια παντρεύονταν ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, ἂν φυσικὰ παρουσιαζόταν ἕνα καλὸ συνοικέσιο σύμφωνο πρὸς τὸ γοῦστο τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς. Ἡ γνώμη τῆς ἰδίας τῆς νέας οὔτε ἐζητεῖτο κἄν. Κι' αὐτὸ δὲν γινόταν πρὸ ἑκατονταετηρίδος, γινόταν ἕως χθὲς ἀκόμη καὶ σὲ πολλὰ μέρη γίνεται καὶ τώρα.

Ὁ ἐπαναστατικὸς ὅμως ἄνεμος ἄρχισε ἀπὸ νωρὶς νὰ πνέῃ ἀπὸ τὸν βορρᾶ. Τὴν πρώτη ὤθησι τὴν ἔδωσε ἡ Ἀγγλία, ποὺ πρώτη ἐφήρμοσε νέα μέθοδο καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῆς γυναικείας νεολαίας. Μέσα σὲ λίγα χρόνια ἡ γυναῖκα ἀνέκτησε ὅλες τὶς ἐλευθερίες ποὺ εἶχε στερηθῆ ἐπὶ αἰῶνες. Βέβαια δὲν τὶς πῆρε ὅλες μαζύ. Ἄρχισε μὲ τὸ νὰ φοράῃ φορέματα χωρὶς κορσέ, νὰ καπνίζῃ κρυφὰ τσιγάρο καὶ τελείωσε μὲ τὸ νὰ κάνῃ μικτὰ λουτρὰ καὶ νὰ τὰ ἴδια ἐπαγγέλματα μὲ τοὺς ἄνδρες. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χιλιετηρίδες γυρίσαμε πίσω στὴν ἐποχὴ τῆς Σπάρτης.

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΖΕΪΜΠΕΚΟΙ ΤΗΣ ΒΙΘΥΝΙΑΣ

Ἤθη καὶ ἔθιμα ἐντελῶς Ἑλληνικά. Ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ Ἑλληνικὰ τραγούδια. Ὁ Ζεϊμπέκικος εἶνε ὁ χορὸς τῶν Ἀπελατῶν καὶ τῶν ἀρχαίων Θρακῶν. Πῶς τὸν περιγράφει ὁ Ξενοφῶν. Ὅπου οἱ Τοῦρκοι καταριοῦνται τούς... «Ἀγαρηνοὺς» διότι... ἐμόλυναν τὴν Ἁγιὰ Σοφιά. Τὸ σταύρωμα τοῦ ψωμιοῦ, κλπ.

Εἶνε κάτι ἀφάνταστο σὲ δύναμη ἐκεῖνο ποὺ λέγεται «ἀφομοιωτικὸ δαιμόνιο τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς». Ποτὲ ἡ χιλιοταλαιπωρημένη, μὰ ἀδάμαστη αὐτὴ ράτσα ὄχι μόνο δὲν ὑποτάχθηκε πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ στοὺς διάφορους κυριάρχους της, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπόταξε, ἢ τοὺς ἀφομοίωσε, ὅπως ἔγινε ἔξαφνα μὲ τοὺς Σλαύους καὶ ὅπως εἶχε γίνη σὲ πολὺ παλιότερη ἐποχὴ ἐν μέρει μὲ τοὺς Ρωμαίους.

Μόνο στὴν Τουρκικὴ ὑποδούλωσι δὲν κατώρθωσε νἀνθέξῃ. Ἀλλὰ ἐδῶ ἔχουμε μιὰ συστηματικὴ δίωξη καὶ μιὰ ἔντονη ἐπὶ αἰῶνες προσπάθεια νὰ σβύσῃ τὸ κάθε τὶ ποὺ θὰ θύμιζε ἔστω καὶ ἀόριστα τὸ Ἑλληνικό. Κυρίως στὴ Μικρασία, ὅπου ὁ κατακτητὴς κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ἔπρεπε νἀλλάξῃ ἐντελῶς τὸ χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, νὰ τὸν ἐκτουρκίσῃ εἶχαν ἐφαρμοσθῆ ἡ πιὸ ἀπάνθρωπες καὶ ἡ πιὸ σατανικὲς μέθοδοι. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κατώρθωσε ὕστερα ἀπὸ συστηματικὲς καὶ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες. Οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς μαχαίρας βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη ν' ἀλλαξοπιστήσουν. Στὴν ἀρχὴ βέβαια παρέμειναν στὰ κρυφὰ χριστιανοὶ—ἢ «Κρυπτοχριστιανοὶ» ὅπως τοὺς ἔλεγαν, σιγὰ-σιγὰ ὅμως μὲ τὶς νέες γενεὲς ποὺ ἐρχόντουσαν ἡ παλιὰ θρησκεία καὶ ὁ ἐθνισμὸς λησμονήθηκαν καὶ κατάντησαν μιὰ ἀόριστη καὶ μακρυνὴ ἀνάμνηση, ὅσο ποὺ ἔσβυσε καὶ αὐτή.

Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ καὶ σήμερα ἀκόμη ὑπάρχουν περιοχὲς στὴ Μικρασία, στὶς ὁποῖες ἄπειρα ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ δοξασίες εἶνε ἐντελῶς Ἑλληνικά. Στὸ διαμέρισμα τῆς Βιθυνίας ἔξαφνα, οἱ Τοῦρκοι ἀνέκαθεν χορεύουν χοροὺς ἐντελῶς Ἑλληνικοὺς ἀπελατικούς.

Καὶ τὸ παραδοξότερο εἶνε πὼς οἱ χοροὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀνάμικτοι, χόρευαν δηλαδὴ ἄντρες καὶ γυναῖκες μαζὺ πρᾶγμα ποὺ ἀπηγορεύετο στοὺς Τούρκους πρὸ τοῦ Κεμάλ. Τὰ μέρη ὅπου χορεύονται οἱ χοροὶ αὐτοὶ ὀνομάζονται ἀκόμη καὶ σήμερα μὲ τὴν Ἑλληνικὴ λέξη «χοροστάσιον».

Σὲ πολλὰ δὲ ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν χορῶν, μολονότι Τουρκόγλωσσα γίνεται λόγος περὶ Ἀποκρηᾶς περὶ Πάσχα, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ Ἁγιασοφιᾶς, ὅπου οἱ Τοῦρκοι τῆς Βιθυνίας... καταριοῦνται τοὺς «Ἀγαρηνοὺς» ποὺ... τὴν ἐμόλυναν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν Τουρκοφώνων τραγουδιῶν αὐτῶν, τραγουδιοῦνται ἐκεῖ καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλα τραγούδια ἀνάμικτα μὲ λέξεις Ἑλληνικές, Ἀρμενικὲς καὶ Τουρκικὲς καθὼς καὶ τρία-τέσσερα κατὰ τὸ πλεῖστον μ' Ἑλληνικὲς λέξεις. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μαρτυρεῖ καὶ τὴν ἀντιπάθεια τοῦ λαοῦ πρὸς τὴ στρατιωτικὴ θητεία εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

Δὲ μὲ κλαῖς καημένη ἀνὰ (μάννα)
Ποὺ μὲ πῆραν ταχτικὸ
Μ' ἔδωσαν τὴ μπαγινέττα (λόγχη)
Τὴ μπαλάσκα στὸ πλευρό,
Μ' ἔδωσαν καὶ τὴν τρουμπέτα
νὰ λαλῶ πᾶσα πρωῒ
νὰ ξυπνῶ τὸ μιραλάϊ (συνταγματάρχη)
ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ γλυκό.

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τραγουδιέται σ' ἕνα πλῆθος χωριὰ τῆς Βιθυνίας καὶ τώρα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Θὰ ἔχετε ἀκούσει περὶ τοῦ περιφήμου Ζεϊμπέκικου χοροῦ καὶ οἱ περισσότεροι ἴσως θὰ ἔχετε ἰδῆ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ αὐτὸ χορό. Χορεύεται σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ κυρίως στὸ διαμέρισμα τῆς Βιθυνίας. Ὁ πολὺς κόσμος φαντάζεται ὅτι ὁ χορὸς αὐτὸς εἶνε Τουρκικός. Καὶ ὅμως εἶνε Ἑλληνικός, Ἑλληνικώτατος μάλιστα. Στὴ Βιθυνία τὸν μετέφεραν μαζὺ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἤθη καὶ ἔθιμά τους, οἱ Ἀπελάτες τῆς Θράκης. Εἶνε ὁ ἀγαπημένος χορὸς τῶν ἀρχαίων Θρακῶν καὶ χορεύεται καὶ σήμερα ἀπαράλλακτα ὅπως τὸν ἐχόρευαν οἱ ἀρχαῖοι Θρᾶκες καὶ ὅπως τὸν περιγράφει ὁ Ξενοφῶν ποὺ τοὺς εἶδε:

«*Πρὸς αὐλὸν ὀρχούμενοι σὺν ὅπλοις, ἥλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως καὶ ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο*».

Διαβάζοντας τὴ λιτή, μὰ δυνατὴ αὐτὴ φράση, ἔχετε μπροστά σας ὁλοζώντανη, σπαρταριστὴ τὴν εἰκόνα ζεϊμπέκου χορεύοντος καὶ πάλλοντος τὴ φοβερή του χαντζάρα.

Ὁ αὐλὸς γιὰ τὸν ὁποῖον κάνει λόγο ὁ Ξενοφῶν δὲ λείπει καὶ ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν σημερινῶν Τούρκων τῆς Βιθυνίας. Πολλὲς Τουρκάλες στὰ μέρη αὐτά, προτοῦ νὰ κόψουν τὸ καρβέλι τὸ ψωμὶ κάνουν ἀόριστα ἐπάνω του μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ὅταν τὶς ρωτᾶτε γιατὶ τὸ κάνουν αὐτό, σᾶς ἀπαντοῦν ὅτι τὸ κάνουν χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ λόγο, ἀλλὰ ἁπλῶς γιατὶ εἶχαν ἰδῆ καὶ τὴ «μακαρίτισσα» τὴ μητέρα τους νὰ τὸ κάνῃ καὶ ὅτι ἡ «μακαρίτισσα» ἡ μητέρα τους εἶχε ἰδῆ τὴ «μακαρίτισσα» τὴ γιαγιά τους.

Στὴν περιοχὴ τῆς Βιθυνίας ὅταν ὑπετάχθη στοὺς Τούρκους, ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ Ἀρμένιοι ποὺ ἐξετουρκίσθηκαν καὶ αὐτοί. Ἂν ἀφαιρέσῃ κανεὶς ἐλάχιστες Ἀρμενικὲς λέξεις, κανένα ἀπὸ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἀρμενίων δὲν ἔχει σωθῆ. Τίποτα, μὰ ἀπολύτως τίποτα δὲ μαρτυρεῖ ὅτι ὑπῆρξαν κάποτε ἐκεῖ Ἀρμένιοι πρόγονοι τῶν σημερινῶν Τούρκων.

Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴ θαυμάζῃ κανεὶς τὸ δαιμόνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς;

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΟΥ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων πολλῶν καὶ ποικίλων ἑορτῶν ποὺ γίνονται στὴν Ἰαπωνία, γίνεται καὶ μιὰ πολὺ περίεργη ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν... πλαγγόνων τῶν κοριτσιῶν κάθε οἰκογενείας.

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ γίνεται τὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ τρίτου μηνός, κάθε χρονιά. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ μητέρες στολίζουν τὴν καλύτερη σάλα τους μ' ἄνθη καὶ κλάδους ροδακινιᾶς, ἐπάνω στοὺς ὁποίους ἐκθέτουν τὶς κοῦκλες ποὺ θὰ χαρίζουν στὰ κορίτσια τους. Ἡ κοῦκλες αὐτὲς εἶνε μικρὰ ἀγαλματάκια, ποὺ παριστάνουν τὸ Μικάδο καὶ τὴν αὐτοκράτειρα, εἶνε δὲ ντυμένα κομψότατα καὶ πολυτελέστατα.

Πρὸς τιμὴν τῶν πλαγγόνων αὐτῶν μαγειρεύονται πλουσιώτατα φαγητά, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ βράδυ τῆς γιορτῆς καταβροχθίζονται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια στὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖο γίνεται πρὸς τιμὴν τῶν κούκλων!.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας Λέκκα 7.

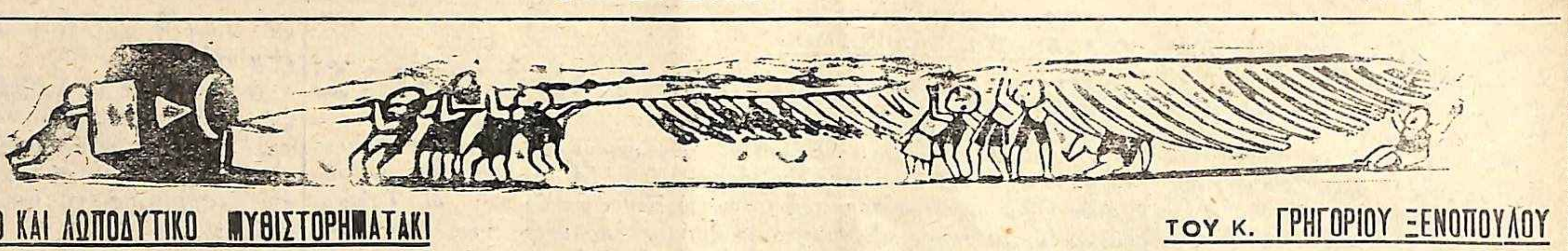

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ἢ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Αὐτὴ τὴν ὥρα μὲ βρίσκετε πάντα στὸ σπίτι. Καὶ βλέπετε ὅτι δὲν ἔχω ἐπισκέπτες...

— Αὔριο λοιπόν;

— Πολὺ εὐχαρίστως!

— Μά...δὲν πάει πολύ;... θὰ σᾶς ἐνοχλῶ;..

— Καθόλου! Σᾶς ὑποσχέθηκα νὰ βλεπόμαστε τὶς λίγες αὐτὲς μέρες ποὺ θὰ μείνετε στὴ Μαδρίτη...

— Ἄ, μόνο ἐπειδὴ σᾶς ἀπέσπασα μιὰ ὑπόσχεση; ἢ ἐπειδὴ αἰσθάνεσθε κάποια εὐχαρίστηση μαζύ μου καὶ σεῖς;

— Πάντα αἰσθάνεται κανεὶς εὐχαρίστηση νὰ συναναστρέφεται ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἐκτιμᾶ!

Τίποτα περισσότερο!...

Τὸ μετάνοιωσε ὅμως ὁ Ἄγης ποὺ τοῦ ξέφυγε αὐτὸς ὁ λόγος. Καὶ φουρκίστηκε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν εἶδε τὴν Ἐλβίρα νὰ τοῦ τείνῃ τὸ χέρι μ' ἕνα «ὀρεβουάρ» καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀπαντᾷ σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει.

***

Ἔφυγε φουρκισμένος... Κι' ἔκαμε τὴ σκέψη, πὼς αὔριο, γιὰ κανένα λόγο, δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ σπίτι της.

Μ' αὐτὸ θὰ τὴ δοκίμαζε. Μ' αὐτὸ θὰ τὴν ἔπιανε. Τὸν ἀγαποῦσε ἢ ὄχι; Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἡ ἀπουσία του δὲν θὰ τῆς ἔκανε οὔτε ζέστη οὔτε κρύο. Ἂν τὸν ἀγαποῦσε ὅμως, θ' ἀνησυχοῦσε, θὰ φοβόταν καὶ θὰ τοῦ ἔγραφε. Τότε μόνον θὰ ξαναπήγαινε. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, θἄχε τὸ θάρρος νὰ πέσῃ στὰ πόδια της καὶ νὰ τῆς πῇ «σ' ἀγαπῶ!» Ἐκείνη θὰ τὸν σήκωνε στὴν ἀγκαλιά της...

Ἀλλὰ θὰ βαστοῦσε νὰ μὴν πάῃ νὰ τὴν ἰδῇ, ἐνῶ θἄξερε πὼς τὸν περίμενε;

Πολὺ δύσκολο!

Ὁ ἐρωτευμένος ὅμως ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη. Πέρασε τὴν ἡμέρα του ὅπως-ὅπως, ἔγραψε ἕνα μεγάλο γράμμα στὸ Δελούση γιὰ τὴν ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση ποὺ σκάρωνε, ἔγραψε στὸν ἀδελφό του, κι' ἔστειλε κάρτες σὲ καμπόσους φίλους του. Βγῆκε ἔξω, περιπλανήθηκε πάλι μὲ τὸν δὸν Φερνάνδο καὶ μὲ δύο ἄλλους ξένους ποὺ εἶχε γνωρίσει στὸ ξενοδοχεῖο. Ἔφαγε μαζύ τους τὸ μεσημέρι. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε πιὸ σίγουρος, τοὺς ἀγκαζάρησε νὰ πᾶνε ἀπὸ τὶς ἔξη κάπου νὰ διασκεδάσουν.

— Ἀλλὰ νἄχῃ καὶ κορίτσια! τοὺς εἶπε. Ἀλλοιώτικα δὲν ἀξίζει.

Τὸ παραδέχθηκαν. Καὶ διάλεξαν τὴ «Νέα Ἀλάμπρα», ἕνα θεατράκι «Ποικιλιῶν» ποὺ ἦταν καὶ σὰν καφεσαντάν. Γιατὶ ἂν στὴ σκηνοῦλα του παρίσταναν καὶ μονόπρακτες κωμωδίες μὲ τραγούδια, ἡ πλατεῖα του ὅμως ἦταν ἕνα μεγάλο καφενεῖο. Οἱ κύριοι,—μόνο κύριοι, γυναῖκες δὲν πήγαιναν ποτέ,—καθόνταν παρέες-παρέες στὰ τραπεζάκια, καὶ τὰ ὡραῖα κορίτσια ποὺ ἔκαναν διάφορα νούμερα στὰ διαλείμματα τῶν κωμῳδιῶν,—σαντέζες, ντιζέζες, μπαλλαρίνες, ἀκροβάτιδες, γυμναστικὲς καί... μισόγυμνες,—τριγύριζαν, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τους, στὴν πλατεῖα, καὶ καθόνταν μὲ τοὺς κυρίους, κι' ἔπιναν μαζύ τους, καὶ φλυαροῦσαν, καὶ γελοῦσαν, ὅπως στὰ καφεσαντὰν ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἢ τὰ σημερινὰ καμπαρέ.

Ἦταν πολλές, πάρα πολλές. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς «ἀρτίστες», εἶχαν κι' ἄλλες ποὺ ἔκαναν τὶς σερβιτόρες ἢ ἁπλῶς τὶς «καλὲς συντρόφισσες». Κι' ὄχι μόνο Ἱσπανίδες, παρὰ κάθε καρυδιᾶς καρύδι. Γαλλίδες, Ἰταλίδες, Γερμανίδες, μιὰ κίτρινη Γιαπωνεζούλα, μιὰ μελαψὴ Γιαβανέζα καὶ κάμποσες Ἀραπίνες.

Στὴν παρέα τοῦ Ἄγη προσκολλήθηκε μιὰ Γερμανίδα τοῦ μπαλέττου, κι' ἡ σερβιτόρα, ποὺ ἦταν Ἱσπανίδα. Πολὺ ὥμορφες κοπέλλες κι' οἱ δυό. Ἡ μιὰ κάτασπρη ξανθή, μὲ θαυμάσια μαλλιὰ ποὺ τἄχε καὶ γιὰ μόνο της στολίδι. Ἡ ἄλλη μελαχροινή, μὲ μεγάλα ὁλόμαυρα μάτια. Μιλοῦσαν ὅλες τὶς γλῶσσες, ξεκαρδιζόνταν ἀπὸ τὰ γέλια μ' ὅ,τι ἔλεγαν οἱ κύριοι κι' ἔδιναν τὸ φιλί τους μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀφέλεια...

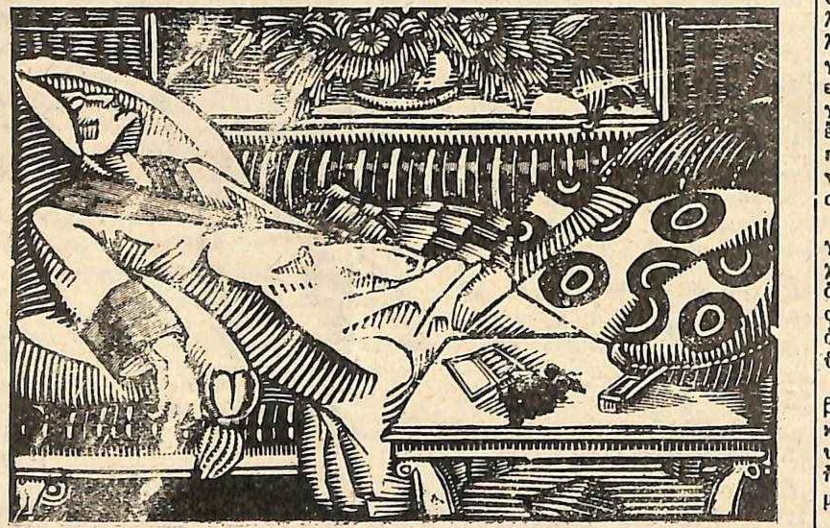

Ὁ Ἄγης κοιμήθηκε μονορρούφι...!

Μ' αὐτὰ τὴ συντροφιὰ προσπαθοῦσε τώρα ὁ Ἄγης νὰ ξεχνᾷ τὴν Ἐλβίρα, ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸν περίμενε στὸ σπίτι της.

Ἄ, τί δύσκολο, τί δύσκολο!

Τώρα καταλάβαινε πὼς εἶχε διαλέξει τὸ χειρότερο τρόπο, καὶ μετάνοιωνε ποὺ δὲν ἄκουσε κάποιον ποὺ τοὔλεγε στὸ ξενοδοχεῖο νὰ πάῃ σὲ κάποια ἐκκλησία νἀκούσῃ τὸ μεγαλείτερο ἱεροκήρυκα τοῦ Παρισιοῦ, τὸν Πὲρ-Ντινβόν, ποὺ περαστικὸς ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, θὰ μιλοῦσε κεῖνο τὸ βράδυ...

Γιατὶ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα τοῦ ἔκαναν φρίκη! Καὶ τὸ πιὸ ἐπίμονο ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ φαίνεται κι' εὐχαριστημένος, γιατὶ αὐτὸς εἶχε προτείνει στοὺς φίλους του τέτοια διασκέδαση. Μιλοῦσε πότε μὲ τὴ Γερμανίδα καὶ πότε μὲ τὴν Ἱσπανίδα, ἔπινε, δεχόταν τὰ φιλιά τους, τὶς φιλοῦσε καὶ κεῖνος, καί... κάθε τόσο, μὲ τρόπο, κύτταζε τὸ ρολόϊ του.

Ἑπτὰ παρὰ εἴκοσι.. ἑπτὰ παρὰ τέταρτο... ἑπτὰ παρὰ δώδεκα..!

Ἄχ, νὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, νὰ πάρῃ ἕν' ἀμάξι καὶ νὰ τρέξῃ... νἀκούσῃ τὸν Πὲρ-Ντινβόν!

Πολλὲς φορὲς τὴν παθαίνουν ἔτσι οἱ ἐρωτευμένοι. Νομίζουν πὼς θὰ ξεχάσουν ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦν, ἢ πὼς θὰ παρηγορηθοῦν γιὰ τὴ στέρησή της, μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς πρώτης τυχούσης ὡραίας. Ἀλλὰ βλέπουν ἀργὰ πὼς ἡ συντροφιὰ αὐτὴ τοὺς τὴ θυμίζει καὶ τοὺς θλίβει περισσότερο. Δὲν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ ἐκείνη!..

Ὁ Ἄγης καθόταν ἀπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Δὲν ἔβλεπε μπροστά του παρὰ τὸ σαλόνι τῆς ὁδοῦ Μουρίλλου καὶ τὴν Ἐλβίρα, μὲ τὴ μακρυά της σκούρα ρόμπα, καθιστὴ στὸν καναπέ, νὰ τὸν περιμένῃ μὲ τὰ μάτια στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου...

Ἑπτὰ παρὰ δέκα...ἑπτὰ παρὰ ἑπτὰ ... ἑπτὰ παρὰ πέντε...

Τί μαρτύριο! Ἂν ἦταν τρόπος νὰ σπρώξῃ μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν ἀργὸ ἐκεῖνον λεπτοδείκτη, νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀμέσως ὡς τὶς ἑπτάμισυ!..

Μὰ τώρα ἀκόμα ἦταν σὲ καιρό. Τί πειρασμός! Πρόφταινε ἂν ἔτρεχε μ' ἕν' ἀμάξι ... ὄχι βέβαια στὸν Πὲρ-Ντινβόν, ποὺ θἄχε ἴσως τελειώσει τὴν ὁμιλία του, ἀλλὰ τῆς Ἐλβίρας ποὺ θἄχε ἀρχίσει νἀνησυχῇ.

Γιατ' ἦταν ἑπτὰ ἀκριβῶς!

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη βγῆκαν στὴ σκηνὴ τρεῖς μικρὲς ἀκροβάτιδες μ' ἕνα γιγαντόσωμο ἄντρα. Κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν τόσο περίεργα καὶ τόσο δύσκολα γυμνάσματα, ποὺ ὁ Ἄγης προσηλώθηκε χωρὶς νὰ θέλῃ... Τὰ κοριτσάκια ἐκεῖνα εἶχαν θαυμάσια σώματα καὶ μιὰ γύμναση καταπληκτική. Ἡ μεγαλείτερη μάλιστα, μιὰ Οὐγγαρέζα, ποὺ δὲν ἔδειχνε παραπάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρονῶν, ἦταν φαινόμενο πλαστικῆς ὠμορφιᾶς. Μὲ ἀνυπομονησία ὁ Ἄγης παρακολουθοῦσε τὰ διάφορα παιχνίδια ποὺ στρίβλωναν καὶ παραμόρφωναν τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὡς νὰ τὸ ἰδῇ πάλι ὄρθιο καὶ ἴσιο σὰ λαμπάδα. Κι' αὐτὴ ἡ ἀνυπομονησία τὸν ξεγέλασε. Γιατὶ κάθε παιχνίδι βαστοῦσε πέντε καὶ δέκα λεπτά. Ἡ μικρὴ Οὐγγαρέζα ἔκανε στὴ σειρὰ τρία. Κι' ὅποτε τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ὀρθώθηκε πάλι νὰ χαιρετήσῃ,—μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλοι στὴ σάλα, ἄντρες καὶ γυναῖκες, χειροκροτοῦσαν παράφορα,—ὁ Ἄγης ξαναθυμήθηκε νὰ κυττάξῃ τὸ ρολόϊ του:

Ὀχτὼ παρὰ εἰκοσιπέντε.

Ἄ, μπράβο!

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, εἶχε νικήσει. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἀνακαλοῦσαν τώρα τὴν Οὐγγαρέζα, ἦταν γι' αὐτόν, γιὰ τὴ νίκη του.

Ἀδύνατο πειὰ νὰ πάῃ! Ἦταν ἀργά. Ἡ Ἐλβίρα θὰ εἶχε ἀπελπισθεῖ. Κι' ὁ πειρασμὸς εἶχε λήξει: Θέλοντας καὶ μή, ὁ Ἄγης θἀποτελείωνε τὴ βραδυά του μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ θὰ περίμενε αὔριο τὸ γράμμα της. Ὤ, θἆταν πολὺ πιὸ εὐτυχισμένος νὰ λάβαινε αὔριο ἕνα γράμμα τῆς Ἐλβίρας, ποὺ θὰ τοῦ ἔδειχνε ὅλη τὴν ἀγάπη της, παρὰ νὰ πήγαινε ἀπόψε στὸ σπίτι της καὶ νἄκανε πάλι μαζύ της μιὰν ἐκνευριστικὴ φιλικὴ ὁμιλία...

Ἀλήθεια, τί θἄλεγε ποὺ δὲν πῆγε;... Θὰ συμπέραινε πὼς ὁ νέος εἶχε βαρεθεῖ αὐτὴ τὴ «φιλία», ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔβγαινε τίποτα; Ἢ θὰ φοβόταν πὼς κάτι εἶχε πάθει, πὼς ἀρρώστησε, ἤ...πὼς τὸν εἶχε ἐκδικηθεῖ ἄσχημα ὁ δὸν Πάβλο Φερναντές;

Τὴν φανταζόταν ἀκόμα, τὴν ἔβλεπε μπροστά του, πότε ἀνήσυχη καὶ λυπημένη, πότε ἀδιάφορη κι' ἀψήφιστη. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο εἰκόνες ἦταν ἡ ἀληθινή;... Αὔριο θὰ τὸ μάθαινε...

***

Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς τὴ νύχτα ἐκείνη, στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου του, ὁ Ἄγης κοιμήθηκε μονορρούφι... Δυὸ-τρεῖς φορὲς εἶχε ξυπνήσει. Τὴν τελευταία φορά, ἦταν μέσα στὸ ἄπλετο φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐννέα ἡ ὥρα! Ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ καί...νὰ ρωτήσῃ ἂν τοῦ ἔφεραν κανένα γράμμα.

Πραγματικῶς, αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη του δουλειά. Γυμνὸς ἀκόμα, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ζήτησε τὸ πρόγευμά του καὶ τὸ ταχυδρομεῖο του.

Ὁ καμαριέρης τοῦ ἔφερε πρῶτα τὸ ταχυδρομεῖο. Τρία γράμματα μ' ἑλληνικὸ γραμματόσημο. Κανένα τῆς Ἐλβίρας!

Δὲν ἀπελπίστηκε βέβαια. Ἦταν τόσο νωρὶς ἀκόμα! Πότε θὰ τοὔγραφε, πότε θὰ τὄστελνε, πότε θὰ τοῦ τὸ πήγαιναν;... Οὔτε ἄνοιξε ὅμως τὰ γράμματα ποὺ εἶχε λάβει. Τὰ κύτταξε ἁπλῶς ἀπέξω. Τὸ ἕνα ἦταν τοῦ Δελούση, τὸ ἄλλο τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ τρίτο τῆς ἀδελφῆς του. Ἤξερε τί θὰ τοῦ ἔγραφαν: νὰ γυρίσῃ γρήγορα. Ναί, ἂς περίμεναν...

Κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται.

Σὲ λίγο τοῦ ἔφεραν καὶ τὸ γάλα του. Ἐκάθησε καὶ τὸ ἤπιε. Ἔπειτα ἀποτελείωσε τὸ ντύσιμό του.

Ἡ ὥρα ἐννιάμισυ.

— Ντρίννν!...

— Ὁρίστε!

— Μὴ μοὔφεραν κανέν' ἄλλο γράμμα;

— Ὄχι, κύριε Μάρμορα.

Ἄρχισε νὰ φοβᾶται: Γιὰ φαντάσου νὰ μὴν τοὔγραφε, νὰ μὴν τὴν ἔννοιαζε! Τί θἄκανε τότε ὁ Ἄγης;..

Ὤ, οὔτε κι' ἐκεῖνος δὲν ἤξερε.., Θὰ περίμενε μόνο στὸ ξενοδοχεῖο. Καθόλου δὲν θἄβγαινε ἔξω. Μακάρι ὣς τὸ βράδυ. Κι' ἔδωσε τὴν παραγγελία:

— Περιμένω ἕνα γράμμα σπουδαῖο. Κύτταξε, Διέγο, μόλις τὸ φέρουν, νὰ μοῦ τὸ δώσῃς.

— Ἔννοια σας, κύριε Μάρμορα!

Ἄνοιξε τότε τὰ γράμματα ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τῆς Ἀθήνας.. Ἔτσι, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...

Καὶ τὰ τρία τοῦ ἔγραφαν τὰ ἴδια: Τοῦ διεκτραγῳδοῦσαν τὸ «μαρτύριό» τους ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθαν πὼς πήγαινε νὰ πέσῃ «στοῦ λύκου τὸ στόμα».

Ἐννοεῖται πὼς ἔγραφαν πρὶν λάβουν ἀκόμα τὰ τηλεγραφήματά του. Τοῦ τὰ διεύθυναν μάλιστα «Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος». Ἀλλὰ ὁ Ἄγης εἶχε δώσει τὴν ἀληθινή του διεύθυνση στὸ Ταχυδρομεῖο. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος», σβυσμένο μὲ μιὰ τρέμουσα, ἦταν γραμμένο: «Ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας».

«— Τώρα ξέρουν καὶ θὰ εἶνε ἥσυχοι», συλλογίσθηκε ὁ Ἄγης.

Κι' εἶχε μιὰ φαιδρὴ μᾶλλον ἐντύπωση ἀπὸ τὰ καθέκαστα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ διηγοῦνταν: πῶς τὄμαθαν, τί ἔκαμαν καί... πόσα ξόδεψαν στὸ τηλεγραφεῖο. Θυμήθηκε τότε καὶ τὰ δικά του: Στοὺς σταθμοὺς τῶν ἰταλικῶν σιδηροδρόμων, ὅταν τὸν φώναζαν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, νὰ τὸν γυρίσουν πίσω, νὰ τὸν γλυτώσουν, κι' ἐκεῖνος ἐνόμιζε πὼς ἦταν οἱ *ἄλλοι*, οἱ ἀντίζηλοι, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Καὶ γέλασε χωρὶς νὰ θέλῃ... Τί ἀνόητος! Ἄ, μὰ μόνο γι' αὐτὴ τὴν ἀνοησία τοῦ ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ἡ Ἐλβίρα πὼς ἡ Συμμορία τιμωροῦσε τοὺς ἀπλήστους καὶ τοὺς αἰσχροκερδεῖς. Καλά νὰ πάθῃς! Κι' αὐτός, κι' ὁ Δελούσης, ποὺ ἤθελε μὲ τέτοια μέσα νὰ ξανακάνῃ τὴν περιουσία του καὶ νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του... Ἔτσι κάνουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι; Ἡ Συμμορία εἶχε δίκηο: τὰ «θύματά» της δὲν ἦταν ἠθικῶς πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ μέλη της...

Καὶ ξαναθυμήθηκε τοὺς *ἄλλους*, τοὺς φανταστικοὺς ἄλλους, ποὺ ἤθελαν τάχα νὰ τοῦ πάρουν τὴ δουλειά... Σ' αὐτοὺς ἔβαζε τότε καὶ τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνο ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε στὰς Ἀθήνας καὶ ποὺ τὸν φωτογράφησε στὸ σταθμὸ τῆς Πελοποννήσου. Κι' ἔβαλε πάλι τὰ γέλια. Γιατὶ τώρα καταλάβαινε ὅλη του τὴν πλάνη: ὁ ἄγνωστος ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε νομίσει: ἕνας πράκτορας τῆς Συμμορίας, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχε σκορπισμένους σ' ὅλο τὸν κόσμο. Αὐτὸς θὰ εἶχε ὑποδείξει στὴ Μαδρίτη, ὡς κατάλληλο γιὰ θῦμα, τὸν ξεπεσμένο καὶ μισοκρατούμενο Δελούση. Τὸν παρακολούθησε ἔπειτα, τὸν κατασκόπευσε. Ἔμαθε, εἶδε πὼς θἄστελνε στὴν Ἱσπανία τὸ γαμπρό του. Κι' ἅμα τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια του νὰ φύγῃ, ἔσπευσε βέβαια νὰ τηλεγραφήσῃ στοὺς δικούς του: «Ἔρχεται!»

Μὲ τὸ διάβασμα αὐτό, ποὺ σιγά-σιγά τὸν τραβοῦσε, ὁ Ἄγης ἦταν τώρα ὅλος στὰς Ἀθήνας. Εἶχε ξεχάσει πὼς περίμενε γράμμα τῆς Ἐλβίρας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ... ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ὁ φιλόμουσος Τσάρος Ἀλέξανδρος. Ἕνας πτωχός, μὰ μεγάλος ποιητής. Τὰ ποιήματα τοῦ ποιητοῦ καὶ τὰ ποιήματα τοῦ... Αὐτοκράτορος. Ἡ χρυσὴ βροχή. Τά... φύλλα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ βιβλίου ἐξαντλοῦνται. Ἡ συνάντησις μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Δεύτερος τόμος καὶ τελευταῖος, κλπ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος 1ος, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε στὸν θρόνο σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, ἦταν εὐφυέστατος, φιλελεύθερος καὶ πολὺ γενναιόδωρος, ἀγαποῦσε δὲ ἐξαιρετικὰ τὴν φιλολογία καὶ τὶς καλὲς τέχνες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε στὴν Πετρούπολι ὁ ποιητὴς Κρῆπλερ, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τῆς Ρωσσίας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦταν πτωχότατος. Εἶχε γράψει πολλὰ ὡραῖα ποιήματα, ἀλλὰ δὲν εἶχε, οὔτε κατώρθωνε νὰ βρῇ χρήματα γιὰ νὰ τὰ ἐκδώσῃ.

Κάποια μέρα τοῦ ἦρθε μιὰ τολμηρὴ ἔμπνευσι. Ἔπιασε κ' ἐκαθαρόγραφε τὰ ποιήματά του, ἔγραψε ἔπειτα τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ ἔστειλε στὸν Τσάρο μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή.

«Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Τσάρο Ἀλέξανδρο 1ον, ὁ ποιητὴς Κρῆπλερ».

Ὁ Τσάρος διάβασε προσεκτικὰ τὰ ποιήματα τοῦ Κρῆπλερ καὶ τοῦ ἄρεσαν ὑπερβολικά.

Ἔπειτα δὲ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔστειλε στὸν ποιητὴ εἰς ἀντάλλαγμα ἕναν χρυσοδεμένον τόμο στὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ ὁποίου ἦταν τυπωμένη μὲ χρυσᾶ γράμματα ἡ ἑξῆς φράσις.

«Πρὸς τὸν ποιητὴ Κρῆπλερ, ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος 1ος».

— Περίεργο, ἐψιθύρισε ἔκπληκτος ὁ Κρῆπλερ, δὲν ἤξερα ὅτι ὁ Τσάρος γράφει ποιήματα καὶ μάλιστα τὰ ἐκδίδει σὲ βιβλία.

Καὶ ἄνοιξε τὸν αὐτοκρατορικὸ τόμο περίεργος νὰ διαβάσῃ τὴν τσαρικὴ ποίησι. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του ὅταν εἶδε ὅτι τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ τόμου ἐκείνου ἦταν ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ ρουβλίων.

Γύρισε τὴν σελίδα ἐκείνη καὶ εἶδε πὼς καὶ τὸ δεύτερο φύλλο ἦταν ἐπίσης χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ ρουβλίων. Γύρισε πάλι καὶ εἶδε ὅτι ὅλα τὰ φύλλα ἦσαν ἐπίσης χαρτονομίσματα. Θησαυρὸς ὁλόκληρος.

Καταχαρούμενος γιὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐκείνη γενναιοδωρία ὁ Κρῆπλερ πλήρωσε ὅλα τὰ χρέη του, ντύθηκε ἀνθρωπινά, μετοίκησε σὲ ἄλλο, καλύτερο δωμάτιο καὶ γενικὰ ἄρχισε νὰ ζῇ σὰν πλούσιος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἕνα βράδυ στὴν Αὐτοκρατορικὴ Ὄπερα μιὰ ἔκτακτος εἰδικὴ παράστασις γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ Τσάρου.

Ὁ Κρῆπλερ - ποὺ τὰ φύλλα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τόμου εἶχαν ἀρχίσει νὰ λιγοστεύουν—ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὴν παράστασι ἐκείνη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ εὐκαιρία νὰ παρουσιασθῇ στὸν Τσάρο.

Φόρεσε λοιπὸν τὰ καλύτερα ροῦχα του καὶ ἐνοίκιασε μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες καρέκλες τῆς διακεκριμμένης θέσεως, τὴν κοντότερη πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸ θεωρεῖο.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ διαλείμματα ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπασπιστὰς τοῦ αὐτοκράτορος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν ἔδειξε στὸν Ἀλέξανδρο 1ο ὁ ὁποῖος εἶχε διαβάσει τοὺς στίχους του κι' ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσαν εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ. Γι' αὐτὸ μόλις τὸν εἶδε, διέταξε νὰ τὸν καλέσουν στὸ αὐτοκρατορικὸ θεωρεῖο. Ὁ Κρῆπλερ πῆγε καὶ ὁ Τσάρος μετὰ τὶς τυπικὲς ὑποκλίσεις καὶ προσφωνήσεις τοῦ ποιητοῦ, ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ οἰκειότητα μαζύ του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ποιητὴς ποὺ εἶχε ξεθαρρέψει ἀπ' τὴν καλωσύνη καὶ τὴν προσήνεια τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ εἶπε.

— Ἂν ἡ Μεγαλειότης σας εὐαρεστῆται νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ θὰ σᾶς ἔστελνα καὶ ἕναν δεύτερο τόμο ποιημάτων μου.

— Γιατὶ ὄχι; εἶπε μ' ἀφέλεια ὁ Τσάρος. Οἱ πρῶτοι μοῦ ἄρεσαν πολὺ καὶ θὰ δεχθῶ εὐχαρίστως τὸν δεύτερον τόμο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Κρῆπλερ ἔστειλε στὸ Παλάτι τὸν δεύτερο τόμο μὲ τὴν ἴδια ἐπιγραφή.

«Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Τσάρο Ἀλέξανδρο 1ο, ὁ ποιητὴς Κρῆπλερ».

Τὴν ἑπομένη ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Αὐλῆς τοῦ ἔφερε στὸ σπίτι του ἕναν χρυσοδεμένον τόμο, ὅμοιον μὲ τὸν πρῶτο καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή.

«Πρὸς τὸν ποιητὴ Κρῆπλερ ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος 1ος».

Εἶχε κι' ἐκεῖνος ὅπως ὁ πρῶτος γιὰ φύλλα χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ ρουβλίων.

Ὅλος χαρὰ ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ τὸν ξεφυλλομετρῇ γιὰ νὰ ἰδῇ πόσα.. «φ ύ λ λ α» εἶχε.

Ὅπως καὶ ὁ πρῶτος ἔτσι καὶ ὁ δεύτερος αὐτοκρατορικὸς τόμος εἶχε ἑκατὸ «φύλλα χαρτονομίσματα».

Πίσω ὅμως ἀπ' τὸ τελευταῖο χαρτονόμισμα ὁ Κρῆπλερ εἶδε τυπωμένη μὲ μεγάλα γράμματα τὴν ἑξῆς φράσι:

«Δεύτερος τόμος... καὶ τελευταῖος τῶν στίχων τοῦ Αὐτοκράτορος»...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΙΜΕΘΑ ΑΚΟΜΗ ΠΙΘΗΚΟΙ!

Ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς Τίλνεϋ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, εἶνε θερμὸς ὀπαδὸς τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκο.

«Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ἐδήλωσε τελευταίως ὁ καθηγητὴς αὐτός, βρίσκεται ἀκόμα στὸ μισὸ δρόμο τῆς ἐξελίξεώς του. Δὲν εἶνε καθόλου τελειότερος ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρωποειδοῦς πιθήκου, ὁ ὁποῖος ἔζησε πρὶν πὸ ἑκατὸ χιλιάδες χρόνια».

Ὁ ἰατρὸς Τίλνεϋ δὲν μπορεῖ ἀπὸ τώρα νὰ ὑπολογίσῃ ὕστερ' ἀπὸ πόσες χιλιάδες χρόνια τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ θὰ φτάσῃ στὸ ἀνώτατο σημεῖο τῆς τελειοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεώς του—φρονεῖ ὅμως πὼς ὅταν ἔλθῃ ἐκείνη ἡ στιγμὴ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πειὰ ἀντιζηλία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ πὼς ἡ γῆ θ' ἀποτελῇ μιὰ καὶ μόνη τεράστια δημοκρατία, μὲ μιὰ κοινὴ γλῶσσα.

«Γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ κ. καθηγητὴς συνεχίζοντας, συγγενεύουμε πολὺ ἀκόμα μὲ τὸν πίθηκο, τὸν πρόγονό μας.

«Εἶνε ἀστεῖο πρᾶγμα νὰ πιστεύουμε πὼς ὁ ἄνθρωπος προοδεύει μὲ τὶς κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις. Ἡ πραγματική, ἡ τελειωτικὴ πρόοδος θὰ ἐπιτευχθῇ τότε μονάχα ὅταν ἀναπτυχθῇ ἡ ἐγκεφαλικὴ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου».

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ γίνῃ ὕστερ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ἐν τῷ μεταξὺ μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση ὅτι, παρ' ὅλον τὸν πολιτισμό μας, ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε πίθηκοι!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Δεν ὑπάρχει κωμικότερο πρᾶγμα, ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο συγκροτοῦνται τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια σὲ μερικὰ κράτη Νέγρων. Φαντασθῆτε μια μεγαλη αἴθουσα μέσα στὴν ὁποίαν δεν ὑπάρχουν παρα καμμια ντουζίνα μεγάλα πιθάρια, γεμάτα νερό. Οἱ δώδεκα ὑπουργοὶ προχωροῦν ἀργὰ καὶ σοβαρα, χώνουνται μὲς στα πιθάρια ὡς τὸ λαιμὸ καὶ στὴ στασι αὐτὴ ἀρχίζουν νὰ συνεδριαζουν!

ΤΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ Μ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ...

Τί ὡραῖο παιδάκι ποὺ ἦταν ὁ Εὐάριστος σὲ ἡλικία ἀκόμη πέντε χρονῶν. Ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν ἔγινε ἀκόμη ὡραιότερο, κι' ὅταν ἔφθασε τὰ δεκαπέντε, ὅλα τὰ κοριτσόπουλα τοῦ χωριοῦ ξετρελλαινόντανε γι' αὐτόν. Ποιὸς ξέρει τί θὰ γινότανε σὰ θάφτανε στὰ εἴκοσι. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του δὲν τὸν εἶδε εἴκοσι χρονῶν, γιατὶ μόλις πάτησε τὰ δεκαεννηὰ ἔφυγε ἀπ' τὸ πατρικό του σπίτι κι' ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ δὲν ξαναφάνηκε ποτὲ πειὰ σ' ὅλη τὴ γύρω χώρα.

Ἡ φευγάλα του ἐκείνη εἶχε βυθίσει σὲ μαύρη ἀπελπισία τὴ δύστυχη μητέρα του. Καὶ νὰ εἶχε φύγει τουλάχιστο γιὰ καμμιὰ μεγάλη αἰτία ! Ἡ ἀφορμὴ ἦταν ἀσήμαντη. Ἕνα πεῖσμα ἦταν, ἕνα οἰκογενειακὸ μικροεπεισόδιο.

Ὁ κὺρ Μαγκέσκ, ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα ἀρτοποιεῖο στὸ Σαὶν Τύκ, στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν μοναχογυιό του, τὸν Εὐάριστο. Εἶχαν κι' ἕνα μικρὸ γέρικο γαϊδουράκι, στὸ ὁποῖο ἐφόρτωναν τὰ ψωμιὰ καὶ γύριζαν νὰ τὰ μοιράσουν στὰ μακρυνὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ. Τὴ διανομὴ αὐτὴ μὲ τὸ γαϊδοῦρι τὴν ἔκανε τὶς περισσότερες φορὲς ἡ μητέρα τοῦ Εὐαρίστου. Μιὰ μέρα ὅμως ἔτυχε ν' ἀρρωστήση ἐκείνη κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ὁ πατέρας νὰ λείψη ἀπ' τὸ μαγαζί του, ἀναγκάστηκε νὰ πάη ὁ γέρος στὸ μοίρασμα. Ἔτσι ὁ Εὐάριστος φόρτωσε τὸ γαϊδουράκι, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς καβάλλα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ διανομή.

Καθὼς ὅμως τὸ γαϊδουράκι περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ ἄρχισε κάτι περίεργα ξεγκαρίσματα ποὺ ἔκαναν νὰ πεταχθοῦν στὴν πόρτα ὅλοι οἱ μικροὶ μαθηταί. Μόλις εἶδανε τὸ νέο καβάλλα στὸ γαϊδουράκι του ἄρχισαν νὰ τὸν γιουχαΐζουν.

— Ὢ, ὢ ! Δὲν τρέπεσαι ! τοῦ φώναζαν. Ἀντὶ νάχης αὐτοκίνητο νὰ μοιράζης τὰ ψωμιά, ὅπως ὁ ψωμᾶς τοῦ Καντὼτ τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, γυρίζεις μὲ τὸ γαϊδουράκι. Ὢ, ὢ ! ντροπή !...

Ὁ Εὐάριστος ἔγινε κατακίτρινος ἀπ' τὴ φοῦρκα του, καὶ τὸ βράδυ ὅταν γύρισε στὸ μαγαζί, εἶπε στὸν πατέρα του πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουν αὐτοκίνητο γιὰ τὴ διανομὴ τοῦ ψωμιοῦ, ὅπως εἶχε κι' ὁ ψωμᾶς τοῦ Καντώτ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἀρνήθηκε νὰ πάη μὲ τὸ γαϊδουράκι. Ὁ πατέρας του προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν πείση μὲ τὸ καλό, ἀλλὰ στὸ τέλος βλέποντας ὅτι ὁ γυιός του δὲν ἔπερνε ἀπὸ λόγια, θύμωσε, τὸν ἔβρισε καὶ τὸν ἔδειρε. Ὁ Εὐάριστος τότε, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Στὴν ἀρχὴ ἐπῆγε στὸ Μπορντὼ κι' ἔπειτα στὸ Παρίσι. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναγύρισε ποτὲ πειὰ στὸ Σαὶν-Τύκ. Κάθε χρόνο μόνο, τὴν ἡμέρα τῆς πρωτοχρονιᾶς, ἔστελνε μιὰ κάρτα στὴ μητέρα του.

Ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει εἴκοσι χρόνια. Ὁ πατέρας του, ὁ γέρο-Μαγκέσκ εἶχε πεθάνει ἐντωμεταξὺ χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸ γυιό του. Ὁ Εὐάριστος δὲν εἶχε πάει οὔτε γιὰ τὴν κηδεία του. Ποιὸς ξέρει ἄραγε, θὰ πήγαινε τουλάχιστον στὴν κηδεία τῆς μητέρας του ; Ὄχι βέβαια.

Καὶ ὅμως πόσο θὰ ἤθελε ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του, νὰ τὸν ἰδῆ μιὰ φορὰ ἀκόμη προτοῦ πεθάνη. Γιατὶ ἔννοιωθε νὰ πλησιάζουν τὰ τελευταῖα της. Ἡ λύπη γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ μοναχογυιοῦ της ἀπ' τὴ μιά, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ δυστυχία τὴν εἶχαν γεράσει. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της, εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ πουλήση τὸν φοῦρνο καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε ξοδευθήκαν σιγὰ-σιγὰ μέσα στὰ τέσσερα χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε. Δὲν τῆς εἶχε μείνει οὔτε πεντάρα. Κι' ὁ Εὐάριστος δὲν τῆς ἔστελνε ποτὲ τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ τῆς ἔστελνε, καθὼς εἴπαμε, ἦταν μιὰ κάρτα κάθε πρωτοχρονιά.

Ἡ δυστυχία καὶ ἡ λύπη τὴν εἶχαν γεράσει

Ποιὸς ξέρει !.. Νὰ εἶχε ἄραγε πλουτήση ἢ δυστυχοῦσε κι' ἐκεῖνος στὸ Παρίσι ;

— Ἄχ, νὰ τὸν ξαναϊδῶ μιὰ φορὰ ἀκόμη προτοῦ πεθάνω ! ἔλεγε κάθε τόσο μελαγχολικὰ ἡ καϋμένη ἡ γρηοῦλα.

Αὐτὴ τὴν εὐχὴ ξανάλεγε ἀδιάκοπα πρωῒ καὶ βράδυ στὴν προσευχή της.

Τέλος ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἡ κυρὰ Μαγκέσκ ξύπνησε ἄρρωστη, ἄρρωστη βαρειά. Εἶχε πυρετὸ πολὺ καὶ βῆχα δυνατόν. Ὁ γιατρὸς ποὺ πῆγε καὶ τὴν εἶδε, εἶπε πὼς εἶχε διπλῆ πνευμονία.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ χειροτέρευσε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν κατάστασί της ἦταν ἡ σκέψις της ὅτι μποροῦσε νὰ πεθάνη χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸ μοναχοπαίδι της.

Βλέποντας τὴν ἀπελπισία της ὁ γιατρός, τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε μιὰ μέρα : Θέλεις νὰ τοῦ γράψω νάρθη ; Θὰ τοῦ γράψω πὼς εἶσαι ἄρρωστη βαρειὰ καὶ θάρθη. Δῶσε μου τὴ διεύθυνσί του.

Μιὰ ἔκφρασι ἀπείρου εὐδαιμονίας φώτισε τότε τὸ πρόσωπο τῆς ἑτοιμοθάνατης γρηᾶς, σὰν νὰ τῆς εἶχαν ἀνοίξει ἄξαφνα τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ φωνή της ἔτρεμε, καθὼς ἔλεγε τὴν διεύθυνσι τοῦ γυιοῦ της στὸ γιατρό :

«Εὐάριστος Μαγκέσκ, ὁδὸς Σιμὰρ 89 Παρίσι.»

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας ἄνθρωπος ἀδύνατος, ψαρομάλλης, μὲ τοὺς ὤμους σκυφτοὺς ποὺ φοροῦσε παληὰ καὶ τριμμένα ροῦχα παρουσιάστηκε στὸ χωριό. Ἦταν ὁ Εὐάριστος Μαγκέσκ. Ἡ βιοπάλη τὸν εἶχε γεράσει πρόωρα. Ἀπ' τὰ ροῦχα του κι' ἀπ' τὸ παρουσιαστικό του ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κάνη λεφτά.

— Καϋμένο μου παιδί ! ἐτραύλισε μόλις τὸν εἶδε ἡ μητέρα του καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της. Τῆς ἔκανε τόσο καλὸ ποὺ τὸν ἔβλεπε, ποὺ ἄκουγε τὴν φωνή του, ποὺ τὸν ἔνοιωθε κοντά της, στὸ πλευρό της !..

Πέρασε ἔτσι μιὰ βδομάδα, μιὰ βδομάδα ἀπερίγραπτης εὐδαιμονίας γιὰ τὴν καϋμένη τὴ μητέρα. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνη ἐσκίαζε κάποιο σύννεφο. Ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες ἔβλεπε πὼς ὁ γυιός της γινόταν πιὸ μελαγχολικὸς καὶ πιὸ ἀνήσυχος. Τί νὰ τοῦ συνέβαινε τάχα ;

Ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε πάει πάλι ὁ γιατρὸς καὶ ἡ γρηὰ εἶχε βυθισθῆ σὲ ὀνειροπολήσεις στὸ κρεββάτι της μὲ τὰ κλειστὰ μάτια, ὁ Εὐάριστος νομίζοντάς την κοιμισμένη, τὸν ρώτησε.

— Γιατρέ, νομίζετε πὼς θὰ κρατήση πολὺν καιρὸ ἡ κατάστασις αὐτή ;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ γιατρός.

— Ὥστε πιστεύετε.... ὅτι ὥς τὴν Κυριακή.... θάχη τελειώσει ;

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρη. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ἡ παρουσία σου ἐδῶ τῆς ἔχει κάνει καλὸ καὶ παρουσιάζει μιὰ βελτίωσι. Μά, γιατί μὲ ρωτᾶς γιὰ τὴν Κυριακή ;

— Γιατὶ ἔχω ἕνα εἰσιτήριο μὲ ἐπιστροφή.... καὶ ἡ ἐπιστροφή του ἰσχύει ὥς τὴν Κυριακή... Καταλαβαίνετε... ἂν περάση ἡ Κυριακὴ δὲ θἄχω νὰ γυρίσω.

Ὢ ! Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα !... Δὲν σκέφθηκε καθόλου νὰ θυμώση γιατὶ ὁ γυιός της μπροστὰ στὸν θάνατό της συλλογιζόταν τὴν ἐπιστροφή του στὸ Παρίσι ποὺ στοίχιζε σαράντα φράγκα. Σκέφθηκε μόνο—τί ἄπειρη στοργὴ κλείνει μέσα ἡ ψυχὴ μιᾶς μητέρας !—πὼς ὁ γυιός της δὲν μποροῦσε νὰ μείνη στὸ χωριὸ περισσότερο ἀπ' τὴν Κυριακή.

«Καλά, λοιπόν, ψιθύρισε, ξανακλείνοντας τὰ μάτια της, θὰ προσπαθήσω νὰ πεθάνω πρὶν ἀπ' τὴν Κυριακή». Καὶ ἄρχισε νὰ λέη ὅλες τὶς προσευχὲς ποὺ ἤξερε παρακαλῶντας τὸν Θεό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς ἁγίους ὅλους νὰ τὴν πάρουν κοντά τους προτοῦ περάση ἡ Κυριακή.

Ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ κι' ἀπ' τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωῒ αὐτὸ ἔκανε. Προσευχόταν λέγοντας : «Θεέ μου, πάρε με κοντά σου πρὶν ἀπ' τὴν Κυριακή !»

Τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου ὁ Εὐάριστος φαινότανε ἐξαιρετικὰ νευρικὸς καὶ πηγαινοερχόταν διαρκῶς γύρω ἀπ' τὴν ἄρρωστη, βάζοντας κάθε τόσο τὸ χέρι του στὴν καρδιά της καὶ κυττάζοντας τὸ σφυγμό της.

— Πιστεύω πὼς πλησιάζει τὸ τέλος, ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ κάποια γειτόνισσα ποὺ παράστεκε τὴν ἄρρωστη. Ὁ σφυγμὸς γίνεται ὁλοένα πιὸ ἀδύνατος, τὴν βλέπεις, ὅσο πάει μένει πιὸ ἀκίνητη.

Ἡ ἄρρωστη ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. «Φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί μου, ψιθύρισε μέσα της εὐχαριστημένη. Ἔτσι ὁ Εὐάριστός μου θὰ μπορέση νὰ φύγη αὔριο μὲ τὸ εἰσιτήριο ποὺ ἔχει...»

Ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι, ὁ Εὐάριστος δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ σ' ἕνα μέρος. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος. Κύτταζε διαρκῶς τὴ βαλίτζα του ποὺ τὴν εἶχε ἑτοιμάσει ἀπ' τὸ πρωΐ. Κάποια στιγμὴ ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ τῆς μητέρας του τὴν ἄκουσε νὰ χτυπάη κανονικά.

— Μπᾶ ! Τί εἶνε αὐτό ; ψιθύρισε στενοχωρημένος.

— Ναὶ παιδί μου, φώναξε μ' ἀπελπισία ἡ ἄρρωστη καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση της. Βλέπεις ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ μᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ μὲ πάρη ἀκόμη. Καὶ αὔριο εἶνε Κυριακή. Ὢ ! Συγγνώμη, συγγνώμη παιδί μου. Ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα γιά... νὰ πεθάνω πρὶν ἀπ' τὴν Κυριακή.

Καὶ στενάζοντας ἀπελπισμένα τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ μιλάη σὰν κεραυνοβολημένος.

— Ὢ, μαμᾶ ! ψιθύρισε. Ὥστε τὸ ἤξερες ;

— Ναί, παιδί μου, τὸ ἤξερα καὶ παρεκάλεσα τόσο πολὺ τὸν Θεὸ νὰ μὲ πάρη πρὶν ἀπ' τὴν Κυριακή. Ἀλλὰ βλέπεις ὁ Θεὸς δὲν θέλησε. Ἄκουσε λοιπόν, παιδί μου. Σήκω καὶ φῦγε προτοῦ λήξη τὸ εἰσιτήριό σου κι' ἄφησέ με ἐμένα στὴν τύχη μου. Ἂν πεθάνω πέθανα, κι' ἂν ζήσω...

— Ὢ, ὄχι, μαμᾶ, δὲν θὰ πεθάνης ! τῆς φώναξε τότε ἐκεῖνος γονατίζοντας. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ πεθάνης. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζήσης καὶ νὰ μείνω κι' ἐγὼ κοντά σου. Λοιπὸν μένω γιὰ πάντα μαζύ σου.

— Ὢ, παιδί μου ! φώναξε ἡ γρηὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε σὰν νὰ εἶχε ἀναστηθῆ.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πῆρε ἀπάνω της ἡ γρηὰ καὶ σὲ δυὸ βδομάδες ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ὁ Εὐάριστος ἔμενε μαζύ της.

Ἄρχισαν καὶ οἱ δυὸ νὰ δουλεύουν μὲ θάρρος. Ἡ παρουσία τοῦ μοναχογυιοῦ της εἶχε ξανανειώσει τὴ γρηὰ Μαγκέσκ.

Σὲ λίγους μῆνες ἄνοιξαν πάλι ἕνα ψωμάδικο καὶ στὸ χρόνο ἐπάνω εἶχαν καὶ αὐτοκίνητο γιὰ τὴ διανομὴ τῶν ψωμιῶν..

JEAN RAMEAU

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΜΩΡΑ

Εἶνε γνωστὸν τί μαρτύρια τραβοῦν τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀδοντοφυΐας. Πόνοι τρομεροὶ τὰ βασανίζουν ποὺ ἀφαιροῦν τὸν ὕπνο ὄχι μονάχα τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας ὁλοκλήρου καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τῆς συνοικίας ἀκόμη. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πόνους ἡ ὀδοντοφυΐα φέρνει καὶ ἀλλόκοτες ὀργανικὲς ἀλλοιώσεις καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ στομαχικὲς διαταραχὲς θανατηφόρους.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ φυλὴ τῆς ὁποίας τὰ μωρὰ δὲν ὑποφέρουν καθόλου καὶ δὲν δοκιμάζουν οὔτε τὸν πιὸ ἀνεπαίσθητο πόνο καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ὀδοντοφυΐας των.

Τὰ εὐτυχισμένα ὁμολογουμένως αὐτὰ μωρὰ εἶνε τῶν Ἰαπώνων. Οἱ δὲ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν αἰσθάνονται πόνους κατὰ τὴν ὀδοντοφυΐα τους, ἡ ὁποία εἶνε ἡ κρισιμώτερη καμπὴ τῆς ὑγείας τῶν δικῶν μας παιδιῶν, δὲν ἔχουν ἕως τώρα ἐξακριβωθεῖ.

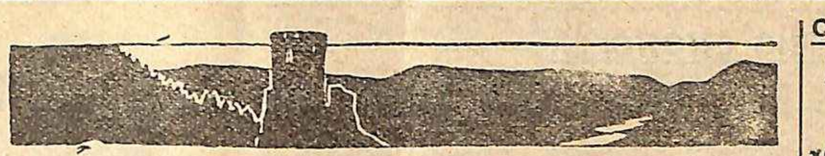

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ...λάκκοι

Ὁ Φίλιππος ὁ Δ', ἀφοῦ ἔχασε στὸν πόλεμο τὸ βασίλειο τῆς Πορτογαλλίας, καὶ ἀρκετὲς ἄλλες ἐπαρχίες του, ἀπεφάσισε νὰ προσθέση στὸ ὄνομά του τὴν ἐπονομασία «Μέγας» !

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, ὁ πνευματώδης πρωθυπουργός του, εἶπεν ἐπιγραμματικά :

— Ὁ βασιληᾶς μας, φαίνεται, μοιάζει μὲ τούς... λάκκους τῶν δρόμων, οἱ ὁποῖοι ὅσο περισσότερο ἔδαφος χάνουν τόσο περισσότερο μεγαλώνουν !...

— Ὁ πανηγυρικὸς τοῦ ποιητοῦ

— Θὰ ἤθελα, ἔλεγε στὸ σατυρικὸ Πιρὸν ἕνας ποιητής, θὰ ἤθελα νὰ ἔγραφα κάτι τὸ ὁποῖον οὔτε νὰ ἐγράφη, οὔτε νὰ πρόκειται ποτὲ νὰ γραφῆ...

— Γράψατε, τότε, τόν ...πανηγυρικό σας ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ Πιρόν.

— Ὁ ἄπιστος ἀρχιεπίσκοπος !

Ὅταν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὠνόμασε τὸν ἀββᾶ Ντυμπουᾶ ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Καμπραί, ἕνας ἐπιστήθιος φίλος τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁ κόμης ντὲ Νοσέ, τοῦ εἶπε :

— Τί διάβολο, Ὑψηλότατε, πήγατε καὶ κάνατε ἀρχιεπίσκοπο τὸν Ντυμπουᾶ... Χίλιες φορὲς ὥς τώρα μοῦ ἔχετε πεῖ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἄθρησκος, καὶ οὔτε καὶ ἔχει μεταλάβει ποτέ του !

— Ἀκριβῶς, φίλε μου ! ἀπήντησεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἐσκέφθηκα ὅτι ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὸν ἐξανάγκαζα νὰ γίνη θρῆσκος ἦταν νά...γινόταν ἀρχιεπίσκοπος !

— Ἡ δόξα καὶ τό...ἀλεῦρι

Ὁ δοὺξ ντ' Αἰγκυγιον κατηγορεῖτο ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια κάποιας μάχης ἐναντίον τῶν Ἄγγλων εἶχε κρυφθεῖ μέσα σ' ἕναν ἀλευρόμυλο γιὰ ν' ἀποφύγη τὸν κίνδυνο. Κάποιος αὐλοκόλαξ, ἐντούτοις, γιὰ νὰ τὸν κολακεύση ἔλεγε μιὰ μέρα ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ Λὲ Σαλοναί, ὅτι κατὰ τὴ μάχη αὐτὴ ὁ δοὺξ εἶχε «καλυφθῆ ἀπὸ δόξα»...

— Ὄχι δά ! ἀπήντησεν εἰρωνικὰ ὁ δικαστής. Ἀπό... ἀλεῦρι, θέλετε νὰ πῆτε !

— Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπουργοί του

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κεντρικώτερες πλατεῖες τοῦ Παρισιοῦ ἦταν στημένο, μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ ἄγαλμα τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ὅταν τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ στηθῆ στὴν πλατεῖα, ἀφοῦ τὸ μετέφεραν στὴν πλατεῖα, τὸ ἐτοποθέτησαν ἀνάμεσα σὲ σωροὺς ἀπὸ τοῦβλα γιὰ νὰ τὸ προφυλάξουν. Πλῆθος περιέργων, φυσικά, παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία αὐτή. Κάποιος ἐπαρχιώτης ρώτησε τί ἔτρεχε.

— Δὲν βλέπεις ; τοῦ ἀπήντησε τότε δυνατὰ ὁ πνευματώδης Παρισινός. Πρόκειται νὰ στήσουν τὸ ἄγαλμα τοῦ βασιλέως μας ἐν μέσῳ τῶν ὑπουργῶν του !...

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πλήττει

Ἡ περίφημη κυρία ντὺ Ντεφρὰν ἔλεγε κάποτε γιὰ ἕνα εὐγενῆ ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν συνήθεια νὰ μιλάη ἀργὰ καὶ σέρνοντας τὰ λόγια του.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωση ὅτι πλήττει μέχρι θανάτου μὲ αὐτὰ ποὺ λέει !..

— Οἱ γκάφφες τῶν ἐξύπνων ἀνθρώπων.

Ἡ διάσημη γιὰ τὸ πνεῦμα της καὶ τὴν μόρφωσή της κυρία ντὲ Τανσὲν συνήθιζε νὰ λέη :

—Ξέρετε γιατὶ οἱ ἔξυπνοι ἄνθρωποι κάνουν ἕνα σωρὸ γκάφφες ; Ἁπλούστατα, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ὁ κόσμος εἶνε τόσο ἠλίθιος, ὅσο πραγματικὰ εἶνε !..

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Ὅταν ἔγινε στὴ Σορβόνη ἡ τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ καρδιναλίου Ρέτς, παρευρίσκοντο σαράντα καὶ πλέον ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι ντυμένοι τὰ χρυσᾶ τους ἄμφια εἶχαν παραταχθῆ γύρω ἀπὸ τὸν καρδινάλιο. Ἦταν ἕνα θέαμα μεγαλοπρεπέστατο.

Τὸ βράδυ μετὰ τὴν τελετή, μιὰ ἀπ' τὶς ἀνηψιὲς τοῦ καρδιναλίου τοῦ ἔλεγε μὲ συγκίνησι :

— Τί μεγαλοπρεπὴς ποὺ ἦταν, θεῖε μου, ἡ σημερινὴ τελετή ! Τί ὑποβλητική ! Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἐπίσκοποι μὲ τὰ ἄμφιά τους μὲ ἔκαναν νὰ νομίζω πὼς βρίσκομαι μέσ' στὸν παράδεισο.

— Μέσ' στὸν παράδεισο ; Λάθος κάνεις, ἀγαπητή μου, ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ καρδινάλιος. Μέσ' στὸν παράδεισο δὲν ὑπάρχουν καθόλου ἐπίσκοποι.

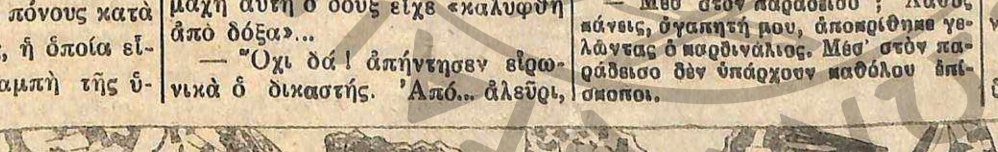

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΑΠΟ... ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Οἱ κατοικοῦντες γύρω ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ Οὐδσον στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ ἡμιάγριοι, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων ἦσαν ἀνθρωποφάγοι. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ἦσαν ἀνθρωποφάγοι ἐκ συστήματος, ὅπως οἱ ἄλλοι ἄγριοι λαοί. Μονάχα ὅταν τοὺς ἔπιανε τεμπελιὰ καὶ βαρειόντουσαν νὰ πᾶνε νὰ κυνηγήσουν ζῶα στὰ δάση, ἢ νὰ μαζέψουν χόρτα γιὰ νὰ κατευνάσουν τὴν πεῖνα τους, ἐτρέφοντο μὲ σάρκες ἀνθρώπων.

Καὶ ἐπειδὴ βέβαια ἡ κλασικὴ τεμπελιά τους, τοὺς ἐκαθήλωνε ξαπλωμένους στὴν καλύβα τους, τὰ ἀνθρώπινα θηράματα, ὅπως ἦταν φυσικό, τὰ ἀναζητοῦσαν μεταξὺ τῶν... οἰκείων τους !

Ἔτρωγαν δηλαδὴ τὸν πατέρα τους, τὴ μητέρα τους, τὴ γυναῖκα τους καὶ ἂν ἡ τεμπελιὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς βαστᾶ ξαπλωμένους, ἐσυνέχιζαν τὰ τσιμπούσια μὲ τὶς σάρκες τῶν παιδιῶν τους. Τέλος, ἀφοῦ ἐτελείωναν ὅλες αὐτὲς τὶς προμήθειες, ἔβγαιναν στὰ δάση εἰς ἀναζήτησιν ἀγρίων ζώων καὶ συζύγου, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἐχάριζε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ κανένα κοπάδι παιδιά, ἀπαραίτητα γιὰ τὶς δύσκολες ἐποχὲς τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς πεῖνας. Ἕνας ἀπὸ τούς... τεμπέληδες αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους, διηγεῖτο πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιον περιηγητὴ τὸ ἑξῆς κωμικοτραγικόν :

«Ἦταν βαρὺς χειμῶνας, ἔλεγε, ὅταν τὸν ἔπιασε αὐτὴ ἡ ὀλέθρια τεμπελιά. Βάσταξε ὅσο μποροῦσε στὴν πεῖνα, μὰ στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε. Ἔφαγε τοὺς γέρους γονεῖς του. Ἀλλὰ ὁ χειμῶνας καὶ ἡ τεμπελιὰ ἐξακολουθοῦσαν καὶ τότε βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ βάλη χέρι στὴ γυναῖκα του καὶ τελευταῖα στὰ ἕντεκα παιδιά του !...

Ἀπὸ ὅλους τοὺς οἰκείους του, ἔλεγε, μόνο τὸ τελευταῖο παιδάκι του λυπήθηκε. Τόσο πολὺ μάλιστα ποὺ σὲ κάθε χαψιὰ ἀπὸ τὶς σάρκες του, ἔκλαιγε σπαρακτικά !..

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΦΑΛΑΚΡΟΥ

Ἕνας κύριος φαλακρὸς καὶ χωρὶς κανένα δόντι στὸ στόμα, ἀπέκτησε ἕνα ἀγοράκι.

— Πῶς τοῦ μοιάζει, κυρά, τοῦ ἀφέντη ! ἀνεφώνησε ἡ παραμάνα μόλις τὸ εἶδε :

— Μά, καϋμένη, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρά, ἀκόμα δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης ἂν του μοιάζει !

— Τί λέτε καλέ ! εἶπε τότε ἡ ὑπηρέτρια. Δὲν κυττᾶτε ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τρίχα, οὔτε δόντι, ἀπαράλλακτα σὰν τὸν ἀφέντη !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟ ΕΠΟΠΟΙ'Ι'Α

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΒΑ

Οἱ ἀλλεπάλληλοι ἐξευτελισμοὶ ἑνὸς κοσμοκράτορος. 'Η ἀχαριστία τοῦ δουκὸς Καστιλιόνε. Πρὸς τὴν ἐξορίαν. Τὸ πλῆθος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐκπτώτου αὐτοκράτορος. 'Ο Ναπολέων μεταμφιέζεται σὲ ἱπποκόμο. Εἰς τὴν Ἔλβα. Ἕνα βασίλειο ἐν μικρογραφίᾳ, κλπ.

Στὸ προηγούμενο φῦλλο τῆς «Οἰκογενείας», ἐγράψαμε γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς παντοκρατορίας τοῦ Ναπολέοντος. Προδομένος κ' ἐγκαταλελειμένος πειὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του, πολεμώμενος ἀπὸ τοὺς ἑνωμένους ἐχθρούς του, εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ θρόνο του. Γ' αὐτὸ μάλιστα ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση. 'Απέτυχε ὅμως κι' ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψη καὶ νὰ μεταφερθῆ ὡς ἐξόριστος στὴ νῆσο τῆς Ἔλβας.

'Η σειρὰ ὅμως τῶν ἐξευτελισμῶν τοὺς ὁποίους ὑφίστατο συνεχῶς ὁ Ναπολέων ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς πτώσεώς του, δὲν ἐσταμάτησεν ἕως ἐδῶ... Ἦσαν, βλέπετε, πολλοὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εἶχεν εὐεργετήσει, κι' ἔπρεπε νὰ τοῦ δείξουν τὴν μαύρη τους ἀχαριστία...

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδίου του ἀπὸ τὸ Φονταινεμπλὼ ὥς τὴ νῆσο τῆς Ἔλβας δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ ὑφίσταται νέες προσβολὲς καὶ νέους ἐξευτελισμοὺς ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τοῦ χρωστοῦσαν τιμές, δόξα καὶ πλούτη. Στὸν πρῶτο σταθμὸ συνήντησε τὸν στρατάρχη του ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε ὀνομάσει δοῦκα τοῦ Καστιλιόνε. 'Ο ἐκπεσὼν μονάρχης πρὸς στιγμὴν ξαναπῆρε θάρρος: Θαῦρισκε, τελοσπάντων, ἕναν ἄνθρωπο νὰ τὸν συμπονέση... 'Ο στρατάρχης ὅμως τοὔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά, κι' οὔτε κἄν καταδέχθηκε νὰ βγάλη τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ «δουκικό» του κεφάλι... 'Ο Ναπολέων χαμογέλασε πικρόχολα κι' ἐξακολούθησε τὸ ταξεῖδι του..

Στὴν Προβηγκία, σὲ κάθε σταθμό, ὁ ἐρεθισμένος ὄχλος πλησίαζε στὸ ἁμάξι ὅπου βρισκόταν ὁ Ναπολέων μαζὺ μὲ τοὺς ξένους ἐπ τρόπους, καὶ τοῦ ἀπηύθυνε τὶς πιὸ προσβλητικὲς βρισιές.

— Κάτω ὁ Κορσικανὸς δράκος! φώναζαν. Κάτω ὁ τύραννος!

Κι' ἄλλοι, σαρκαστικώτερα, τοῦ φώναζαν:

— Κάτω ὁ Νικόλας !..

«Νικόλας» ἦταν τὸ παρατσοῦκλι μὲ τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦσαν τὸν Ναπολέοντα οἱ ἐχθροί του, θέλοντας μ' αὐτὸ νὰ ὑπονοήσουν ὅτι κατήγετο ἀπὸ χωρικούς.

Τὸ πραγματικό του ὄνομα, ἰσχυρίζοντο, ἦταν «Νικόλας», μόνος του δὲ τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ «Ναπολέοντα» ...ἐπὶ τὸ ἐπιβλητικώτερον !..,

'Ο κίνδυνος ὅσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε. Οἱ τολμηρότεροι τῶν διαδηλωτῶν ὁρμοῦσαν ἐναντίον τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μποῦν μέσα γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν μέχρι τῆς χθὲς κύριό τους, ἐνῶ οἱ πιὸ ἄτολμοι περιορίζοντο νὰ τὸν βρίζουν καὶ νὰ τοῦ πετοῦν ἀπὸ μακρυὰ πέτρες !

Τὶς βρισιὲς καὶ τοὺς σαρκασμοὺς ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ διαδέχωνται κατάρες καὶ ἀπειλές. Οἱ ξένοι συνοδοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται γιὰ τὴ ζωή του, καί, γιὰ νἀποφύγουν τὸν κίνδυνο τοῦ νὰ λυντσαρισθῆ ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, τὸν ἀνάγκασαν νὰ φορέση τὴ στολὴ ἑνὸς ἱπποκόμου του καί... νὰ τρέχη ἔφιππος, μ'αὐτὴ τὴ μεταμφίεση, μπρὸς ἀπὸ τἀμάξι του!

'Ο Μέγας Ναπολέων

Τί εἰρωνία τῆς τύχης! 'Ο ἄνθρωπος, ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ὁδηγοῦσε τὰ στρατεύματά του νικηφόρα στὶς πρωτεύουσες τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, βρισκόταν ὑποχρεωμένος τώρα νὰ παριστάνη τὸν ὑπηρέτη μερικῶν ἄγγλων ἀξιωματικῶν, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἐχθρότητα τῶν ἰδίων τῶν συμπατριωτῶν του !..

Πολλοὶ ξένοι ἱστορικοί, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸ μῖσος τους ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος, θέλησαν νὰ χαρακτηρίσουν τὴν πρᾶξη του αὐτὴ ὡς ἀνανδρία. Στὸ βάθος, ἐντούτοις, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ὁ Ναπολέων ἀπὸ ὅτι θὰ ἔκανε ὁ γενναιότερος τῶν ἀνθρώπων τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἔβλεπε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται ἕνα κοπάδι λυσσασμένων σκυλλιῶν.. Κι' οὔτε βέβαια μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς δειλὸς ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς ὁ ὁποῖος, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του, οὔτε στιγμὴ δὲν ἔπαψε νὰ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του, ριψοκινδυνεύοντας ἔτσι τὴ ζωή του συνεχῶς... Φαντασθῆτε ὅτι κάποιος εὐσυνείδητος ἱστορικὸς ὑπελόγισε ὅτι τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ πέρασε στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὁ Ναπολέων, ὅταν ἦταν Αὐτοκράτωρ, ἦταν κατὰ πεννηνταπέντε μέρες μικρότερο ἀπὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ πέρασε μέσα στ' ἀνάκτορά του, κι' ὅτι ἔλαβε αὐτοπροσώπως μέρος σὲ ὀγδονταπέντε μάχες καὶ σὲ ἑξακόσιες συμπλοκές !..

Τὸ καλαμάρι τοῦ Μ. Ναπολέοντος

* *

'Η ἀποκαρδίωσις καὶ ἡ ἀποθάρρυνσις τοῦ Ναπολέοντος, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ξαφνική του πτώση, δὲν διήρκεσε ὡστόσο πολύ. Οἱ νικηταί του Σύμμαχοι βασιλεῖς, θέλοντας νὰ τὸν ἀποζημιώσουν κάπως γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ θρόνου του, εἶχαν θέσει τὴν νῆσο τῆς Ἔλβας ὑπὸ τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία του. Τὸν εἶχαν διωρίσει, νὰ ποῦμε, ἀπόλυτο ἄρχοντα κι' ἐξουσιαστὴ τῆς μικρῆς αὐτῆς νήσου. Κι' ὁ Ναπολέων, μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του, ξαναβρῆκε ὅλο τὸ παληό του ψυχικὸ σθένος, καὶ ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐπιδίδεται, μὲ μεγάλη σοβαρότητα, στὰ νέα του καθήκοντα.

Τὴν ἑπομένη τῆς ἀφίξεώς του, ἀφοῦ ἐδέχθηκε «εἰς ἀκρόασιν» τὶς ἀρχὲς καὶ τοὺς προκρίτους τοῦ νησιοῦ, καβαλλίκευσε κι' ἐπιθεώρησε τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τοῦ τόπου ἕως τὸ βράδυ. Τὴν μεθεπομένη ἐξύπνησε στὰ χαράγματα κι' ἔκανε μιὰ περιοδεία στοὺς δρόμους τῆς μικρῆς πόλεως γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ δημόσια κτίρια καὶ τὰ μαγαζιά της. Τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησε ἀπὸ τὶς ἑπτὰ κι' ἐξέδραμε ἕως τὰ μεταλλεῖα τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ..Καί, τὴν αὐτὴ τακτικὴ ἀκολούθησε καὶ ὅλες τὶς ἄλλες μέρες.

Οἱ ἄγγλοι ἐπίτροποι ποὺ τὸν φρουροῦσαν εἶχαν μείνει κατάπληκτοι. Ποτέ τους δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τά φοβερὰ κτυπήματα ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ἀπὸ τὴν τύχη, ὁ μέχρι τῆς χθὲς κοσμοκράτωρ θὰ συμβιβαζόταν τόσο εὔκολα μὲ τὶς νέες συνθῆκες τῆς ζωῆς του.

'Ο Ναπολέων ὡστόσο φαινόταν διατεθειμένος νὰ κυβερνήση τὸ ταπεινό του νησί, μὲ τὴν ἴδια δραστηριότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε κυβερνοῦσε τὰ ἄπειρα βασίλειά του. 'Αφοῦ ἐπέρασαν λίγες μέρες κι' ἔλαβε τελεία κατοχὴ τοῦ νέου του «κράτους», συνέστησε—ἐν μικρογραφίᾳ, ἐννοεῖται—ἕνα εἶδος 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζόμενο ἀπ' τὸν νομάρχη, τὸν «ἐπίτροπο τοῦ ναυτικοῦ», τὸν διευθυντὴ τῶν φόρων, τὸν «ἐπίτροπο τῶν στρατιωτικῶν», κι' ἀπὸ διάφορα ἄλλα πρόσωπα τὰ ὁποῖα—καθὼς ἀνέγραφεν ἡ ἰδιόγραφος πρόσκλησις ποὺ τοὺς ἔστειλε—«ἦσαν εἰς θέσιν νὰ συντρέξουν μὲ τὰ φῶτα τους στὸ ἔργον τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας». Τὸ Συμβούλιο αὐτὸ συνεδρίαζε καθημερινῶς στὸ σπίτι τοῦ Ναπολέοντος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἴδιου, καὶ συζητοῦσε γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ κράτους.

'Ο Ναπολέων ἐννοοῦσε νὰ παρακολουθῆ προσωπικῶς τὸ παραμικρὸ ζήτημα τοῦ νησιοῦ. 'Εκυβέρνησε τοὺς νέους του ὑπηκόους μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἴδια ἀφοσίωση ποὺ ἔδειχνε ὅταν ἐκυβερνοῦσε ἑξῆντα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων !..

'Ο «στρατός» του—ἡ... φρουρά του δηλαδή, ἀπηρτίζετο ἀπὸ ἑπτακοσίους δεκαπέντε ἄνδρες, καὶ ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ ἵππους. Τὰ ἔξοδα διατροφῆς, συντηρήσεως καὶ ὀργανώσεώς των, τὰ ὑπήγαγε στόν... «προϋπολογισμὸ τῶν Στρατιωτικῶν», τὰ παρακολουθοῦσε δὲ καθημερινῶς, ἐξελέγχοντάς τα δεκάρα πρὸς δεκάρα, μὲ τὴν ἴδια τάξη μὲ τὴν ὁποίαν ἐξήλεγχε ἄλλοτε τὴν 'Επιμελητεία τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς του.

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι χάριν τῶν «στρατιωτικῶν» ὑποθέσεων τοῦ.. κράτους του παρέλειπε τὶς «ἐσωτερικές». Κάθε ἄλλο ! Ὅπως ἄλλοτε ἀνήγειρε μνημεῖα στὸ Παρίσι, ἔτσι καὶ τώρα, ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματά του ἦταν νὰ δώση διαταγὲς γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθοῦν οἱ γέφυρες τοῦ νησιοῦ καὶ ἐπώπτευε ὁ ἴδιος στὸν ἐξωραϊσμὸ καὶ τὸν καθαρισμὸ τῶν δρόμων.

'Ο ἀκούραστος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἐννοοῦσε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἡσυχάση. Ὅπως ἄλλοτε στὸν Κεραμεικὸ καὶ στὸ Σαὶν-Κλοῦ, ἤθελε καὶ τώρα νὰ φροντίζη ὁ ἴδιος ὡς καὶ γιά...τὰ 'Ανάκτορά του. Τὸ ὅτι δὲν εἶχε... ἀνάκτορα, οὔτε μεγαλοπρεπῆ πάρκα, αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Μόλις ἐγκατεστάθη στὴν Ἔλβα ὥρισε «φρουροὺς» γιὰ νὰ προσέχουν «νὰ μὴ πλησιάζουν ἡ κατσῖκες ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρά του καὶ καταστρέφουν τοὺς θάμνους», δὲν ἐδίστασε δὲ νὰ γράψη στὸν ἀκόλουθό του στρατηγὸ Βερτράν, τὸ ἑξῆς σημείωμα: «'Υπάρχει μεγάλη ἔλλειψις καθισμάτων στὰ σπίτια μας. Παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ παραγγείλετε ἀμέσως ἑκατὸ καρέκλες καὶ ἑκατὸ πολυθρόνες τοῦ αὐτοῦ στύλ, ποὺ νὰ μὴ στοιχίζουν ὅμως περισσότερο ἀπὸ πέντε φράγκα ἡ καθεμία» !

Ἔτσι περνοῦσε ὁ Ναπολέων τὸν καιρό του στὸ νησὶ τῆς ἐξορίας του. Κανένα ἄλλο παράδειγμα ἀνθρώπου ποὺ νὰ ἔδειξε τέτοια σταθερότητα χαρακτῆρος καὶ νὰ ὑπῆρξε τόσον ἀμετάβλητος σ' ὅλα τὰ χτυπήματα τῆς μοίρας δὲν ἀναφέρει ἡ 'Ιστορία.

Κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία, μὲ τὸ ἴδιο ἀδάμαστο σθένος, ὅταν ἐπείσθη ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ σεβασθοῦν τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας τους, ἀφοῦ ἀναμέτρησε τὶς δυνάμεις του, ἔλαβε μιὰ μεγάλη ἀπόφαση: Τὴν 26 Φεβρουαρίου τοῦ 1815, ἐγκατέλειψε τὴν Ἔλβα καὶ ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία, ὅπου ἔγινε δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ὅπου παρέμεινε ὡς Αὐτοκράτωρ μέχρι τῆς ἥττης τοῦ Βατερλῶ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

'Ο Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος 2ος, ὅταν ἀνέβηκε στὸν θρόνο, στενοχωρήθηκε παραπολὺ γιατί παρετήρησε ὅτι, ἐνῶ ἡ ἔκτασις τοῦ κράτους του εἶχε αὐξηθῆ κατὰ 320,000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης του, τοῦ Βερολίνου δηλαδή, λιγόστευε κάθε χρόνο περισσότερο. Τὸ πρᾶγμα ἔρριξε τὸν Βασιλέα σὲ βαθειὰ συλλογὴ καὶ ἐπὶ μῆνες πολλοὺς προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἕνα ἀντιφάρμακο. Παιδεύθηκε, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκε.

Κατὰ διαταγή του, κάθε πρωΐ ὅλες ἡ στρατιωτικὲς μπάντες, γύριζαν τοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου ἀπ' τὶς 4 ὥς τὶς ἕξη παιανίζοντας ὅσο τὸ δυνατὸν θορυβωδέστερα τὸ ἐγερτήριο.

Ἔ, λοιπόν—θὰ τὸ πιστέψτε; —ἀπὸ τότε τὰ Μητρῶα τοῦ Ληξιαρχείου ἔδειξαν ὅτι ηὔξανε κάθε μέρα περισσότερο ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων στὸ Βερολῖνο.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1870

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΤΟΥΦΕΚΙΣΘΗΚΕ Ο ΛΑΜΠΙΣ!

'Η προέλασις τῶν Γερμανῶν. 'Ο Δαμπίς.. δήμαρχος. 'Η ἀξίωσις τοῦ Γερμανοῦ Συνταγματάρχου. Πρὸς τὸν θάνατον !.. Πῶς ἔπιασε τὸ κόλπο τοῦ Δαμπίς. Ὅπου ὁ συνταγματάρχης τὸν ἀναγνωρίζει, κλπ.

'Ο γάλλος ἱστορικὸς 'Αλμπερὶκ Σεγκόν, διηγεῖται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο καὶ ἔξυπνο ἀνέκδοτο τοῦ διασήμου κωμωδιογράφου Δαμπὶς.

Στὰ 1870, ὅταν κηρύχθηκε ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος, ὁ Δαμπὶς ἦταν δήμαρχος σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σολώνης, στὸ Σουδινύ. Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου, οἱ γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ προελαύνουν στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, καὶ μιὰ νύχτα, τὸ μικρὸ χωριὸ ὅπου ἦταν δήμαρχος ὁ Δαμπὶς, κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα σύνταγμα τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ.

Μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ χωριοῦ, ὁ γερμανὸς συνταγματάρχης διευθύνθηκε μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του στὸ δημαρχεῖο κι' ἐδήλωσε στὸν δήμαρχο, ὁ ὁποῖος φυσικὰ εἶχε ξυπνήσει ἐντωμεταξύ, ὅτι ἔπρεπε νὰ φιλοξενήση καὶ νὰ διαθρέψη ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα ὅλο τὸ στράτευμα τῆς κατοχῆς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τετραπόδων. 'Ο ταλαίπωρος συγγραφεὺς παρετήρησε τότε στὸ συνταγματάρχη, ὁ ὁποῖος φαινόταν πολὺ ἄγριος, ὅτι τοῦ ζητοῦσε πράγματα ἀδύνατα, κι' ὅτι τὸ σύνταγμά του θἄκανε καλὰ νὰ κατασκηνώση πουθενὰ ἀλλοῦ, ἂν δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη τῆς πείνας στὸ χωριὸ αὐτό, τὸ ὁποῖο οὔτε τρόφιμα ὑπῆρχαν, οὔτε χρήματα.

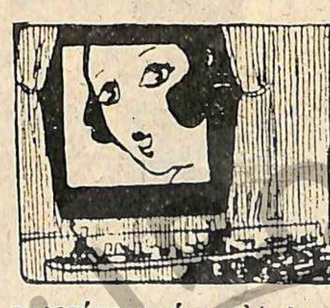

'Ο συνταγματάρχης ὅμως δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια:

— Ὥστε ἀρνεῖσθε νὰ ὑπακούσετε; ἐρώτησε ἀπειλητικὰ τὸ Δαμπὶς.

— Δυστυχῶς! ἀπάντησεν ἐκεῖνος. Μοῦ λείπουν τὰ μέσα γιὰ νὰ φιλοξενήσω τὸ σύνταγμά σας.

— Πολὺ καλά. Θἄχετε, βέβαια, κανένα ἁμάξι στὴ διάθεσή σας.

— Βεβαιότατα. Ἂν μπορῆ νὰ σᾶς χρειασθῆ σᾶς τὸ παραχωρῶ ἀμέσως.

— Διατάξτε τότε νὰ τὸ ζέψουν, κι' ἐλάτε μαζύ μου στὸ Διοικητήριο.

— Στὸ Διοικητήριο; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο, παρακαλῶ;

— Γιὰ νὰ δικασθῆτε, νὰ καταδικασθῆτε καὶ νὰ τουφεκισθῆτε ἀμέσως. 'Εμπρός! γρήγορα... Σηκωθῆτε.

'Ο δήμαρχος συγγραφεὺς δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση. Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, ἀποχαιρέτησε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν γυιό του, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι, ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ προσέφερε ἄλλο ἕνα στὸν ἄγριο συνταγματάρχη, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν τὸ δέχθηκε.

'Ο Δαμπὶς ἀντελήφθη πώ, ἡ θέσις του ἦταν πολὺ κρίσιμη. Οἱ γερμανοί, σὲ τέτοιες περιστάσεις δὲν ἔπαιζαν... Γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ψάχνη νὰ βρῆ κανέναν τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ σίγουρο τουφέκισμα ποὺ τὸν περίμενε. 'Αφοῦ ἔμεινε λίγο συλλογισμένος, εἶπε τέλος γυρίζοντας πρὸς τὸν συνταγματάρχη:

— Ἂν μοῦ πρόλεγαν, πρὸ πέντε ἐτῶν, ὅτι θἄρχόταν μιὰ μέρα ποὺ θὰ μοῦ φερνόσαστε μὲ τόση σκληρότητα, δὲν θὰ τὸ πίστευα μὰ τὸ Θεό !...

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. 'Εξηγηθῆτε...

— Διάβολε! Ὕστερ' ἀπὸ τόση φιλία ποὺ μοῦ δείξατε τότε...

— Θὰ ὀνειρεύεσθε, βέβαια! Δὲν σᾶς γνωρίζω.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι μ' ἐλησμονήσατε, ἀχάριστε!

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ σᾶς θυμᾶμαι. Σήμερα σᾶς βλέπω γιὰ πρώτη φορά.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Μὲ βλέπετε γιὰ δεύτερη φορά.

— Σᾶς λέω ὅτι ὀνειρεύεσθε.

— Δὲν ὀνειρεύομαι καθόλου. Εἶχα τὴν ἀλησμόνητη εὐχαρίστηση νἀδειπνήσω μαζύ σας. 'Απόδειξις, ὅτι ὅλο σᾶς κερνοῦσα...

— Ποῦ;

— Στὴν πρεσβεία σας. Εἶχα τὴν τιμὴ νὰ τοποθετηθῶ δεξιά σας. Κουβεντιάζαμε σὰν παληοὶ φίλοι 'Η λεπτότης σας, τὸ πνεῦμα σας μὲ εἶχαν καταγοητεύσει. Τί ὡμορφάνθρωπος! ἔλεγα μέσα μου. Τί ὡμορφάνθρωπος, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! φαντάζουμαι τί κατακτήσεις θἄχη σημειώση στὴν ἀνωτάτη κοινωνία τοῦ Βερολίνου!

— Μὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἤμουν ἐγώ!

— Τότε θἄταν ὁ δίδυμος ἀδελφός σας! εἶσαστε ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος: Τὰ ἴδια ὤμορφα κοκκινωπὰ μουστάκια, ἡ ἴδια κομψότης, ἡ ἴδια λεπτότης, ἡ ἴδια ἑλληνικὴ κατατομή. 'Αφῆστε τα, τώρ' αὐτά.. 'Αφῆστε κατὰ μέρος τὴν μετριοφροσύνη... 'Ομολογῆστε, ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, ὅτι εἶσθε σεῖς...

— Καί... ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὸ Σουδινὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ διαθρέψη τὸ σύνταγμά μου;...

— 'Αλλοίμονο! ὄχι... Θἀναγκασθῆτε νὰ φύγετε, καὶ πιστεύσατε ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νἀνανεώσω μαζύ σας τὶς παληές μας σχέσεις...

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ βρεθοῦν ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα στὴν κοινότητά σας;

— 'Αστειεύεσθε; Οὔτε ἑκατὸ χιλιάδες πεντάρες δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βρεθοῦν;

— Μοῦ δίνετε τὸν λόγο σας;

— Σᾶς τὸν δίνω.

'Ο συνταγματάρχης ἔκανε ἕνα νόημα στὸν ἁμαξᾶ, καὶ τὸ ἁμάξι ξαναπῆρε τὸν δρόμο του πρὸς τὸ Σουδινύ.

Τὴν ἑπομένη, ἀπὸ τὴν αὐγή, τὸ σύνταγμα ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη. Κι' ὅταν ὁ συνταγματάρχης πῆγε νἀποχαιρετήση τὸν κ. δήμαρχο, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἐνῶ τοῦ ἔσφιγγε μὲ δύναμη τὸ χέρι:

— Πράγματι, ἐγὼ ἤμουν! Εἶσαστε τυχερὸς ποὺ μὲ ἀναγνωρίσατε, γιατὶ ἐγώ, μὰ τὸ Θεό, θἄταν ἀδύνατο νὰ σᾶς θυμηθῶ!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

'Η περίφημη βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία τῶν Μεδίκων ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὶς καλὲς τέχνες. Τῆς ἄρεσε δὲ πολὺ ἡ συντροφιὰ τῶν καλλιτεχνῶν μὲ τοὺς ὁποίους καθόταν ὧρες πολλὲς κουβεντιάζοντας μὲ οἰκειότητα μαζύ τους γιὰ διάφορα ζητήματα.

Κάποτε κουβεντιάζοντας μ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους κωμικοὺς τῆς ἐποχῆς, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε στὰ ἀνάκτορα τοῦ 'Αγίου Γερμανοῦ, ποὺ ἦταν ἡ θερινὴ διαμονὴ τῆς Αὐλῆς, καὶ γιὰ τὸ Παρίσι.

— 'Αγαπῶ, τοῦ ἔλεγε, τὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἀγαπῶ καὶ τὸν Ἅγιο Γερμανὸ καὶ θὰ ἤθελα νὰ μπορῶ νὰ ἔχω τὸ ἕνα πόδι στὸν Ἅγιο Γερμανὸ καὶ τὸ ἄλλο στὸ Παρίσι.

— Τότε, Μεγαλειοτάτη, τῆς εἶπε ὁ ἠθοποιός, νὰ κατοικῆτε στὸ Ναντὲρ ποὺ εἶνε στὴ μέση τοῦ δρόμου Παρισίων—'Αγίου Γερμανοῦ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η τιμὴ ὑφίσταται μόνον γιὰ κείνους ποὔχουν τιμή.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΤΑΝ ΕΠΑΙΖΑ ΧΑΡΤΙΑ...

ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Ἐκείνη τὴ νύχτα εἶχα μείνει ἀργὰ στὴ Λέσχη παρακολουθῶντας τὸ παιγνίδι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα συνάντησα τὸ ζωγράφο Φρεμιὲ ὁ ὁποῖος, ὁλομόναχος, ἔπινε ἕνα φλυτζάνι ζουμὶ σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ ἑστιατορίου τῆς λέσχης.

Μοῦ πρότεινε νὰ μὲ συνοδεύση ὥς τὸ σπίτι μου μὲ τ' ἁμάξι του κ' ἐγὼ δέχτηκα εὐχαρίστως.

— Τί ἔκανες τέτοια ὥρα στὴ Λέσχη, μὲ ρώτησε στὸ δρόμο.

— Παρακολουθοῦσα τὸν μπακαρᾶ, ὁ Λατρὲκ κέρδισε ἑξῆντα χιλιάδες...

— Μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου ἔπαιξα χαρτιά, μοῦ εἶπε τότε συλλογισμένος ὁ Φρεμιέ. Ἀπὸ τότε δὲν θέλω οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ βλέπω νὰ παίζουν.

— Μπᾶ, καὶ σὲ μένα ἔτυχε νὰ δῶ τραγικὰ πράγματα. Ἤμουν μάλιστα παρὼν ὅταν ὁ Ντωριὲ πιάσθηκε μὲ κάποιον στὴ Λέσχη, μὲ τὸν ὁποῖον κατόπι μονομάχησε καὶ σκοτώθηκε. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει δῆ τέτοια πράγματα ;...

— Τὸ ξέρω. Μὰ εἶνε πολὺ διαφορετικὸ νὰ ἔχης τύψεις γιατὶ σὺ ὁ ἴδιος ἔγινες ἀφορμὴ σὲ τέτοια τραγωδία. Ὅταν σοῦ διηγηθῶ τί μοῦ συνέβη θὰ δῆς πῶς δὲν εἶνε ἀδυναμία μου τὸ νὰ μὲ ἀποτροπιάζη καὶ τὸ ἀθωότερο ἀκόμη μπεζίκι... Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ μοῦ συνέβη τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ μπῆκα στὴ Λέσχη, ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὴν πρώτη μου ἐπιτυχία στὴν ἔκθεσι.

— Μὲ τὴν «Ὀφηλία» ; Ἀλήθεια ποιὸς ἔχει τώρα αὐτὴ τὴν εἰκόνα σου ;

— Ἕνας Ἀμερικανός, εἶπε ὁ ζωγράφος στενάζοντας. Τὴν ἐπλήρωσε σαράντα χιλιάδες φράγκα, ἐνῶ ἐγὼ τὴν εἶχα πουλήση μόνο χίλια πεντακόσια. Τότε, ἀκόμη, ἤμουν ὁ εὐτυχὴς καλλιτέχνης ποὺ—ὅπως λέει ὁ φίλος σου Λαρσὲ—κυττάζει μιὰ μέρα ἕνα μποκέτο καὶ τὴν ἑπομένη εἰσπράττει δέκα χιλιάδες... Τότε χίλια πεντακόσια φράγκα ἦταν γιὰ μένα ὁλόκληρη περιουσία. Γιὰ νὰ ἐννοήσης τί σημασία εἶχε τότε ἕνα τέτοιο ποσὸ γιὰ μένα, φθάνει νὰ σοῦ πῶ πὼς ἦλθα στὸ Παρίσι χωρὶς ἄλλο εἰσόδημα ἀπὸ τὰ χίλια φράγκα τὸ χρόνο ποὺ μοῦ ἔδινε ὁ δῆμος μου. Ἔτσι ἔζησα ἕξη ὁλόκληρα χρόνια.

— Ἀδύνατο ! εἶπα.

— Δυνατώτατο, μοῦ ἀπάντησε μὲ περιφάνεια ὁ φίλος μου. Μερικοὶ φίλοι μου κ' ἐγὼ πιάσαμε ἕνα σπίτι καὶ ἡ φιλενάδα τοῦ ἑνὸς μᾶς ἐμαγείρευε Σαρανταπέντε φράγκα τὸ φαγητὸ καὶ δεκαπέντε τὸ νοῖκι γιὰ καθένα. Ἔφτιανα μόνος τὸ κρεββάτι μου. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ταρντίφ, ὁ γλύπτης, ὁ Σούντρ ὁ ζωγράφος, ὁ Ριβὰλ ὁ χαράκτης καὶ ὁ καλύτερος ὁ Λαντρὰ ὁ ζωγράφος.

— Λαντρά ; εἶπα, τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα...

— Θὰ τὸ διάβασες χωρὶς ἄλλο στὶς ἐφημερίδες. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω.. Ἦταν ὁ καλύτερος μαθητὴς στὸ πολυτεχνεῖο κ' ἔπαιρνε πάντα τὸ πρῶτο βραβεῖο. Ἔπινε ὅμως. Τί τὸ θέλεις ; Μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνουμε, συναναστρεφόμενοι διαρκῶς μοντέλλα κ' ἐργάτες, εἴμαστε ἐκτεθειμένοι σὲ πειρασμούς. Καὶ προπάντων στὸν πειρασμὸ τοῦ πιοτοῦ. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ὁ Λαντρὰ δὲν πέτυχε στὴν ὑποτροφία τῆς Ρώμης. Εἶχε ἀρχίσει ἕνα πίνακα ποὺ φαινόταν πῶς θὰ γινόταν ὑπέροχος, μὰ τὸν ἐργάσθηκε, ἔπειτα, μεθυσμένος... Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ ὅταν ἐγὼ κατώρθωσα νὰ κάνω ἔκθεσι, αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τῆς συντροφιᾶς ποὺ ἔμενε μποέμ, καὶ κάτι χειρότερο ἀκόμα, σωστὸς ζητιάνος. Ἐγύριζε ἀπὸ ἀτελιὲ σὲ ἀτελιὲ καὶ ζητοῦσε δανεικά. Δὲν τὰ ἐπέστρεφε, φυσικά, ποτέ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν πῶς τὰ δανεικὰ αὐτὰ ἦταν πολὺ ἀσήμαντα. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι βρῆκα μιὰ μέρα ἕνα γράμμα του στὸ σπίτι μου ποὺ μοῦ ζητοῦσε διακόσια φράγκα. Μοῦ ἔγραφε πῶς τοὺς τελευταίους ἕξη μῆνες ποὺ δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ, ἀγωνίσθηκε νὰ λησμονήση τὸ πάθος του πῶς δὲν ξανάπιε, πῶς θέλησε νὰ ἐργασθῆ μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, πῶς ἡ φιλενάδα του—ἡ ἄλλοτε μαγείρισσά μας— ἦταν ἄρρωστη. Ἕνα γράμμα τέλος πάντων, ζητιάνου, ἀπὸ κεῖνα ποὺ σὲ προδιαθέτουν κακά. Γνώριζα ὅμως καλὰ τὸν Λαντρὰ καὶ ἤξερα πῶς δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε ψέμματα. Κατὰ σύμπτωσι ἐκείνη τὴν ἴδια μέρα εἶχα πάρει τὰ χίλια πεντακόσια φράγκα τῆς «Ὀφηλίας». Ἐπῆρα δέκα εἰκοσόφραγκα, τἄκλεισα σ' ἕνα φάκελλο. Ἔγραψα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ Λαντρὰ κ' ἐφώναξα τὸ θυρωρό. Κάποιος τὸν εἶχε στείλει σὲ θέλημα. Ἂν βρισκότανε στὴ θέσι του ὁ Λαντρὰ θὰ ζοῦσεν ἀκόμα. «Δὲν πειράζει, σκέφθηκα, τοῦ τὰ στέλνω αὔριο». Ἤμουν ἄλλωστε πολὺ βιαστικὸς γιατὶ ἤθελα νὰ πάω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα δεῖπνα ποὺ ἤμουν καλεσμένος. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ δεῖπνο, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνες μὲ συνώδευσε στὴ Λέσχη—ὅπου εἶχα γίνει δεκτὸς πρὸ μηνὸς ἀλλὰ δὲν εἶχα πατήσει τὸ πόδι μου ἀκόμα γιατὶ δὲν ἐγνώριζα κανένα. Μπήκαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα. Εἶχα ζήσει ὥς τότε τόσο περιωρισμένα ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ ρωτήσω τὸ σύντροφό μου τί παιγνίδι ἦταν ἐκεῖνο ποὺ συγκέντρωνε τόσους πολλοὺς γύρω στὸ τραπέζι. Ἐκεῖνος γέλασε καὶ μοῦ ἐξήγησε πῶς ἔπαιζαν μπακαρᾶ. «Θέλετε νὰ παίξετε ;» μὲ ρώτησε. «Θέλω, εἶπα, μὰ δὲν ἔχω μαζύ μου χρήματα». Μοῦ ἐξήγησε τότε πῶς μποροῦσα νὰ πάρω ὥς τρεῖς χιλιάδες ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς Λέσχης φθάνει νὰ τὰ ἐπέστρεφα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες. «Θὰ πάρω ἑκατὸ φράγκα εἶπα, κι' ἂν τὰ χάσω θὰ φύγω».

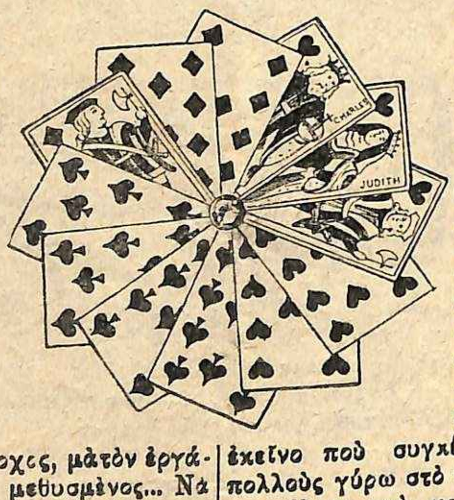

— Καὶ τἄχασες κ' ἔμεινες Ξέρω καλὰ ἀπὸ τέτοιες ἱστορίες.

— Στὴν ἀρχὴ κέρδιζα καὶ ἂν ἄκουγα τὸν σύντροφό μου θὰ ἔφευγα κερδισμένος. Ἔμεινα ὅμως κ' ἔχασα κέρδη καὶ κεφάλαια. Δὲν ἤθελα νὰ ποῦν οἱ ἄλλοι πῶς φοβήθηκα. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα γύρισα σπίτι μου ἀφοῦ ἔχασα τρεῖς χιλιάδες. Αὐτὸ τὸ ποσὸν ἀκριβῶς ἦταν ὅλη μου ἡ περιουσία, χίλια πεντακόσια ἀπὸ τὴν πώλησι τῆς «Ὀρηλίας» καὶ ἄλλα τόσα ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου...

— ... Ὅταν ξύπνησα τὸ πρωΐ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταραγμένο ὕπνο, μὲ κατεῖχε ἡ ἰδέα πῶς ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσω τὴν πεῖρα ποὺ ἀπέκτησα. Ἔλεγα πῶς ἂν σὲ ὡρισμένη περίπτωσι ἔπαιζα διαφορετικὰ θὰ κέρδιζα... Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸ φάκελλο τοῦ Λαντρά. Εἶπα πῶς ἦταν ἀνόητο καὶ ἄσκοπο νὰ θυσιάσω ἔτσι αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἔπρεπε ἄλλωστε νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου. Ἀργότερα θὰ ἔπερνα ἴσως καμμιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῶν εἰκόνων κ' ἀπὸ καμμιὰ πούλησι σκίτσων. Χίλια φράγκα θὰ τὰ εὕρισκα, βέβαια, καὶ θὰ ἔδινα τὰ διακόσια τοῦ Λαντρά. Προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πῶς στὸ γράμμα του ἔγραφε ψέμματα. Τὸ ξαναδιάβασα... μοῦσχισε τὴν καρδιά. Μὰ δὲν ἤθελα νὰ πεισθῶ. Κάθησα ἀμέσως κ' ἔγραψα τοῦ Λαντρὰ πῶς μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν βοηθήσω. Ὅταν τὸ ἔκλεισα δοκίμασα τύψεις. Ἔπειτα πάλι σκέφθηκα πῶς θὰ κέρδιζα στὸ μπακαρᾶ καὶ θὰ ἔστελνα καὶ τοῦ Λαντρὰ τὰ διακόσια φράγκα. Ἤμουν βέβαιος πῶς θὰ κέρδιζα.

— Καὶ κέρδισες ; ρώτησα.

— Ναὶ κέρδισα, μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ Λαντρὰ ποὺ δὲν εἶχε πῆ ψέμματα κατελήφθη ἀπὸ τὴν τρέλλα τῆς ἀπελπισίας. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ἀποφάσισαν νὰ αὐτοκτονήσουν.. Τοὺς βρῆκα νεκροὺς στὸ κρεββάτι τους—ἐγὼ μάλιστα ἔσπασα τὴν πόρτα... Τοὺς πήγαινα τὰ διακόσια φράγκα. Ἦταν πολὺ ἀργά !.. Καταλαβαίνω λοιπὸν τώρα γιατὶ αἰσθάνομαι φρίκη καὶ μόνο νὰ ἰδῶ χαρτιά.

— Ἀλλά, εἶπα ἐγώ, κι' ἂν λάβαινε τὰ χρήματα ἐγκαίρως θὰ ζοῦσε ἕνα-δυὸ μῆνες.. Πάντα θὰ τελείωνε ὅπως τελείωσε.

— Ἴσως... ἀλλὰ στὴ ζωὴ δὲν πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἡ σταλαματιὰ τοῦ νεροῦ ποὺ γίνεται ἀφορμὴ νὰ ξεχειλίση τὸ ποτῆρι.

Φ. ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Ἡ αὐλὴ τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΙ' ἀπετελεῖτο ἀπὸ 1160 πρόσωπα.

— Ὁ Ἄγγλος γιὰ νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀξία σου σ' ἐρωτᾶ : «Τί εἶνε ὁ πατήρ σου ;». Ὁ Γάλλος πάλι σοῦ κάνει τὴν ἑξῆς ἐρώτησι : «Τί εἶσαι σύ ;» Ὁ Ἀμερικανός, τέλος, σὲ ρωτάει : «Πόσα χρήματα ἔχεις ;»

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ LEO DARTEY

— Κύριε Ὠμπέρ, εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ὠτεσφόρ, στὸν γραμματέα τοῦ συζύγου της, ἔχετε τὴν καλωσύνη, νὰ βάλετε στὴ θέσι τους αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, ἐκεῖ στὸ δεύτερο συρτάρι τοῦ κομμοδίνου ; Ναί, ναί, ἐκεῖ, ἐπάνω ἀπ' τὸ συρτάρι τῶν κοσμημάτων μου. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ..

Ὁ νέος πῆρε μ' εὐλάβεια καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι τὶς φωτογραφίες τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία τὶς εἶχε δείξει σὲ κάποια φίλη της καὶ τὶς ταχτοποίησε προσεχτικὰ στὸ συρτάρι. Ἔπειτα ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ μαρκησία καὶ τῆς εἶπε :

— Κυρία, αὔριο, στὶς ἕνδεκα, φεύγω. Θὰ μποροῦσα, προτοῦ φύγω ν' ἀρθῶ νὰ σᾶς ὑποβάλω γιὰ τελευταία φορὰ τὰ σέβη μου ;

— Μά, βεβαίως, κύριε Ὠμπέρ, ἀποκρίθηκε ἡ νέα γυναίκα, μὲ μιὰ ἐλαφρὰ τρεμοῦλα στὸν τόνο τῆς φωνῆς της. Ἐννοῶ νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴ ἐπιτυχία στὴ νέα σταδιοδρομία ποὺ διαλέξατε καὶ χάριν τῆς ὁποίας μᾶς ἐγκαταλείπετε.

— Πῶς ; ρώτησε τότε κάποιος ἀπ' τοὺς παρισταμένους τὸν μαρκήσιο, ὅταν ὁ νέος βγῆκε ἔξω. Ὥστε ὁ μικρὸς γραμματεύς σας σᾶς ἀφίνει ;

— Ναί, εἶπε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἔκφραση λύπης ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του ὁ οἰκοδεσπότης. Φεύγει καὶ θὰ τὸν νοσταλγῶ γιὰ πολὺν καιρό. Ἦταν ἕνα παιδὶ πρώτης τάξεως ποὺ τὸ εἶχα συμπαθήσει ὑπερβολικά. Λέω «ἦταν» γιατὶ ἡ ἀναχώρησίς του μοιάζει μὲ αὐτοκτονία. Τοῦ κόλλησε ἡ μανία νὰ πάη νὰ ἐξερευνήση τὴν περίφημη λίμνη Τσάνε..

— Μὰ τί τρέλλα εἶνε αὐτὴ ποὺ τὸν ἔπιασε ἔτσι ξαφνικά ;

— Δὲν ξέρω οὔτ' ἐγώ... Τί τὰ θέλετε ; ἡ νεότης ἀγαπάει πάντα τὶς περιπέτειες.

Σὲ λίγο οἱ προσκεκλημένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἕνας-ἕνας καὶ οἱ οἰκοδεσπόται ἀπεσύρθηκαν στὰ διαμερίσματά τους.

***

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά. Ὅλοι κοιμόντουσαν καὶ μιὰ ἀπέραντη ἡσυχία ἐπικρατοῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μέσ' στὸν πύργο. Μόνο τὰ ἀναρίθμητα πολυτελῆ ἐκκρεμῆ τῶν διαφόρων σαλονιῶν διέκοπταν μὲ τὸ μονότονο «τὶκ τάκ», τὴν νυκτερινὴ σιγή.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ ἔρημου μπουντουὰρ ἄνοιξε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μιὰ σκιὰ τρύπωσε μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις μέσα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ κομμοδῖνο.

Ἀκούστηκε τὸ τρίξιμο ἑνὸς κλειδιοῦ, ἕνα ξεκλείδωμα καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ρουλὼ τοῦ κομμοδίνου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀντήχησε ἄγρια κι' ἐπιβλητικὴ ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησίου ντ' Ὠτεσφόρ, ὁ ὁποῖος εἶχε προβάλει στὴν ἴδια πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία μπῆκε ἡ μυστηριώδης σκιά.

— Ἄλτ, ἐκεῖ !

Ὁ μαρκήσιος ὁ ὁποῖος ἀγρυπνοῦσε στὴ βιβλιοθήκη του εἶχε ἀκούσει τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ μπουντουάρ, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι ὥρμησε ἐναντίον τοῦ κλέφτη, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἀντισταθῆ καθόλου τὸν ἐτράβηξε ὥς τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη, τὸν ἐγύρισε καὶ φώτισε τὸ μπουντουάρ.

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του.

— Ὁ Φραγκῖσκος Ὠμπέρ, φώναξε.

Ὑποχώρησε μὲ τὴ φρίκη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Τὸ βλέμμα του ἐπηγαινοερχόταν ἔξαλλο ἀπ' τὸ γραμματέα του στὸ ἀνοιχτὸ κομμοδῖνο. Ἔγινε κατακίτρινος.

— Κλέφτη ! τοῦ φώναξε μὲ τόνο περιφρονητικό. Ἐσὺ κλέφτης !

Ὁ Φραγκῖσκος ὀρθώθηκε καταπόκκινος.

— Ἐγώ; ἐγὼ κλέφτης ; Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μὲ προσβάλετε ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέφτης !

— Ἆ ! εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ τόνο σαρκαστικό. Τότε τί κάνετ' ἐδῶ πέρα, τέτοια ὥρα, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ κομμοδῖνο ποὺ ἀνοίξατε μ' ἀντικλείδι ;

Ὅπως ἦταν ἀνοιχτὸ τὸ ρουλὼ τοῦ κομμοδίνου φαινόνταν ἀπὸ πάνω τὸ πακέτο μὲ τὶς φωτογραφίες τῆς μαρκησίας κι' ἀπὸ κάτω τὰ κοσμήματά της. Ὁ Φραγκῖσκος ἔκανε μιὰ ἐνστικτη κίνησι πρὸς τὶς φωτογραφίες, ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ στάθηκε ἀμίλητος. Δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ἂν ἄνοιγε τὸ στόμα του θὰ ἔλεγε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο :

«Βρίσκομαι ἐδῶ μέσα αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ ἀγαπῶ, γιατὶ λατρεύω τὴ γυναῖκα σας, μ' ἕναν ἔρωτα χωρὶς ἐλπίδα. Γιατὶ ἐκπατρίζομαι ἀκριβῶς γιὰ νὰ πνίξω αὐτὸν τὸν ἔρωτα ποὺ πρέπει νὰ σβύση ποὺ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζήση, γιατὶ σέβομαι τὴν τιμή σας, τὴν τιμὴ τοῦ σεβαστοῦ μου προϊσταμένου. Ἀλλὰ φεύγοντας εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ θέλω νὰ πάρω μαζύ μου ἕνα ἐνθύμιό της, μιὰ φωτογραφία της, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ τοποθέτησα πρὶν ἐκεῖ μέσα. Ἤθελα μιὰ φωτογραφία της γιὰ νὰ μὲ συντροφέψη στὴν ἔρημο, στὴ γῆ τῶν πυρετῶν καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων, στὴ γῆ τοῦ θανάτου στὴν ὁποία αὐτοεξορίζομαι γιὰ χάρι της, γιὰ νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν λατρεία μου γι' αὐτήν.»

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πῆ αὐτά, δὲν μποροῦσε νὰ προσβάλη τὴν μαρκησία καὶ νὰ τὴν ἐκθέση στὰ μάτια τοῦ συζύγου της, ἑνὸς συζύγου ποὺ τὸν ἤξερε τρομερὰ ζηλιάρη.

— Κλέφτη ! φώναξε πάλι μὲ θυμὸ ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ Φραγκῖσκος ἔγινε κατακίτρινος, ἀλλὰ δὲν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ἆ ! Ἂν μποροῦσε νὰ μιλήση ! Ἔσφιξε μόνο δυνατὰ τὰ χείλη του.

— Κλέφτη ! φώναξε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ μαρκήσιος. Ὥστε ἡ καλωσύνη μου, ἡ ἐμπιστοσύνη μου, ἡ στοργή μου, ὅλα αὐτὰ δὲν μπόρεσαν νὰ σὲ συγκρατήσουν νὰ μὴ πραγματοποιήσης τὴ βδελυρὴ αὐτὴ χειρονομία. Εἶσαι ἕνας ἐλεεινὸς !...

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς κι' ἔπειτα μὲ τόνο μελαγχολικό, ἐπρόσθεσε :

— Δὲν θὰ βάλω νὰ σὲ συλλάβουν. Θὰ δείξω ἀπέναντί σας αὐτὴ τὴν τελευταία καὶ βλακώδη καλωσύνη. Ἀλλὰ θὰ φύγης μόλις ξημερώση. Νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ πειά. Χαῖρε.

— Χαίρετε ! εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ ὁ Φραγκῖσκος.

Καὶ μὲ βῆμα ἀσταθὲς προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μαρκησίας καὶ στὸ ἄνοιγμά της ἐμφανίσθηκε ἀνήσυχη ἡ μαρκησία ! Μόλις τὴν εἶδε ὁ Φραγκῖσκος κλονίστηκε, ἔκανε δυὸ βήματα πίσω καὶ στηρίχθηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε τρομαγμένη.

Ὁ Φραγκῖσκος ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὸ μαρκήσιο καὶ τὸν κύτταξε μὲ ὕφος ἱκετευτικό, ἕνα ὕφος ποὺ ἔμοιαζε σὰ νὰ τοῦλεγε : «Πέστε μου ὅ,τι θέλετε, κάνετέ μου ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ μὴ μὲ πῆτε κλέφτη μπροστά της.»

Ὁ μαρκήσιος ποὺ δὲν εἶδε φαίνεται τὴν κίνησι ἐκείνη, εἶπε :

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἀγαπητή μου φίλη. Εὐτυχῶς ἐπρόφθασα ἐγκαίρως, καὶ συνέλαβα αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ ν' ἀνοίγη τὸ κομμοδῖνο σας γιὰ νὰ πάρη τὰ κοσμήματά σας.

Μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία σωριάστηκε κατὰ γῆς.

Τότε χωρὶς νὰ τολμήση νὰ τὴν κυττάξη, χωρὶς νὰ θέλη ν' ἀκούση περισσότερα ὁ νέος, ὥρμησε κι' ἔφυγε σὰν τρελλός, καὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό του.

***

Μόλις ξημέρωσε, ὁ Φραγκῖσκος βγῆκε ἀθόρυβα ἀπ' τὸν πύργο κρατῶντας στὸ χέρι του τὴ βαλίτσα του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους καμπουριασμένους ἑτοιμαζόταν νὰ δρασκελίση τὴ μεγάλη καγκελωτὴ πόρτα, ἔτρεξε λαχανιασμένη καὶ τὸν σταμάτησε ἡ μικρὴ καμαριέρα τῆς μαρκησίας.

— Κύριε ! Κύριε Ὠμπέρ ! τοῦ φώναξε. Ἡ κυρία μαρκησία μ' ἔστειλε νὰ σᾶς δώσω προτοῦ φύγετε τοῦτο δῶ.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕναν μεγάλο φάκελλο.

Ὁ Φραγκῖσκος τὸν πῆρε διστακτικὰ καὶ ἐνῶ ἡ ὑπηρέτρια ἀπομακρυνόταν, τὸν ἄνοιξε μὲ ὑπερτάτη ἀγωνία. Ἦταν μιὰ θαυμασία φωτογραφία τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία εἶχε γράψει τὶς τρεῖς αὐτὲς λέξεις: «Συγγνώμην ! Εὐχαριστῶ ! Χαίρετε !»

Ὁ Φραγκῖσκος στράφηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα γοργό, τρισευτυχισμένος γιατὶ ἐκείνη τὸν εἶχε ἐννοήσει...

LEO DARTEY

Φάνηκε ἡ μαρκησία ἀνήσυχη

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΦΡΙΚΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ

Ἡ περιπολία ἑνὸς Γαλλικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ. Ἡ τραγικὴ συνάντησις. Ναυμαχία ὑποβρυχίου καὶ ἀντιτορπιλλικοῦ. Ὅπου τὸ ὑποβρύχιο τορπιλλίζεται. Μιὰ τραγωδία σ' ἕνα τορπιλοβλητικὸ σωλῆνα. Ὁ χοντρὸς πλοίαρχος ποὺ φράζει τὸ σωλῆνα. Οἱ ναῦτες ἀποκλείονται στὸ ὑποβρύχιο. Ὅπου κομματιάζουν τὸν πλοίαρχό τους γιὰ νὰ σωθοῦν. Ὁ ἐπίλογος τῆς τραγωδίας.

Μιὰ ἀπ' τὶς φρικαλεώτερες τραγωδίες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἔγινε κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1917 λίγα μίλλια μακρυὰ ἀπ' τὶς γαλλικὲς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἡ δρᾶσις τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν μεγαλείτερη ἔντασι της.

Ἦταν ἕνα ἤρεμο ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ποὺ εἶχε διαδεχθῆ ἕνα τρικυμισμένο πρωΐ. Ἕνα γαλλικὸ ἀντιτορπιλλικὸ ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε παλαίψει μὲ τὴν φοβερὴ τρικυμία τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἔκανε τὴν κανονικὴ περιοδεία του γιὰ τὰ ὑποβρύχια καὶ ἔπλεε ἀργὰ ἔξω ἀπ' τὸ νησὶ Μπὶλλ Ἴλ, γυρίζοντας στὴ βάσι του.

Ὁ κυβερνήτης μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπ' τὴν γέφυρα καὶ οἱ ναῦτες στὶς σκοπιές τους καὶ στὸ κατάστρωμα ἐπισκοποῦσαν προσεκτικὰ τὰ πέριξ μήπως ἀντικρύσουν τὸ περισκόπιο κανενὸς γερμανικοῦ ὑποβρυχίου. Ὅλοι συλλογιζόντουσαν μ' ἀνακούφισι ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ βρισκόντουσαν στὴ βάσι τους κι' ὅτι θὰ μποροῦσαν ἐπὶ τέλους νὰ ξεκουρασθοῦν ἔπειτα ἀπ' τὰ βάσανα τῆς περιοδείας.

Ξαφνικά, κάποια στιγμή, σὲ ἀπόστασι σχεδὸν ἑνὸς μιλλίου, φάνηκε τὸ περισκόπιο ἑνὸς ὑποβρυχίου κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἄρχισε νὰ προβάλη ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κύματα καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὑποβρυχίου ποὺ ἔμοιαζε μὲ ράχη τεραστίου κήτους.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ ἔδωσε ἀμέσως μιὰ σιγανὴ διαταγὴ στὸ πλήρωμα καὶ ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνοντας καθένας στὴ θέσι τους, ἕτοιμοι γιὰ μάχη.

— Ἐμπρὸς ὁλοταχῶς! διέταξε ὁ κυβερνήτης.

Καὶ τὸ ἀντιτορπιλλικὸ μὲ μιὰ ἀπότομη στραβοτιμονιὰ ἔστρεψε τὴν πρώρα του πρὸς τὸ ὑποβρύχιο ποὺ εἶχε βγεῖ ἐντωμεταξὺ ὁλόκληρο στὴν ἐπιφάνεια. Μὲ τὴν πορεία του ἐκείνη τὸ ἀντιτορπιλλικὸ ἔδινε πολὺ μικρὸν στόχο στὸ ὑποβρύχιο ποὺ εἶχε γυρίσει ἐναντίον του τὸν τορπιλλοβλητικὸν σωλῆνα του.

Ἔτσι οἱ δύο ἀντίπαλοι πλησίαζαν μὲ διπλῆ ταχύτητα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐνῶ συγχρόνως ἔρριχναν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ὄγκο τοῦ ἄλλου τὰ φῶτα τῶν προβολέων τους.

Πρῶτο τὸ ὑποβρύχιο—ἦταν τὸ Υ-75 —ἔρριξε μιὰ τορπίλλη ἐναντίον τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ καὶ θὰ τὸ ἔβρισκε ἀσφαλῶς στὰ ὕφαλα, ἂν ὁ τιμονιέρης του ποὺ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ τὴν πορεία τῆς τορπίλλης, δὲν ἔκανε μιὰ δυνατὴ ἀπότομη στροφὴ πρὸς τὰ δεξιά. Ἔκανε ἔπειτα καὶ μιὰ δεύτερη στροφή, ξαναφέρνοντας ἔτσι τὸ σκάφος στὴν ἀρχικὴ πορεία του.

Ἡ τορπίλλη πέρασε σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπ' τὸ ἀντιτορπιλλικό, οἱ ἄνδρες τοῦ ὁποίου βλέποντας ὅτι εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸν χάρο ποὺ τοὺς ἄγγιξε μὲ τὰ φτερά του, ξέσπασαν σὲ μιὰ ζητωκραυγὴ ἀνακουφίσεως!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ ταχυβόλα τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ ἄρχισαν πῦρ ταχὺ ἐναντίον τοῦ ὑποβρυχίου. Δυὸ ὀβίδες τὸ πέτυχαν στὰ πιὸ εὐπαθῆ μέρη του.

Οἱ ναῦτες τοῦ ὑποβρυχίου ἀφοῦ ἔρριξαν τὴν πρώτη τορπίλλη ἔτρεξαν καὶ κρύφθηκαν, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς σκέπαζαν τὰ σιδερένια καλύμματα. Τὸ ὑποβρύχιο τότε ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ καταδύεται πάλι. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ πέτυχαν δυὸ ἀκόμη ὀβίδες τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ.

Τὸ ὑποβρύχιο εἶχε χτυπηθῆ καίρια καὶ ἡ πρύμνη του ἄρχισε νὰ βουλιάζη ἐνῶ ἡ πρώρα του σηκωνόταν ἐπάνω, κάθετα πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν νὰ ἔκανε μιὰ ὕστατη ἔκκλησι σωτηρίας. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ κάτω του εἶχε βρεθῆ κάποιος βράχος, ὕφαλος, καὶ τὸ ἐμπόδιζε νὰ βουλιάξη περισσότερο. Ἔτσι τὸ ὑποβρύχιο ἔμεινε στὴ στάσι ἐκείνη.

Καὶ τότε μιὰ ἀπ' τὶς φρικαλεότερες τραγωδίες διεδραματίσθη.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Τὸ ἀντιτορπιλλικὸ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ τὸ φώτισε μὲ ὅλους τοὺς προβολεῖς του, ἐνῶ οἱ ναῦτες του ἦταν ἕτοιμοι νὰ παραλάβουν καὶ νὰ σώσουν τοὺς ἄνδρες τοῦ ὑποβρυχίου ποὺ θὰ κατώρθωναν νὰ πηδήσουν ἔξω καὶ νὰ πέσουν στὴ θάλασσα.

Πραγματικὰ μερικοὶ ἀπ' τοὺς γερμανοὺς ναῦτες κατώρθωσαν νὰ πηδήσουν μέσα ἀπ' τὸν τορπιλλοβλητικὸν σωλῆνα, νὰ πέσουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ φθάσουν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς στὸ ἀντιτορπιλλικό, ὅπου τοὺς παρέλαβαν οἱ γάλλοι συνάδελφοί τους.

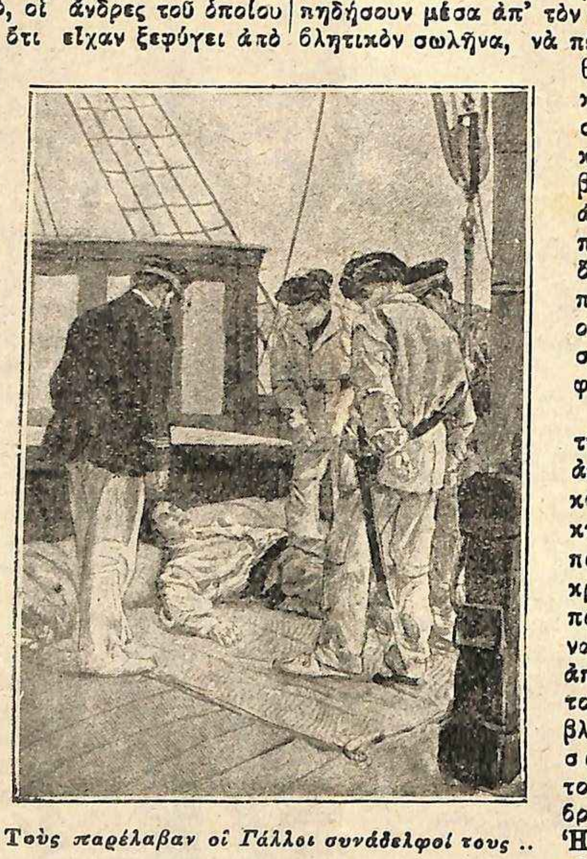

Τοὺς παρέλαβαν οἱ Γάλλοι συνάδελφοί τους ..

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν τρομακτικὲς ὑποχθόνιες κραυγές, ποὺ ἔβγαιναν ἔξω ἀπ' τὸν τορπιλλοβλητικὸν σωλῆνα τοῦ ὑποβρυχίου. Ἡ φωνὲς αὐτὲς ἦταν ἀπαίσιες καὶ ἔφερναν ἀνατριχίλλα σ' ὅποιον τὶς ἄκουγε.

Οἱ γάλλοι ναῦτες ρώτησαν τότε τοὺς γερμανοὺς καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἐξήγησαν τί συμβαίνει.

— Εἶνε, τοὺς εἶπαν, ἡ φωνὴ τοῦ κυβερνήτου μας τοῦ φὸν Κρέστλωφ. Εἶνε ἕνας κτηνάνθρωπος γιγαντόσωμος καὶ μὲ ἡράκλειο δύναμι. Ὅταν ἀκόμη βρισκόμαστε κι' ἐμεῖς μέσ' στὸ ὑποβρύχιο ὁ φὸν Κρέστλωφ ἀπηγόρευε σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος νὰ βγοῦν ἀπ' τὸν τορπιλλοβλητικὸ σωλῆνα. Κάποιος ὑπαξιωματικὸς θέλησε νὰ παρακούση καὶ πῆγε νὰ μπῆ στὸν σωλῆνα, ἀλλὰ ὁ τρομερὸς κυβερνήτης τὸν ἅρπαξε, τὸν τράβηξε ἔξω καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιὰ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ἔπειτα μπῆκε ὁ ἴδιος στὸν σωλῆνα γιὰ νὰ σωθῆ πρῶτος. Ἀλλὰ εἶνε τόσο χονδρὸς ποὺ δὲν χωροῦσε νὰ περάση. Τότε μερικοὶ ἀπὸ μᾶς τοῦ εἴπαμε νὰ γδυθῆ ἐντελῶς καὶ ν' ἀλείψη τὸ σῶμα του μὲ λάδι γιὰ νὰ μπορέση νὰ περάση. Βρῆκε τὴν πρότασί μας σωστὴ καὶ μπῆκε στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ γδυθῆ καὶ ν' ἀλειφθῆ μὲ λάδι. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμεῖς ἐπωφεληθήκαμε τῆς ἀπουσίας του, τρυπώσαμε στὸν σωλῆνα καὶ πηδήσαμε ἔξω. Τώρα ὁ φὸν Κρέστλωφ ξαναγύρισε καὶ μπῆκε στὸν σωλῆνα. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ περάση, δὲν θὰ περάση καὶ κανένας ἄλλος καὶ ὅλοι ὅσοι εἶνε μέσα θὰ πᾶνε χαμένοι.

Ἡ φωνὲς τοῦ φὸν Κρέστλωφ γινόντουσαν ὁλοένα δυνατώτερες. Ζητοῦσε βοήθεια.

Οἱ γερμανοὶ ναῦτες ποὺ καταλάβαιναν τί ἔλεγε ἐξήγησαν στοὺς Γάλλους:

— Μπῆκε ὁλόκληρος μέσ' στὸ σωλῆνα καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ προχωρήση, ἀλλὰ οὔτε νὰ γυρίση πίσω... Οἱ ἄλλοι τὸν τραβοῦν πρὸς τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὐλάχιστον τὸν σωλῆνα καὶ νὰ βγοῦν αὐτοὶ ἔξω. Μὰ τοῦ κάκου! Εἶνε πειὰ καταδικασμένοι νὰ μείνουν μέσ' στὸ σωλῆνα.

Ξαφνικὰ ἡ φωνὲς τοῦ γερμανοῦ κυβερνήτου ἔγιναν ὀξύτερες, πιὸ στριγγές, ἀπελπιστικές. Οἱ γερμανοὶ ναῦτες ποὺ βρισκόνταν στὸ γαλλικὸ ἀντιτορπιλλικὸ ἀνατρίχιασαν καὶ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη ὅλων τους:

— Εἶνε φοβερό!... Ἀπαίσιο! φώναξαν. Εἶνε ἀνατριχιαστικό.

— Τί συμβαίνει; ρώτησαν οἱ Γάλλοι.

— Τὸν κομματιάζουν. Οἱ... ἄλλοι, ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε μέσ' στὸ ὑποβρύχιο, βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ προχωρήση, οὔτε νὰ γυρίση πίσω καὶ ὅτι τοὺς ἔφραζε τὸν μόνο δρόμο σωτηρίας, κόβουν τὸ κορμί του σὲ κομμάτια γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν ἔτσι καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν σωλῆνα.

Ἡ φωνὲς τοῦ κυβερνήτου γινόντουσαν ὁλοένα πιὸ στριγγές, πιὸ ἀπελπιστικές!...

Οἱ γερμανοὶ ναῦτες τὶς ἄκουγαν μ' ἀνατριχίλλα.

Ἀλλὰ ἡ μοῖρα ποὺ ἀρέσκεται νὰ παίζη στοὺς ἀνθρώπους τραγικὰ παιγνίδια, δὲν ἄφισε ν' ἀποτελειωθῆ ἡ ἀνθρωποσφαγὴ ἐκείνη, οὔτε νὰ σωθοῦν οἱ σφαγεῖς.

Ἡ παλίρροια τοῦ Ἀτλαντικοῦ δυνάμωνε ὁλοένα περισσότερο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἔσπρωξε τὸ ὑποβρύχιο, τὸ μετεκίνησε ἀπ' τὸν ὕφαλο ποὺ τὸ ὑποστήριζε καὶ τὸ σκάφος ἐβούλιαξε. Ὁ θόρυβος τῆς δίνης ποὺ σχηματίσθηκε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, κατάπνιξε τὶς τελευταῖες κραυγὲς ἀπελπισίας τοῦ σφαζομένου κυβερνήτου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕ ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ

Παραξενευόμαστε μὲ τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ, οἱ ὁποῖοι ὁδοιποροῦν ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα μέχρις ὅτου φθάσουν στὴ Μέκκα, στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ ποῦμε τοῦ Ἰσλάμ, γιὰ νὰ προμηθευτοῦν λιγάκι ἀπὸ τὸ ἀθάνατο νερὸ τῆς πηγῆς «Ζὲμ Ζέμ», μερικὰ φυλαχτάρια καὶ ν' ἀποκτήσουν καὶ τὸν ἀξιοζήλευτο τίτλο τοῦ Χατζῆ (προσκυνητοῦ).

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν λαοί, τοὺς ὁποίους ἡ ἀκατάσχετη θρησκοληψία τους τοὺς κάνει νὰ ὑποφέρουν χειρότερα βάσανα, μαρτύρια κυριολεκτικῶς.

Ἀκοῦστε λοιπὸν μερικὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια—ἀσφαλῶς τὰ ἐλαφρότερα—στὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται οἱ προσκολλημένοι φανατικὰ στὴ θρησκεία τους Ἰάπωνες.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος, ὅταν τὸ χιόνι ἔχει στοιβαχτεῖ δύο καὶ τρία μέτρα στοὺς δρόμους καὶ τὸ κρύο τρυπάει τὰ κόκκαλα, βγαίνον ὁλόγυμνοι στὸ ὕπαιθρο καὶ ἀδειάζουν στὸ κεφάλι τους κατὰ τρόπο ὥστε νὰ περιλούζεται ὁλόκληρο τὸ σῶμα, διακόσια μεγάλα κανάτια παγωμένο νερό! Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀλλοκότου αὐτῆς προσευχῆς των, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουν ὑψώσει τὴ διάνοια καὶ τὴν ψυχή τους στὸν Ὕψιστο, τόσο ποὺ τὸ πρόσωπό τους νὰ μὴ κάνη οὔτε τὴν πιὸ ἀσήμαντη σύσπασι καθὼς δέχονται τὴν ψυχρολουσία.

Αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες προσευχὲς τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἀμορφώτων Ἰαπώνων κατὰ τὸν χειμῶνα.

Κατὰ τὸ καλοκαῖρι πάλι ἐπιχειροῦν μακρυνότατα ταξείδια προσκυνήματος σὲ διάφορα μοναστήρια καὶ τότε ὑποβάλλουν τὸ σῶμα τους σὲ ἄλλα βασανιστήρια. Σ' ὅλο τὸ δρόμο τραβοῦν πεζοὶ καὶ ξυπόλυτοι καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ποὺ ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ δρόμου προτιμοῦν τὰ δύσβατα μονοπάτια γιὰ νὰ ξεσχίζουν τὰ χαλίκια καὶ τ' ἀγκάθια τὰ γυμνὰ πόδια τους καὶ νὰ σημειώνουν τὴ διάβασί τους μὲ τὸ αἷμα τους.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ταξειδίων αὐτῶν τοῦ προσκυνήματος, οἱ πιστοὶ ὀφείλουν ὅσο καὶ ἂν φλέγωνται ἀπὸ τὴ δίψα νὰ μὴν πιοῦν οὔτε μιὰ σταλιὰ νερό.

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 15ο ἔτος. Ὁ ἀρραβών, ὁ γάμος καὶ τὰ τρία ποτήρια τοῦ «σακί». Ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς Ἰαπωνίδος. Ὁ Ἰάπων μπορεῖ νὰ χωρίση τὴ γυναῖκα του διότι... μιλεῖ σὰν παπαγάλος, «κλπ. «κλπ.

Ὅταν πρόκειται ν' ἀσχοληθῆ κανεὶς μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ τὶς δοξασίες τῆς Ἰαπωνίας, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα διατηροῦνται καὶ σήμερα, ὅπως ὑφίσταντο σὲ παλιότερη ἐποχή. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ εὐφυέστατοι κάτοικοι τῆς εὐτυχισμένης χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου, παρακολουθοῦντες βῆμα πρὸς βῆμα τὴ γενικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητος, τὶς νέες τάσεις καὶ κατευθύνσεις της, ἀποκηρύσσουν ἀδίστακτα ὅ,τι καθιέρωσαν συνήθειες αἰώνων καὶ μὲ τὴ μοναδικὴ τόλμη καὶ ἀποφασιστικότητα, ποὺ τοὺς διακρίνει, τραβοῦν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ Εὐρώπη γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ αἶσχος τοῦ Μεσαίωνος ἐχρειάστηκε νὰ περάση ἀπὸ μιὰ σειρὰ βαθμιαίων ἐξελίξεων, ποὺ ἐκράτησαν αἰῶνες ὁλοκλήρους. Οἱ παλιὲς δοξασίες καὶ ἀντιλήψεις, τὰ παλιὰ εἴδωλα δὲν ἔπεσαν μὲ μιᾶς. Σωριάζονταν ἕνα-ἕνα καὶ λίγο-λίγο, ἀφοῦ χύνονταν καὶ ὁλόκληρα ποτάμια αἱμάτων. Στὴν Ἰαπωνία, ποὺ εἶχε κ' ἐκείνη τὸ «Μεσαίωνά» της, ἀνάλογο πρὸς τὸ μεσαίωνα τῆς Εὐρώπης καὶ μάλιστα μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, δὲν ἐχρειάστηκαν οὔτε τόσες θυσίες, οὔτε τόσοι αἰῶνες. Τὸ ἅλμα της ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ἐλευθερία, ὑπῆρξε γιγάντιο. Γιὰ νὰ περάση ἀπὸ τὸ μαῦρο «μεσαίωνά» της στὸν αἰῶνα τῆς προόδου, τῆς χρειάστηκαν πολὺ λιγώτερες θυσίες καὶ χρονικὸ διάστημα μονάχα τεσσάρων ἐτῶν!

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ρίχνονται ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας στὴ λήθη ἀπὸ τὸν ἕνα χρόνο στὸν ἄλλο ἔθιμα, ἤθη καὶ δοξασίες, ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ διατηροῦν ἕνα χαρακτῆρα κάπως πιὸ πάγιο: π.χ. ὁ γάμος, ἡ θρησκεία κλπ.

Ὁ Ἰάπων ὅταν συμπληρώση τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶνε πλέον «ἀνήρ». Ὀφείλει νὰ ξεχάση ἀμέσως τὶς τρέλλες τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ νὰ ἐμφανισθῆ στὸν κόσμο... σοβαρότερος καί... σπουδαιότερος. Ἂν μάλιστα κατὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ ἔχη τὰ ἀπαραίτητα μέσα νὰ «πήξη καλύβην» δική του, ἀδίστακτα ἀναζητᾶ τήν... Γαλάτειάν του.

Σὲ πολλὰ ὅμως διαμερίσματα τῆς Ἰαπωνίας οἱ γονεῖς φροντίζουν ν' ἀρραβωνιάσουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴ βρεφικὴ ἀκόμη ἡλικία. Μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς μνηστευμένους οὔτε μιὰ φορὰ ν' ἀντικρύση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου των, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεμβαίνει, ὅπως σ' ἐμᾶς ἡ ἐκκλησία. Οἱ βόνζοι (Ἰάπωνες κληρικοὶ) δὲν ἀνακατεύονται καθόλου στὰ ζητήματα τοῦ γάμου. Μονάχα ἐκεῖνος ποὺ ἐμεσολάβησε στὶς οἰκογένειες τῶν μελλονύμφων γιὰ τὴν ἕνωσή τους παίζει κάποιο ρόλο στὴν ὑπόθεση αὐτή. Φροντίζει ὥστε νὰ συναντηθοῦν οἱ δύο νέοι στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, ὅπου πηγαίνει ἐγκαίρως καὶ ὁ ἴδιος.

Ἀφοῦ καθήση ἀνάμεσα στοὺς μελλονύμφους, παίρνει τρία ποτήρια γεμᾶτα «σακί», ποτὸ ποὺ γίνεται ἀπὸ ρύζι καὶ προσφέρει τρεῖς φορὲς ἀλληλοδιαδόχους στὴ νέα καὶ στὸ νέο νὰ πιοῦν. Ὕστερα ἡ κόρη, ἡ ὁποία εἶχε σκεπάσει ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα πέπλο, ξεσκεπάζεται καὶ μαζὺ μὲ τὸ γαμπρὸ πηγαίνουν στοὺς γονεῖς των γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των καὶ νὰ δεχτοῦν τὴν εὐχή τους.

Ἡ Ἰαπωνικὴ οἰκογένεια ἔχει κάτι τὸ πατριαρχικό. Ὁ ἄντρας στὸ σπίτι του εἶνε ἀπόλυτος δεσπότης καὶ τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει ἐπὶ τῆς οἰκογενείας του δὲ μπορεῖ κανεὶς νόμος νὰ τοῦ τὰ περιορίση. Ἔχει τὸ δικαίωμα, χωρὶς καμμίαν ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ ἢ δικαστικὴ ἐπέμβαση, νὰ χωρίση τὴ γυναῖκα του. Ἡ Ἰαπωνὶς ἀποπέμπεται ἀπὸ τὸ σύζυγό της ἂν ἀποδειχθῆ ὅτι ὑστερεῖ εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἴδους, ἂν ζηλοτυπῆ τὸν ἄντρα της, ἂν δὲ σέβεται τὰ πεθερικά της, ἂν εἶνε ἀνίκανη νὰ δώση καλὴ ἀνατροφὴ στὰ παιδιά της. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς αὐτοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ἰάπων νὰ χωρίση τὴ γυναῖκα του, ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος ἀκόμη: Ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ τῆς δώση τὰ παπούτσια στὸ χέρι ἂν ἡ σύζυγος μιλῆ «σὰν παπαγάλος» ὅπως λένε γιὰ τὶς βραχνόφωνες γυναῖκες.

Σὲ παλαιότερα χρόνια ὁ Ἰάπων εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῆς συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν του. Ἀργότερα ὅμως τοῦ ἀφηρέθη τὸ δικαίωμα αὐτό.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα ἔχουν ἐκτεθῆ ἀνωτέρω σχετικὰ μὲ τὴν εὐκολία τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνδρογύνου θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέση ὅτι τὰ διαζύγια στὴν Ἰαπωνία εἶνε συχνότατα. Καὶ ὅμως εἶνε σπανιώτατα.

Ἐξαιρετικὴ φροντίδα καταβάλλουν οἱ Ἰάπωνες γιὰ τὴ διαπαιδαγώγηση τῆς γυναικός. Πολλά, πάρα πολλὰ πρέπει νὰ γνωρίζη μιὰ Ἰαπωνίς. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρουμε ὅτι στὸν εὐτυχισμένο ἐκεῖνο τόπο δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ γυναῖκα, ποὺ νὰ μὴ γνωρίζη τοὐλάχιστο γραφὴ καὶ ἀνάγνωση καὶ μερικὰ στοιχεῖα οἰκιακῆς οἰκονομίας.

Θυμηθῆτε τώρα καὶ τὶς δικές μας καὶ κάμετε τὴ σχετικὴ σύγκριση.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ἕνας πολὺ παράξενος σύλλογος ἱδρύθη τελευταῖα στὴ Βουδαπέστη. Φαίνεται πῶς ἡ ὡραία αὐτὴ πόλις ἔχει μεταξὺ τῶν κατοίκων της πολλοὺς χαρτοπαῖκτες, γιατὶ οἱ γυναῖκες τους ἀποφάσισαν νὰ συμπήξουν ἕνα σύλλογο «ὑπερασπίσεως τῆς θέσεώς των κατὰ τῶν τραγικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ χαρτοπαιγνίου».

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ θὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντα τῶν γυναικῶν τῶν χαρτοπαικτῶν καὶ νὰ διαφωτίσουν συγχρόνως τὴν κοινωνία διὰ βιβλίων καὶ διαλέξεων γιὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς μάστιγος. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματα τοῦ συλλόγου αὐτοῦ θὰ εἶνε νὰ ἐπιδιώξουν τὸ κλείσιμο τῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν.

Πρόεδρος τοῦ συλλόγου εἶνε μιὰ γυναῖκα—ἡ χήρα ἑνὸς χαρτοπαίκτου ποὺ ἔπεσε στὸ Δούναβη καὶ πνίγηκε, ἐπειδὴ εἶχε πλαστογραφήση μερικὰ τσὲκ γιὰ νὰ βρῆ χρήματα καὶ νὰ παίξη. Ὅσον δὲ καιρὸ ζοῦσε ὁ μακαρίτης, ἡ φτωχὴ ἡ γυναῖκα του περνοῦσε ὅλες σχεδὸν τὶς νύχτες της ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ καταγωγίου, στὸ ὁποῖο χαρτόπαιζε ὁ ἄντρας της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γνωρίστηκε καὶ μὲ ἄλλες ὁμόφυλές της ποὺ βρισκόντανε στὴν ἴδια ἀπελπιστικὴ θέση καὶ τότε τῆς ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ σκέψις νὰ διοργανώση τὸν ἐν λόγῳ σύλλογο.

Σήμερα ὁ σύλλογος αὐτὸς ἀριθμεῖ ἄπειρα μέλη—ὅλα γυναῖκες—καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἀποτελεσματικώτατα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ πάθους τῆς χαρτοπαιξίας.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Β΄

Τὸ μυστικὸ τῆς αὐτοκρατείρας Αἰκατερίνης Θεοδωρόβνας. Ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ Ρωσσικοῦ θρόνου. Μιὰ ὡραία χορεύτρια ποὺ ξετρελλαίνει τὸ Νικολαο. Ἡ ἀντιζηλία τῶν δύο ἀδελφῶν. Ὅπου ἡ χορεύτρια ἐξορίζεται. Τὸ ταξεῖδι τοῦ Νικολάου. Ἐπάνω στὴν αὐτοκρατορικὴ θαλαμηγό. Ἔγκλημα ἢ δυστύχημα ;

Ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἰταλικὰ φύλλα μεταφράζουμε τὴν παρακάτω ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ σελίδα. Δὲν ξέρουμε κατὰ πόσον εἶνε ἀκριβὴς ἢ ὄχι. Εἶνε πραγματικότης ; Εἶνε θρῦλος κακόπιστος ; ἀγνοοῦμεν. Πάντως τὴν δίδομεν στοὺς ἀναγνώστας μας ἐπειδὴ εἶνε πολὺ περίεργη.

Ἡ πρώτη αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας Μαρία Θεοδωρόβνα, ἡ μητέρα τοῦ θανατωθέντος Τσάρου Νικολάου 2ου, ἡ ὁποία πέθανε πρὸ μηνὸς περίπου στὴ Δανία, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δυστυχισμένες βασίλισσες τῆς ἱστορίας. Τὴν ζωή της ὁλόκληρη εἶχαν πικράνει πολλές, πάρα πολλὲς καὶ ἀλλεπάλληλες δυστυχίες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ἦταν χειρότερη ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ μεγαλείτερη ὅμως καὶ χειρότερη ἀπ' ὅλες, ἐκείνη ποὺ μετέβαλε τὴ ζωή της σ' ἕνα συνεχὲς μαρτύριο ἦταν ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα τοῦ γυιοῦ της, τοῦ Νικολάου 2ου, ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ τὸ κρύβη ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ὅπως ἄλλωστε ἔκαναν καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ποὺ τὸ ἤξεραν.

Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ζῇ μαζὺ μὲ τὸν Νικόλαο, νὰ τὸν ἀνέχεται, νὰ δείχνη στοργὴ καὶ ἀγάπη σ' αὐτὸν ποὺ τῆς εἶχε στερήσει τὴν μεγαλείτερη χαρὰ τῆς ζωῆς της, σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ ἀγαπημένο της παιδί, τὸν πρωτότοκο ἀδελφό του, ποὺ τὸν καμάρωνε ὅλη ἡ αὐλὴ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἡ μητέρα του.

Ὁ Νικόλαος ὁ 2ος ἦταν δευτερότοκος γυιὸς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου 3ου καὶ τῆς Μαρίας Θεοδωρόβνας καὶ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα διαδοχῆς τοῦ θρόνου.

Ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ρωσσίας ἦταν ὁ Γεώργιος Ἀλεξάνδροβιτς, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνδρειοτέρους καὶ ὡραιοτέρους πρίγκηπας τῆς Εὐρώπης, ἕνας νέος γενναιόψυχος, ἀγαθός, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ ὁ Ρωσσικὸς Λαός, γιατὶ στοὺς μακρυνοὺς καθημερινῶς περιπάτους ποὺ ἔκανε ἔπιανε κουβέντα μὲ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του, τοὺς ὁποίους βοηθοῦσε οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς, ὅταν τοὺς ἔβλεπε πῶς εἶχαν ἀνάγκη.

Ἀλλὰ τὸν Γεώργιο Ἀλεξάνδροβιτς τὸν σκότωσε ὁ ἀδελφός του Νικόλαος. Γιὰ νὰ μὴν δημιουργηθοῦν δυσχέρειες στὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ μὴν κλονισθῇ τὸ γόητρο τῆς δυναστείας στὸ λαό, τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο τοῦ Νικολάου κρατήθηκε μυστικὸ τόσα χρόνια.

Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἤξεραν πολὺ λίγοι αὐλικοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαρία Α. Βασιλοτσίκοβα. Ἡ πριγκήπισσα αὐτὴ συνεδέετο στενώτατα μὲ τὸν Τσάρο, κατὰ τὴν διάρκεια δὲ τοῦ πολέμου βρισκόταν στὴ Γερμανία καὶ ἐνεργοῦσε ἐξ ὀνόματος τοῦ Κάιζερ γιὰ νὰ παρασύρη τὴ Ρωσσία σὲ χωριστὴ εἰρήνη μὲ τὴ Γερμανία.

Ὅταν ἐκείνη γύρισε στὴν Ρωσσία ὁ Νικόλαος 2ος διέταξε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ τῆς ἀφαιρεθῇ ὁ τίτλος τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς. Τότε ἡ πριγκήπισσα κάλεσε τὸν Ρασπουτὶν καὶ τοῦ εἶπε νὰ εἰδοποιήση τὸν Τσάρο ὅτι ἂν δὲν τὴν ἀπεφυλάκιζαν ἀμέσως θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἄλλοτε Τσάρεβιτς Γεωργίου Ἀλεξάνδροβιτς.

Μόλις ὁ Ρασπουτὶν ἀνεκοίνωσε στὸν Τσάρο τὴν τρομερὴ ἀπειλὴ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας Βασιλοτσίκοβα, ἐκεῖνος διέταξε καὶ τὴν ἀπεφυλάκισαν ἀμέσως κι' ἔτσι ἀπεσοβήθη τότε ἡ ἀποκάλυψις τοῦ τρομεροῦ μυστικοῦ.

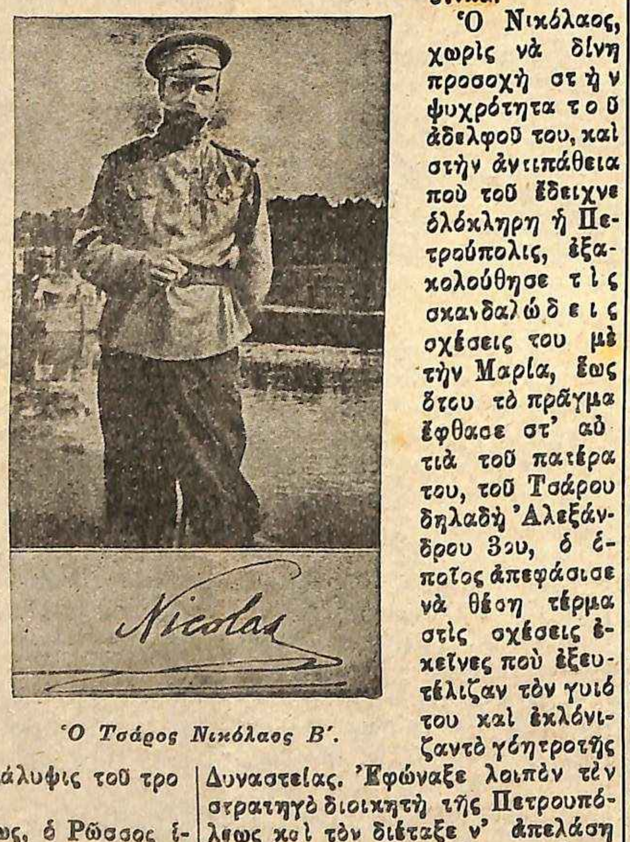

Ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄.

Τελευταίως ὅμως, ὁ Ρῶσσος ἱστορικὸς Σεγκάλωφ, ἕνας ἀπ' τοὺς σοφωτέρους καὶ τοὺς πιὸ ἀξιοπίστους συγχρόνους ἱστορικούς, ἀνεκάλυψε μερικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς φρικτῆς ἐκείνης τραγωδίας.

Ὁ Νικόλαος 2ος, ὅταν ἀκόμη ἦταν νέος καὶ ἁπλοῦς ἀκόμη πρίγκηψ, εἶχ' ἐρωτευθῇ μιὰ ὡραιοτάτη χορεύτρια τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὄπερας τῆς Πετρουπόλεως, τὴν περίφημη Μαρία Κοτσενσίνκα μὲ τὴν ὁποία συζοῦσε κατὰ τρόπο σκανδαλώδη. Ἡ διαγωγή του ἐκείνη τὸν εἶχε κάνει ἀντιπαθῆ σ' ὅλη τὴν Πετρούπολι καὶ πρὸ πάντων στοὺς κύκλους τῆς Τσαρικῆς Αὐλῆς. Εἶχε δωρήσει στὴν Μαρία Κοτσενσίνκα ἕνα πολυτελέστατο μέγαρο στὸ κέντρο τῆς Πετρουπόλεως, καὶ ἕνα πλῆθος κοσμήματα μυθώδους ἀξίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἕνα μεγαλοπρεπὲς σμαράγδι καὶ ἕνα περιδέραιο μαργαριταρένιο ἀξίας τότε τριῶν ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων.

Ὁ ἀδελφός του καὶ διάδοχος τοῦ Θρόνου Γεώργιος ἀπέφευγε μάλιστα νὰ τὸν συναναστρέφεται ἐξ αἰτίας τῶν σχέσεών του μὲ τὴν ὡραία χορεύτρια, πολλοὶ δὲ ἔλεγαν ὅτι ἡ ψυχρότης του ἐκείνη ὀφείλετο εἰς τὸ ὅτι κι' ἐκεῖνος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κοτσενσίνκα.

Ὁ Νικόλαος, χωρὶς νὰ δίνη προσοχὴ στὴν ψυχρότητα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ στὴν ἀντιπάθεια ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁλόκληρη ἡ Πετρούπολις, ἐξακολούθησε τὶς σκανδαλώδεις σχέσεις του μὲ τὴν Μαρία, ἕως ὅτου τὸ πρᾶγμα ἔφθασε στ' αὐτιὰ τοῦ πατέρα του, τοῦ Τσάρου δηλαδὴ Ἀλεξάνδρου 3ου, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ θέση τέρμα στὶς σχέσεις ἐκεῖνες ποὺ ἐξευτέλιζαν τὸν γυιό του καὶ ἐκλόνιζαν τὸ γόητρο τῆς Δυναστείας. Ἐφώναξε λοιπὸν τὸν στρατηγὸ διοικητὴ τῆς Πετρουπόλεως καὶ τὸν διέταξε ν' ἀπελάση αὐθημερὸν τὴν Μαρία Κοτσενσίνκα, ὄχι μόνο ἀπ' τὴν πρωτεύουσα ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὁλόκληρη τὴν Ρωσσικὴ ἐπικράτεια.

Ὁ διοικητὴς τῆς Πετρουπόλεως ἐπῆγε ἀμέσως στὸ μέγαρο τῆς χορευτρίας, παρουσιάσθηκε σ' αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε :

— Κυρία μου, εἶνε διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Τσάρου νὰ φύγετε αὐθημερὸν ἀπ' τὴν Πετρούπολι. Ἔχετε δυὸ ὧρες καιρὸ γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆτε.

Ἐκείνη ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου καὶ φώναξε τὸν Νικόλαο καὶ τοῦ εἶπε ὅσα τῆς εἶχε μεταδιδάσει ὁ στρατηγός. Ὁ Νικόλαος γύρισε πρὸς τὸν στρατηγό, τοῦ ἔδωσε δυὸ χαστούκια καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγη ἀμέσως.

Ὁ στρατηγὸς πῆγε ἀμέσως στὸν Τσάρο καὶ τοῦ ἀνέφερε τὴν πρωτοφανῆ διαγωγὴ τοῦ γυιοῦ του. Ὁ Ἀλέξανδρος 3ος ἔξω φρενῶν ἔστειλε κι' ἐφώναξε τὸν Νικόλαο στὸ παλάτι καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι στὴν Ἀνατολή. Συγχρόνως ἔστειλε ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα κοζάκων, τὸ ὁποῖο παρέλαβε τὴν Κοτσενσίνκα καὶ τὴν ὡδήγησε ἔξω ἀπ' τὰ Ρωσσικὰ σύνορα.

Ὁ Νικόλαος εἶχε πεποίθηση ὅτι τὴν ἐπέμβασι ἐκείνη τοῦ πατέρα του, εἶχε προκαλέσει ὁ ἀδελφός του γιὰ τὸν ὁποῖο νόμιζε πῶς κι' ἐκεῖνος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κοτσενσίκα. Γι' αὐτό, ἐνῷ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀνατολὴ ἔπνεε μένεα ἐναντίον τοῦ διαδόχου καὶ ὡρκίσθηκε μπροστὰ στοὺς φίλους του καὶ τοὺς ὑπασπιστάς του νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ἐν τούτοις ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο ταξεῖδι, ὁ Νικόλαος ἔδειξε μετάνοια γιὰ τὴν περασμένη διαγωγή του καὶ ζήτησε συγγνώμην ἀπ' τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ἀγαθὸ χαρακτῆρα ποὺ εἶχε τὸν συγχώρησε ἀμέσως καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύση σὲ μιὰ περιοδεία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνη μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ θαλαμηγὸ στὴν Μαύρη Θάλασσα.

Ὁ Νικόλαος δέχθηκε πρόθυμα τὴν ἀδελφικὴ πρόσκλησι καὶ ἐπῆγε μαζὺ μὲ τὸν Γεώργιο στὴν περιοδεία.

Ἐνῷ ὅμως ἡ αὐτοκρατορικὴ θαλαμηγὸς ἐγύριζε ἀπ' τὴν περιοδεία «συνέβη τὸ δυστύχημα». Ἕνα ἀπόγευμα ὁ διάδοχος Γεώργιος ἐνῷ βρισκόταν στὴν ἐπάνω γέφυρα τοῦ πλοίου μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό του Νικόλαο, ἔπεσε ξαφνικὰ κάτω ἀπ' τὴν γέφυρα ἀπὸ ὕψος δέκα μέτρων, στὸ κατάστρωμα κι' ἐτραυματίσθηκε θανασίμως. Ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα ξεψύχησε. Προτοῦ ὅμως ξεψυχήση ἐπρόφθασε νὰ πῇ στοὺς γιατρούς, ποὺ προσπαθοῦσαν ἀπελπισμένα νὰ τὸν σώσουν, στοὺς ὑπασπιστάς του, στὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ βρισκόνταν κοντά του τὴν ὑστάτη ἐκείνη στιγμὴ ὅτι «τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ ἀδελφός του Νικόλαος».

Ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γέφυρας ἀπ' τὴν ὁποία ἔπεσε ὁ διάδοχος, ὅταν ἐξετάσθηκε ἐνόρκως σχετικῶς μὲ τὸ δυστύχημα κατέθεσε ὅτι *«εἶδε τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς νὰ λογομαχοῦν ζωηρὰ καὶ ἔπειτα ξαφνικὰ τὸν Νικόλαο νὰ σπρώχνη τὸν Γεώργιο ποὺ στεκόταν ὄρθιος στὴν ἄκρη τῆς γεφύρας καὶ νὰ τὸν πετάη κάτω».*

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες διεβιβάσθηκαν ἀμέσως στὸν Ἀλέξανδρο 3ο καὶ στὴν Τσαρίνα Μαρία Θεοδωρόβνα καὶ ὁ Τσάρος «διὰ λόγους σκοπιμότητος διέταξε νὰ κρατηθῇ τὸ πρᾶγμα μυστικό».

Ἔτσι ὁ Νικόλαος χάρις στὸ ἔγκλημά του, ἀνεκηρύχθη διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ἔγινε Τσάρος.

Ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα ἐπανελάμβανε διαρκῶς ὅτι τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο δὲν θὰ τὸ ἄφινε ὁ Θεὸς ἀτιμώρητο. Καὶ γι' αὐτὸ ὅταν ἔμαθε τὸν σκοτωμὸ τοῦ Νικολάου 2ου, τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, ὅσοι βρισκόνταν κοντά της τὴν ἄκουσαν, παρὰ τὴ θλῖψη της νὰ λέῃ. «Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ. Ὁ Θεὸς δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση ἀτιμώρητο τὸ ἔγκλημα τοῦ νέου Κάϊν».

Ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ Νικολάου 2ου τὸ ἔγκλημά του ἐκεῖνο εἶχε δυνατὸν ἀντίκτυπο καὶ τὸν ἔκανε νὰ γίνη θρησκόληπτος μέχρις ὑστερισμοῦ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΔΙΚΕΦΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὸ 1869 γεννήθηκε στὴν Βοστώνη τῆς Ἀμερικῆς ἕνα κοριτσάκι τέρας, μοναδικὸ φαινόμενο στὸν κόσμο. Τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο —Κέλλυ ἦταν τὸ ὄνομά του— εἶχε δυὸ κεφάλια καὶ φυσικὰ δύο στόματα, δύο μῦτες, τέσσαρα μάτια, τέσσαρα αὐτιὰ κ.τ.λ.

Ὁσάκις ἤθελε νὰ φάῃ, νὰ πιῇ, νὰ μιλήση ἢ νὰ τραγουδήση χρησιμοποιοῦσε καὶ τὰ δύο στόματά του συγχρόνως. Ἐπειδὴ δὲ ἔτρωγε κι' ἀπ' τὰ δυὸ στόματα χρειαζόταν διπλάσια ποσότητα φαγητοῦ. Μποροῦσε ὅμως νὰ ζήση τρώγοντας καὶ ἀπ' τὸ ἕνα μόνο. Οἱ γονεῖς τῆς μὶς Κέλλυ τὴν παρουσίαζαν κάθε βράδυ στὸ κοινό, στὴ σκηνὴ ἑνὸς ἀπ' τὰ κεντρικὰ μιοῦζικ-χὼλλ τῆς Βοστώνης. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ κοριτσάκι τέρας ποὺ δὲν φαινόταν καθόλου δυστυχισμένο γιὰ τή... δικεφαλία του, τραγουδοῦσε διῳδίες, δηλαδὴ πρίμο ἀπ' τὸ ἕνα στόμα καὶ σεκόντο ἀπ' τὸ ἄλλο. Ἐπίσης μποροῦσε νὰ κουβεντιάζη ταυτοχρόνως μὲ δυὸ ἀνθρώπους, δηλαδὴ μὲ τὸν πρῶτον μὲ τὸ ἕνα στόμα καὶ μὲ τὸν δεύτερον μὲ τὸ ἄλλο.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η... ΣΚΑΡΠΟΛΟΓΙΑ !...

Μετὰ τὴν Χειρομαντεία, τὴν Καφεμαντεία, τὴν Γραφολογία, καὶ τόσες ἄλλες ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες ποὺ ἔχουν ὡς σκοπό τους τὴν ἐξερεύνηση τῶν ἀδύτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἔχουμε τώρα καὶ τὴν «Σκαρπολογία».

Ἐφευρέτης, «διδάσκαλος» καὶ ἐνθουσιώδης θιασώτης τῆς νέας αὐτῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης ἦταν ὁ γιατρὸς Γκαρρὲ, ἀπὸ τὴν Μπὰλ τῆς Ἑλβετίας. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ γιατρὸς Γκαρρὲ ἐδημοσίευσε σ' ἕνα περιοδικὸ σπουδαῖες ἀνακοινώσεις σχετικῶς μὲ τὴν ἐφεύρεσή του, ἡ ὁποία, σημειωτέον, ἀπέκτησε πολλοὺς ὀπαδοὺς σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Τί εἶνε, λοιπόν, ἡ «σκαρπολογία» !

Ἁπλούστατα : Ἡ τέχνη—κατὰ τὸν Γκαρρὲ πάντοτε—τοῦ νὰ γνωρίζη κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὰ... παληά τους παπούτσια !

«Ὁ πρῶτος — γράφει ὁ Ἑλβετὸς γιατρὸς—ποὺ μ' ἐμύησε, ἀσυναίσθητα φυσικά, στὰ μυστήρια τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστήμης ἦταν ὁ παπουτσῆς μου.

— Δὲ βγρυέσαι, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἀπ' τὰ παληὰ παπούτσια, μπορεῖ νὰ κρίνη κανένας καλύτερα τὸν ἀνθρώπινο χαρακτῆρα παρὰ ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν χεριῶν, ἢ ἀπ' τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα..

»Τὸ δικό σας παποῦτσι, παραδείγματος χάριν, μοῦ μαρτυρεῖ ὅτι δὲν εἶσθε διόλου δραστήριος, ὅτι εἶσθε ἀσταθὴς καὶ ἀμελής, ὅτι ἔχετε ἰδιαιτέρα κλίση στὸ ν' ἀποφεύγετε τὶς τυχὸν δυσάρεστες κοινωνικές σας ὑποχρεώσεις, κι' ὅτι πολλὲς φορὲς εἶσαστε τρομερὰ γκρινιάρης. Δεῖξτέ μου τὸ παποῦτσι ἑνὸς ἀνθρώπου, δυὸ μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ πρωτοφόρεσε, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς θἆμαι σὲ θέση νὰ σᾶς ἀναλύσω ἀμέσως τὸν χαρακτῆρα του.

»Ὁ κάτοχος ἑνὸς παπουτσιοῦ τοῦ ὁποίου τὸ τακοῦνι καὶ ἡ σόλα ἔχουν φαγωθεῖ ἐξ ἴσου, δὲ μπορεῖ παρὰ νἆναι ἕνας ἄνθρωπος πρακτικός, γεμᾶτος ζωή, μὲ πολὺ μυαλό, ἕνας πρώτης τάξεως ὑπάλληλος, ἤ, ἂν πρόκειται περὶ γυναικὸς μιὰ πρώτης τάξεως νοικοκυρὰ καὶ ἕνα πρότυπον μητρὸς

»Ἂν πάλι ἔχη φαγωθῆ ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρη τῆς σόλας ἑνὸς παπουτσιοῦ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ κάτοχος τοῦ παπουτσιοῦ αὐτοῦ ἂν εἶνε μὲν ἄνδρας θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἀδυνάτου καὶ ἀναποφάσιστου χαρακτῆρος, ἂν εἶνε δὲ γυναῖκα πῶ, θἆναι ἐξαιρετικὰ μετριόφρων καὶ σεμνή.

»Πρὸ ὀλίγων μηνῶν μπῆκε μὲς στὸ μαγαζί μου ἕνας κύριος ποὺ εἶχε τὰ παπούτσια του φαγωμένα καθὼς παρετήρησα, στὶς μύτες τους, ἐνῷ ὅλη ἡ ἄλλη σόλα ἦταν σὰν καινούργια. Ὅταν τέλειωσα τὴν δουλειά του κι' ἔφυγε, εἶπα στὴν γυναῖκα μου : «Τὸν εἶδες αὐτόν ; Θἆναι ἀσφαλῶς κανένας παληάνθρωπος». Καὶ πράγματι. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία καὶ κατέσχον τὰ παπούτσια ποὺ εἶχε ἀγοράσει, γιατί, καθὼς μοῦ εἶπαν, ὁ πελάτης μὲ τὶς φαγωμένες μῦτες τῶν παπουτσιῶν του ἦταν ἁπλούστατα κάποιος καταζητούμενος λωποδύτης..

»Θὰ μὲ ρωτήσετε, βέβαια, τώρα ἂν εἶνε δυνατὸν νἀλλάξη κανεὶς τὸν χαρακτῆρα του, φορῶντας παπούτσια καλορραμμένα καὶ μὲ γερὲς σόλες. Τί νὰ σᾶς πῶ... Πιθανόν... Ὁπωσδήποτε δὲν θὰ συμβούλευα σ' ἕναν γνωστό μου νὰ παντρευθῇ μιὰ νέα ποὺ θὰ προσπαθοῦσε, πιέζοντας τὸν ἑαυτό της, νὰ φορέση παπούτσια Νο 2, ἐνῷ τὰ πόδια της θὰ ταίριαζαν σὲ παπούτσια Νο 4.. Γιατί, ἁπλούστατα, ἡ νέα αὐτή, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἐπιπολαία, κενόδοξη καὶ φιλάρεσκη...»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΣΤΟΝ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟ !..

Ἕνας ἄρρωστος παρουσιάζεται στὸν γιατρὸ Δ..

— Ἀπὸ τί πάσχεις ; τὸν ρωτάει ὁ γιατρός.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω, γιατρέ μου. Καὶ μοῦ φαίνεται παράξενο γιατὶ αἰσθάνομαι τόση ἀδιαθεσία.. Ἐργάζομαι σὰν μουλάρι, τρώγω σὰν λύκος, πίνω σὰν ἐλέφας, κοιμοῦμαι σὰν βόδι...

— Μά, τότε, παιδί μου—τοῦ ἀποκρίθηκε ἔντρομος ὁ γιατρὸς— δὲν πᾶς καλύτερα σὲ κανένα κτηνίατρο νὰ σὲ κυττάξη !..

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ὁ ὀνομαστὸς γλύπτης Σάντω ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τακτικοτέρους θαμῶνες μιᾶς ἰδιωτικῆς λέσχης τοῦ Βερολίνου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συναντοῦσε ἐκεῖ τακτικὰ καὶ τὸν ὑπουργὸν κ. φὸν Σοῦκμαν, ὁ ὁποῖος συνήθιζε νὰ μένῃ ἀργὰ στὴ λέσχη διαβάζοντας. Ἔπειτα ἐρχόταν τὸ ἁμάξι του μὲ τὸ ὁποῖο γύριζε στὸ σπίτι του.

Ἕνα βράδυ ποὺ ἔβρεχε, ὁ κ. Σοῦκμαν εἶχε μείνει ὅπως συνήθως τελευταῖος στὴ λέσχη. Ὅταν σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη δὲ βρῆκε στὴν ἱματιοθήκη ἄλλο καπέλλο παρὰ ἕνα καινούργιο ὑψηλό. Τὸ δικό του ποὺ ἦταν παληὸ καὶ πλατύγυρο εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς ὁ ὑπουργὸς ἐφόρεσε τὸ καινούργιο καπέλλο, ἐμπῆκε στὸ ἁμάξι του καὶ γύρισε σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔφθασε σπίτι του ὁ ὑπηρέτης τοῦ γλύπτου Σάντω ἔχοντας μαζύ του τὸ πλατύγυρο καπέλλο τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ζητῶντας ἀντὶ αὐτοῦ τὸ καινούργιο ὑψηλὸ καπέλλο τὸ ὁποῖο ἦταν τοῦ κυρίου του.

— Φαίνεται ὅτι ἤσουν πολὺ ἀφηρημένος, φίλε μου, εἶπε ὁ κ. φὸν Σοῦκμαν, τὸ ἴδιο βράδυ στὸ γλύπτη, ὅταν συναντήθηκαν στὴ λέσχη, καὶ φόρεσες τὸ παληό μου καπέλλο ἀντὶ τοῦ καινούργιου τοῦ δικοῦ σου...

— Ἆ ! μπᾶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ γλύπτης τὸ ἔκανα ἐπίτηδες γιατὶ ἤξερα ὅτι θὰ γυρίσης μὲ τὸ ἁμάξι σπίτι σου κ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ἐκθέσω στὴ βροχὴ τὸ καπέλλο μου ποὺ ἦταν καινούργιο ἐφόρεσα τὸ παληὸ τὸ δικό σου «Ὁ Σοῦκμαν, ἐσκέφθηκα, θὰ πάῃ στὸ σπίτι του μὲ ἁμάξι καὶ ἔτσι τὸ καπέλλο μου δὲν θὰ βραχῇ...»

ΦΟΡΕΙΣ... ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Οἱ πρῶτοι ἄποικοι τοὺς ὁποίους ἔστελνε κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ κατόπιν ἡ πολιτισμένη Εὐρώπη στὶς διάφορες νέες χῶρες ποὺ ἀνεκαλύπτοντο τότε ἀπὸ τοὺς θαλασσοπόρους γιὰ πρώτη φορὰ (Ἀμερική, Αὐστραλία, Ἰνδοκίνα κλπ. κλπ.) ἐστρατολογοῦντο μεταξὺ τῶν διαφόρων τροφίμων τῶν... φυλακῶν, δολοφόνων, ληστῶν κλεπτῶν καὶ λοιπῶν ἐντίμων ὑποκειμένων.

Τὸ ἀστεῖο εἶνε σχετικῶς ὅτι κάθε κατάκτησις νέας χώρας ἐδικαιολογεῖτο τότε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ὡς προσπάθεια νὰ σκορπίση τὰ...φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ στοὺς... ἀπολιτίστους καὶ βαρβαρουςλαούς.

Φαντασθῆτε τώρα τί εἴδους πολιτισμὸ μετέδιδαν τὰ παστρικὰ αὐτὰ ὑποκείμενα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ μπουντρούμια τῶν φυλακῶν !...

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Ο... «ΔΕΝ ΞΕΡΩ»

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας ψαρᾶς μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μὲ τὴ δουλειά τους, μὰ εἶχαν ἕνα μεγάλο καϋμὸ ποὺ δὲν ἀποκτοῦσαν παιδιά. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ ψάρευε ὁ ψαρᾶς, ἄρχισε νὰ λέη μοναχός του:

— Ἄχ, δὲν μποροῦσε νἄχω κι' ἐγὼ ἕνα παιδάκι!

Καθὼς ὅμως ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἄκουσε, ξαφνα, ἕνα δυνατὸ βουητὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Δὲν πέρασε λίγο καὶ νά του παρουσιάστηκε μπροστά του, ἕνα μεγάλο θεριὸ τῆς θάλασσας καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί ἀναστενάζεις, ἄνθρωπέ μου;

— Γιατὶ εἶμαι ἄκληρος κι' ἤθελα νάχω κι' ἐγὼ ἕνα παιδάκι.

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἕνα παιδί, τοῦ ἀπάντησε τὸ θεριό. Σὰν κλείση ὅμως τὰ ἕντεκά του χρόνια, τὴν ἴδια μέρα, θὰ μοῦ τὸ φέρης πίσω.

— Καλό, τοῦ εἶπε ὁ ψαρᾶς. Σὰν γίνη ἕντεκα χρονῶν στὸ φέρνω πίσω.

— Ἄϊντε λοιπόν, τοῦ ξανάπε τὸ θεριό, πήγαινε πούλησε τὰ ψάρια σου καὶ ὕστερα γυρίζεις πάλι ἐδῶ.

Ἔφυγε ὁ ψαρᾶς, πῆγε πούλησε τὰ ψάρια του καὶ σὲ λίγη ὥρα γύρισε πίσω στὸ γιαλό.

Εἶδε τότε στὴν ἀμμουδιὰ ξαπλωμένο ἕνα ἀγοράκι μωρό, ὄμορφο σὰν ἀγγελούδι καὶ μὲ ὁλόχρυσα μαλλιὰ ποὺ κούναγε τὰ χεράκια του καὶ χαμογελοῦσε. Τὸ πῆρε ὁ ψαρᾶς στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ πῆγε στὴ γυναίκα του. Ἐκείνη μόλις τὸ εἶδε χάρηκε, ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε. Ἀπὸ τότε κράτησαν τὸ παιδάκι στὸ σπίτι τους καὶ τὸ ἀνάτρεφαν σὰν νὰ ἤτανε δικό τους.

Πέρασαν τὰ χρόνια καὶ μεγάλωσε τὸ παιδί. Ὅταν ἔγινε τέλος ἕντεκα χρονῶν, ἡ μάννα του ἔκανε μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὰ γενέθλιά του καὶ ὅλοι ἦταν χαρούμενοι. Μόνον ὁ ψαρᾶς καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη καταλυπημένος, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς ἔπρεπε νὰ δώση τὸ παιδί του πίσω στὸ θεριό. Στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του, πῆγε κοντὰ στὸ παιδί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔρχεσαι, παιδάκι μου, νὰ πᾶμε μαζὺ στὸ ψάρεμα;

— Ἔρχομαι, λέει ἐκεῖνο.

Ἡ γυναίκα του ὅμως τοὺς ἄκουσε καὶ τοὺς εἶπε:

— Τί θέλεις τέτοια μέρα νὰ πάρης τὸ παιδὶ στὸ ψάρεμα; Δὲν τὸ ἀφήνεις νὰ χαρῆ τὴ γιορτή του στὸ σπίτι του.

— Ὄχι, καλύτερα νἄρθη μαζύ μου, τῆς ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς.

Πῆρε λοιπὸν τὸ παιδὶ μαζύ του καὶ πῆγε στὸ γιαλό.

Τὸ παιδάκι, κάθησε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ ἄρχισε νὰ παίζη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πατέρας του τὸ φώναξε. Ἐκεῖνο τότε σηκώθηκε κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Ἐγὼ θὰ πάω μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι, γιατὶ κάτι ξέχασα... τοῦ εἶπε. Ἐσὺ νὰ κάτσης ἐδῶ καὶ νὰ μὲ περιμένης.

Ἔφυγε ὁ ψαρᾶς, κάθησε τὸ παιδάκι, περίμενε, περίμενε, ἀλλὰ τίποτε. Βαρέθηκε λοιπὸν στὸ τέλος νὰ κάθεται, πῆρε μερικὰ καλαμάκια κι' ἄρχισε νὰ κάνη σταυροὺς μ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ χώνη στὴν ἄμμο γύρω-γύρω του.

Ἄξαφνα ὅμως σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὸ θεριὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νὰ τοῦ φωνάζη:

— Ἔλα, παιδάκι μου, μαζύ μου μὲς στὴ θάλασσα.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε τὸ παιδί, δὲν ἔρχομαι. Θὰ κάτσω ἐδῶ νὰ περιμένω τὸν πατέρα μου.

— Ἔλα, παιδάκι μου, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω παιχνίδια καὶ γλυκὰ νὰ παίξης...

— Ὄχι, σοῦ λέω, δὲ θἄρθω.

Καὶ σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὸ δρόμο πήγαινε γιαλὸ-γιαλό. Βγαίνει πάλι τὸ θεριὸ καὶ τοῦ λέει:

— Ἔλα, παιδάκι μου, καὶ νὰ ἰδῆς ἐγὼ τί ἔχω νὰ σοῦ δώσω.

— Ὄχι, δὲν ἔρχομαι, ἄφησέ με ἥσυχο, λέει τὸ παιδὶ καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Παρακάτω βγαίνει τὸ θεριὸ γιὰ τρίτη φορὰ καὶ τοῦ λέει:

— Ἔλα, παιδί μου, νὰ ἰδῆς τί ὡραῖα πράγματα ἔχει μέσα ἡ θάλασσα. Ὅλα δικά σου θὰ εἶνε ἂν ἔρθης μαζύ μου.

— Δὲν θέλω τίποτα, τοῦ λέει τὸ παιδί, καὶ δὲ θἄρθω ποτὲ μαζύ σου.

Τότε τοῦ λέει τὸ θεριό:

— Μὲ νίκησες. Πήγαινε τώρα ἥσυχος τὸ δρόμο σου!...

Τράβηξε λοιπὸν ἴσια τὸ παιδί. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε βλέπει ἕνα λιοντάρι, ἕναν ἀετὸ καὶ μιὰ ἀλεποῦ ποὺ μάλλωναν γιὰ ἕνα γάϊδαρο ποὺ τὸν εἴχανε σκοτώσει.

Τὸ παιδὶ τότε τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Σταθῆτε, μὴ μαλλώνετε καὶ θὰ σᾶς τὸ μοιράσω ἐγώ.

Τοὺς τὸ μοίρασε λοιπὸν τόσο ὡραῖα καὶ τόσο δίκαια ποὺ ὅλοι καταχαρήκανε. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὴν εὐχαρίστησί τους τοῦ ἔδωσαν, τὸ λιοντάρι καὶ ἡ ἀλεποῦ καὶ ὁ ἀετὸς ἀπὸ μιὰ τρίχα τους καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι κάθε φορὰ ποὺ θὰ χρειαζόταν τίποτε νὰ καίη κι' ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς τρίχες αὐτές. Πῆρε λοιπὸν τὸ παιδὶ τὶς τρίχες καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του. Τράβηξε, τράβηξε ὡς ποὺ μιὰ μέρα ἔφθασε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία. Ἐπειδὴ ἤταν κουρασμένο πολὺ πῆγε καὶ κάθησε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ βασιλῆᾶ. Βγαίνει ἔξω ὁ περιβολάρης τοῦ βασιλῆᾶ καὶ τὸν βλέπει:

— Τί θὲς ἐδῶ, παιδί μου, τοῦ λέει.

— Δὲν ξέρω, λέει τὸ παιδί.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Δὲν ξέρω.

— Ποῦ πᾶς;

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς σὲ λένε;

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς λένε τὸν πατέρα σου;

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς λένε τὴ μάννα σου;

— Δὲν ξέρω.

— Θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ;

— Δὲν ξέρω.

Τὸ λυπήθηκε τότε ὁ περιβολάρης καὶ τὸ πῆρε μαζύ του γιὰ νὰ τὸν βοηθάη στὸ περιβόλι. Καὶ ἐπειδὴ σ' ὅτι τὸ ρωτοῦσαν ἐκεῖνο ἀπαντοῦσε: «Δὲν ξέρω», τὸ ἔβγαλαν ὁ Δὲν Ξέρω. Μεγάλωσε λοιπὸν ὁ Δὲν Ξέρω κι' ἔγινε παλληκάρι. Τὰ μαλλιά του ὅμως ἦταν ὁλόχρυσα καὶ ἐπειδὴ τέτοια μαλλιὰ δὲν ταίριαζαν σ' ἕνα περιβολάρη, πῆρε μιὰ σαμαριὰ ἀπὸ γαϊδοῦρι καὶ τύλιξε μ' αὐτὴ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ μαλλιά του. Κάθε βράδυ ὅμως ὁ Δὲν Ξέρω ἔβγαζε τὴ σαμαριά του, φοροῦσε τὰ μεταξωτά του ροῦχα ποὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ μάζευε ἀπ' τὴ δουλειά του καὶ πήγαινε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ βασιλῆᾶ.

Ἐκεῖ καθόταν καὶ διάβαζε διάφορα σοφὰ βιβλία γιατ' ἤθελε νὰ μορφωθῆ. Ὁ βασιλῆᾶς ὅμως εἶχε μιὰ μονάκριβη κόρη ποὺ ἦταν ὄμορφη σὰν τὸν ἥλιο. Πολλὰ βασιλόπουλα τὴν εἶχαν γυρέψει, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ πάρη κανένα. Ἕνα βράδυ λοιπὸν ἡ βασιλοποῦλα ἄκουσε θόρυβο στὴ βιβλιοθήκη. Ἦταν ὁ Δὲν Ξέρω, ποὺ ὅπως πάντα, εἶχε πάει νὰ διαβάση. Ἡ βασιλοποῦλα δὲν τὸ ἤξερε αὐτὸ κι' ἀπὸ περιέργεια πῆγε νὰ ἰδῆ τί τρέχει. Μπαίνει λοιπὸν στὴ βιβλιοθήκη καὶ βλέπει τὸν Δὲν Ξέρω νὰ κάθεται καὶ νὰ διαβάζη. Θαύμασε τὴν ὠμορφιά του, ἀλλὰ φοβήθηκε κι' ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι της. Τόσο ὅμως τῆς ἄρεσε ὁ Δὲν Ξέρω καὶ τόσο τῆς μπῆκε στὸ μυαλό της, ὥστε κάθε βράδυ κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης γιὰ νὰ τὸν βλέπη τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος διάβαζε.

Μιὰ μέρα ὅμως τῆς εἶπε ὁ πατέρας της πὼς πρέπει τέλος πάντων ν' ἀποφασίση νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ διαλέξη ἕνα βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὸν πάρη ἄντρα της. Ἡ βασιλοποῦλα τότε τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ θ' ἀνέβαινε στὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ κρατῶντας στὰ χέρια της ἕνα χρυσὸ μῆλο. Σ' ὅποιον θὰ ἔρριχνε αὐτὸ τὸ χρυσὸ μῆλο, αὐτὸν θὰ ἔπαιρνε καὶ ἄντρα της. Ἔβγαλε λοιπὸν ντελάλη ὁ βασιλῆᾶς καὶ διακήρυξε τὸ πρᾶγμα σ' ὅλη τὴ χώρα.

Οἱ φίλοι τοῦ Δὲν Ξέρω ὅταν τὸ ἔμαθαν πῆγαν καὶ τὸν βρῆκαν καὶ τοῦ λένε.

— Ἔ, Δὲν Ξέρω, θὰ περάσης καὶ σὺ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι;

— Ἐγὼ νὰ περάσω κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι; Εἴσαστε καλά. Καὶ ποιὰ θὰ γυρίση νὰ κυττάξη ἐμένα.

— Μωρὲ ἔλα καὶ σὺ νὰ κάνης χάζι. Τί θὰ χάσης;

Πῆγε λοιπὸν μαζύ τους τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὁ Δὲν Ξέρω νὰ περάση κάτω ἀπ' τὸ παλάτι.

Πέρασαν λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα τὰ πιὸ τρανὰ βασιλόπουλα, ἀλλὰ ἡ βασιλοποῦλα οὔτε γύρισε νὰ τὰ κυττάξη. Πέρασαν ὕστερα τ' ἀρχοντόπουλα, ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὰ τὰ πρόσεξε. Ὅσο τὸ ἔβλεπε αὐτὸ ὁ βασιλῆᾶς τόσο ἄναβε καὶ κόρωνε. Στὸ τέλος πέρασε κι' ὅλη ἡ φτωχολογιὰ καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν κι' ὁ Δὲν Ξέρω. Ὅταν αὐτὸς ἔφτασε κάτω ἀπὸ τὴν βασιλοποῦλα, ἔβγαλε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ σαμαριά του καὶ φάνηκαν τὰ χρυσᾶ του τὰ μαλλιά. Τότε ἡ βασιλοποῦλα δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ τοῦ πέταξε τὸ χρυσὸ μῆλο. Σὰν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ βασιλῆᾶς ἔγινε μπαροῦτι καὶ φωτιά.

— Δὲν βρῆκες ἄλλονε νὰ πάρης, εἶπε τῆς κόρης του, μόν' διάλεξες τὸν Δὲν Ξέρω ποὺ μοιάζει σὰν γαϊδοῦρι; Ἐδῶ πέρασαν τόσα καὶ τόσα βασιλόπουλα καὶ οὔτε γύρισες κἂν νὰ τὰ κυττάξης καὶ ὁ Δὲν Ξέρω σοῦ χτύπησε στὸ μάτι;

— Αὐτὸν θέλω, πατέρα μου, κι' αὐτὸν θὰ πάρω.

— Πάρτον καὶ κάντον ὅ,τι θέλεις, τῆς φώναξε ὁ πατέρας της. ἀλλὰ ἐδῶ μέσα νὰ μὴν ξαναπατήσης.

Καὶ τὴν ἔδιωξε.

Πῆρε τότε ἡ βασιλοποῦλα τὸν Δὲν Ξέρω καὶ τράβηξαν γιὰ ἕνα ἐκκλησάκι, ὅπου καὶ παντρεύτηκαν. Ὕστερα πῆγαν κ' ἔπιασαν ἕνα μικρὸ σπιτάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ φτωχικά.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Μιὰ μέρα, ξαφνα ὁ βασιλῆᾶς ἔπαθε δυνατὸ πονόματο. Τοῦ ἔκαναν ὅλα τὰ γιατρικά, ἀλλὰ κανένα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν γιάνη.

Τότε ὁ Δὲν Ξέρω, ποὺ δὲν ἐχώνευε τὸν βασιλῆᾶ, γιατὶ τὸν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ παλάτι, πῆρε ἕνα λαγηνάκι, τὸ γέμισε νερὸ ἀπὸ τὴν θάλασσα, ντύθηκε σὰν πουλητὴς καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι. Μόλις ἔφτασ' ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ φωνάζη.

— Πάρτε ἀθάνατο νερό, ποὺ γιαίνη κάθε ἀρρώστεια. Ὁ βασιλῆᾶς σὰν τὸν ἄκουσε πρόσταξε ἀμέσως νὰ πάρουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερό. Μόλις ὅμως τὄβαλε στὰ μάτια του, ἐκεῖνα ἔγιναν φωτιὰ καὶ λαύρα τόσο ποὺ κόντεψε νὰ στραβωθῆ καὶ νὰ πεθάνη.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ βασιλοποῦλα, ἡ ὁποία ὅσα κι' ἂν τῆς εἶχε κάνει ὁ πατέρας της αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη, καὶ εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Ἄντρα μου, δὲν λυπᾶσαι τὸν καϋμένο τὸν πατέρα μου ποὺ βασανίζεται ἔτσι. Κάψε τὴν τρίχα τοῦ ἀετοῦ γιὰ νὰ σοῦ φέρη τὸ ἀθάνατο νερό.

Γιὰ χατῆρι τῆς γυναίκας του τότε ἔκαψε ὁ Δὲν Ξέρω τὸ φτερὸ τοῦ ἀετοῦ καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ ἀετὸς μπροστά του.

— Τί προστάζεις, ἀφέντη;

— Θέλω νὰ μοῦ φέρης τὸ ἀθάνατο νερό, λέει ἐκεῖνος.

Ἀμέσως πέταξε κι' ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ἔρχεται φέρνοντάς του τὸ ἀθάνατο νερὸ μέσα σ' ἕνα μπουκαλάκι. Πῆρε τ' ἀθάνατο νερὸ ὁ Δὲν Ξέρω, ντύθηκε φτωχικὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι τοῦ βασιλῆᾶ. Ὅταν ἔφτασ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Ἔχω ἀθάνατο νερὸ ποὺ γιαίνει κάθε ἀρρώστεια!

Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ βασιλῆᾶς ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ὅπου βασανιζότανε, πρόσταξε νὰ τοῦ ἀγοράσουν κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀθάνατο νερό.

Ἀγόρασαν λοιπὸν οἱ παλατιανοὶ γιὰ χατῆρι τοῦ βασιλῆᾶ κι' ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νερό, ἂν καὶ ἔλεγαν μέσα τους πὼς ἄδικα πετάει ὁ βασιλῆᾶς τὰ χρήματά του. Μόλις ὅμως ἐκεῖνος τὸ ἔβαλε στὰ μάτια του, ἀμέσως ἔγινε ἕνα θαῦμα. Τὰ μάτια του ἔγυαναν καὶ ἔβλεπε τώρα καλύτερα ἀπὸ πρίν. Γεμᾶτος χαρὰ τότε ὁ βασιλῆᾶς πρόσταξε νὰ τρέξουν ἀμέσως νὰ βροῦν ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει τὸ ἀθάνατο νερὸ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση. Ἔτρεξαν παντοῦ, ἔψαξαν ἐδῶ, ἐκεῖ, μὰ τοῦ κάκου. Ὁ Δὲν Ξέρω εἶχε φύγει καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν βροῦνε πουθενά!

Πέρασε κάμποσος καιρὸς κι' ὁ βασιλῆᾶς κήρυξε πόλεμο σ' ἕναν ἄλλο βασιλῆᾶ. Ὅλοι πῆγαν στρατιῶτες. Καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Δὲν Ξέρω. Τοῦ ἔδωσαν ὅμως ἕνα ἄλογο μὲ σπασμένο τὸ πόδι, ἔτσι ποὺ ὁ κακομοίρης πήγαινε πάντα τελευταῖος ἀπ' ὅλο τὸ στρατό. Καὶ σὰν νὰ μὴν τοὔφταναν αὐτά, καθὼς προχωροῦσε ἔπεσε τ' ἄλογό του σ' ἕνα λάκκο, κόλλησε μέσ' στὴ λάσπη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήση μὲ κανέναν τρόπο.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ περνοῦσαν τὸν ἔβλεπαν καὶ γελοῦσαν καὶ τὸν κοροΐδευαν.

— Πῆγες καὶ σὺ Δὲν Ξέρω στὸν πόλεμο; τοῦ φώναζαν. Μωρὲ χαρὰ στὸ ἄτι ποὺ ἔχεις. Ἔπεσε στὸ λάκκο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ. Φώναζε κι' ὁ Δὲν Ξέρω ὁ φτωχός, σκούνταγε τ' ἄλογό του, μὰ ἐκεῖνο δὲν κουνιόταν διόλου. Ἔτσι πέρασε ὅλος ὁ στρατὸς κι' ὁ Δὲν Ξέρω ἔμεινε πίσω.

Μόλις πέρασαν ὅμως καὶ οἱ τελευταῖοι στρατιῶτες καὶ δὲν φαινόταν πειὰ κανείς, ὁ Δὲν Ξέρω ἔκαψε καὶ τὴν τρίχα τῆς ἀλεποῦς.

Ἀμέσως τότε παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ ἀλεποῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Στὶς προσταγές σου, ἀφέντη! τί διατάζεις;

— Θέλω νὰ βρεθῶ ντυμένος σὰ βασιλόπουλο ἐπάνω στὸ καλύτερο ἄτι ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη, νὰ πάω στὸν πόλεμο κι' ὅποτε θέλω νὰ γυρίσω πίσω καὶ νὰ βρεθῶ ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ λάκκο ποὺ βρίσκομαι τώρα.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὴν κουβέντα του καί, νάσου, παρουσιάστηκε μπροστά του ἕνα ὡραῖο ἄτι καὶ ὁ Δὲν Ξέρω βρέθηκε ντυμένος σὰ βασιλόπουλο. Ἀμέσως καβαλλίκεψε τ' ἄλογό του καὶ ἔτρεξε στὴ μάχη. Ρίχτηκε σὰ λιοντάρι στὴ φωτιὰ κι' ἔκανε τέτοια θραύση στοὺς ἐχθρούς, ποὺ ὅλοι οἱ στρατιῶτες καὶ ὁ βασιλῆᾶς τὰ εἶχαν χαμένα βλέποντάς τον καὶ ρωτιόντουσαν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο ποιὸ νἆναι τάχα ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο βασιλόπουλο ποὺ πολεμοῦσε μαζύ τους. Σὰν τέλειωσε ὅμως ἡ μάχη, ὁ Δὲν Ξέρω ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα μὲ τ' ἄλογό του καὶ πῆγε πίσω στὸ λάκκο μὲ τὶς λάσπες. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ποὺ γύρισαν κι' αὐτοὶ σὲ λίγο τὸν εἶδανε νὰ εἶνε χωμένος ἀκόμα μὲς στὸ λάκκο καὶ νὰ πολεμάη νὰ ξεκολλήση τ' ἄλογό του ἀπὸ τὶς λάσπες.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὸν περιγελοῦν.

— Ἔ, ἔ, Δὲν Ξέρω, τοῦ ἔλεγαν. Ἀκόμη δὲν ἔβγαλες τὸ ἄλογό σου ἀπὸ τὸ λάκκο; Πότε λοιπὸν θὰ πᾶς στὸν πόλεμο ἐσύ; Τοῦ χρόνου; Κύτταξε νὰ κάνης μεγάλη χαλάστρα στοὺς ἐχθροὺς μὲ τὸ ὡραῖο σου τὸ ἄτι.

Σὰν ἔφυγαν τέλος πάντων οἱ στρατιῶτες, ὁ Δὲν Ξέρω κατάφερε νὰ βγάλη τ' ἄλογό του ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ πῆγε στὴ γυναῖκα του.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς κι' ὁ βασιλῆᾶς ἔκανε πάλι πόλεμο. Στὸ Δὲν Ξέρω ἔδωσαν πάλι τὸ ἴδιο κουτσοπόδικο ἄλογο καὶ καθὼς προχωροῦσε μὲ τὸ στρατὸ ξανάπεσε μὲς στὸ λάκκο μὲ τὶς λάσπες. Οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν τότε πάλι νὰ τὸν κοροϊδεύουν.

— Μπρὲ Δὲν Ξέρω, τοῦ φώναζαν, μὴν βιάζεσαι τόσο πολύ! Θὰ φθάσης πρὶν ἀπὸ μᾶς στὴ μάχη. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης εἶνε νὰ μείνης αὐτοῦ ποὺ εἶσαι, ὥστε σὰν ξανακάνουμε πόλεμο νὰ εἶσαι ἕτοιμος.

Ὁ Δὲν Ξέρω ὅμως δὲν ἄκουγε ἀπὸ τέτοια καὶ σὰν πέρασαν ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἔκαψε τὴν τρίχα τοῦ λιονταριοῦ κι' ἀμέσως παρουσιάστηκε μπροστά του τὸ λιοντάρι.

— Τί προστάζεις, ἀφέντη; τοῦ λέει.

— Θέλω νὰ βρεθῶ καβάλλα ντυμένος σὰ βασιλόπουλο ἐπάνω στὸ καλύτερο ἄτι τοῦ κόσμου, νὰ πάω στὸν πόλεμο κι' ὅποτε θέλω νὰ μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω καὶ νὰ βρεθῶ ἐδῶ στὸ λάκκο ποὺ εἶμαι τώρα.

Στὴ στιγμὴ τότε παρουσιάστηκε μπροστά του ἕνα ἄτι ποὺ τἄχανες νὰ τὸ κύτταζες μόνο, κι' ὁ ἴδιος βρέθηκε ντυμένος στὰ ὁλόχρυσα σὰν τὸ καλύτερο βασιλόπουλο. Ἀμέσως καβαλλίκεψε τὸ ἄτι καὶ ἔτρεξε στὴ μάχη. Πολέμησε τόσο γενναῖα κι' ἔκανε τόσο μεγάλη χαλάστρα στὸν ἐχθρό, ὥστε ὁ βασιλῆᾶς κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες τὰ εἶχαν χαμένα μ' ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο βασιλόπουλο ποὺ πολεμοῦσε σὰν λιοντάρι ἀλλὰ ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν.

Ὁ Δὲν Ξέρω ὅμως πολεμοῦσε μὲ τόση ὁρμή, ποὺ, ὅταν τέλειωσε πειὰ ἡ μάχη, μόλις πρόφτασε νὰ γυρίση πάλι στὴ θέσι του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἐγύριζε ὁ στρατὸς τὸν βρῆκε ἀνεβασμένο ἀπάνω στὸ κουτσὸ τὸ ἄλογο καὶ χωμένο μὲς στὴ λάσπη, ἀλλὰ δὲν εἶχε προφτάσει ἀκόμα νὰ βγάλη τὰ βασιλικά του ροῦχα, οὔτε καὶ νὰ σκεπάση τὰ χρυσᾶ του μαλλιά. Ἀμέσως λοιπὸν τὸν ἀναγνώρισαν, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν παρουσίασαν στὸ βασιλῆᾶ.

— Νάτος, Πολυχρονεμένε μου, τοῦ εἶπαν. Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τόση χαλάστρα στὸν ἐχθρό. Αὐτὸς εἶνε, ὁ Δὲν Ξέρω. Καὶ τὴν ἄλλη φορὰ ὁ ἴδιος ἦταν...

— Ναί, πρόσθεσε τότε κι' ἕνας ἄλλος παλατιανός, αὐτὸς εἶνε κι' ἐκεῖνος ποὺ σοῦ ἔφερε τ' ἀθάνατο νερὸ κι' ἔγυαναν τὰ μάτια σου. Μόλις τὸν εἶδα τὸν ἐγνώρισα.

Ὁ βασιλῆᾶς τότε τὰ ἔχασε. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ κι' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Δὲν Ξέρω καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν συχωρέση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει.

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Δὲν Ξέρω κι' ἡ γυναίκα του ἡ βασιλοποῦλα ἐπῆγαν κι' ἔκατσαν στὸ παλάτι. Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια πέθανε ὁ βασιλῆᾶς ὁ Δὲν Ξέρω ἔγινε διάδοχός του κι' ἔζησε καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Γεωργία Ταρσεύλη

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτον λαογραφικὴν συλλογήν)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ὁ Λαμαρτῖνος καὶ ὁ πεθερὸς τοῦ Βινὶν

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Λαμαρτῖνος ἔμενε στὴ Φλωρεντία ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ ὁ Μπουμπουρύ, πεθερὸς τοῦ διασήμου ποιητοῦ Ἀλφρὲντ ντὲ Βινὶν. Ὁ Μπουμπουρὺ ἦταν ἕνας ἀγαθὸς ἀστὸς καὶ φημιζόταν γιὰ τὴν χονδροκεφαλιά του. Στὴ Βενετία λοιπὸν ὁ Μπουμπουρὺ γνώρισε τὸν Λαμαρτῖνο καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Ξέρετε, κι' ἐγὼ συγγενεύω μὲ τὴν ποίησι. Ἡ κόρη μου ἔχει παντρευθῆ κάποιον Γάλλο ποιητή.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ γαμπρός σας;

— Δὲν θυμᾶμαι, ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ κοκκινήση ὁ μοναδικὸς πεθερός.

— Περίεργο, εἶπε ὁ Λαμαρτῖνος. Μήπως εἶνε ὁ τάδε;

Καὶ ὁ Λαμαρτῖνος ἄρχισε νὰ τοῦ ἀπαριθμῆ τὰ ὀνόματα τῶν μετρίας ἀξίας ποιητῶν, φανταζόμενος, φυσικό, ὅτι γιὰ νὰ μὴ θυμᾶται ὁ Μπουμπουρὺ τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ του θὰ ἦταν κανένας ἄσημος ποιητής.

Ἀλλὰ σὲ κάθε ὄνομα ποὺ ἔλεγε, ὁ ἄλλος ἀπαντοῦσε ἀρνητικά.

Στὸ τέλος ὁ Λαμαρτῖνος βαρέθηκε καί, ἔτσι στὰ ἀστεῖο, ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ντὲ Βινὶν.

— Ναί, αὐτὸς εἶνε! ἀποκρίθηκε ὁ πεθερὸς ποὺ δὲν θυμόταν ἕνα ὄνομα ποὺ τὸ ἤξερε ὅλη ἡ Εὐρώπη.

— Ἕνας φθηνὸς πρόγονος

Ὁ διάσημος ἄγγλος πολιτικὸς καὶ φιλέλλην λόρδος Γλάδστων, ὁ ὁποῖος ἦταν μανιώδης φιλότεχνος, εἶδε κάποτε στὸ κατάστημα ἑνὸς ἀρχαιοπώλου μιὰ ὑπέροχη ἐλαιογραφία τοῦ 16ου αἰῶνος ποὺ παρίστανε ἕναν εὐπατρίδη μὲ μεσαιωνικὰ ροῦχα.

Ἡ ἐλαιογραφία ἐκείνη τοῦ ἄρεσε καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀγοράση, ἀλλὰ ὁ ἀρχαιοπώλης σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν προτίμησί του αὐτὴ καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα τόσο ὑπέρογκο ποσὸ ὥστε ὁ Γλάδστων τὴν ἄφησε κι' ἔφυγε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἕνα βράδυ, ὁ Γλάδστων βρισκόταν σὲ μιὰ ἑσπερίδα τοῦ λόρδου Γκρήν. Ἐκεῖ εἶδε κρεμασμένη στὸ πιὸ ἐμφανὲς μέρος τῆς μεγάλης αἰθούσας τὴν ἐλαιογραφία τοῦ ἀρχαιοπώλη. Στάθηκε λοιπὸν καὶ τὴν περιεργαζόταν ἐπὶ ὥρα πολλὴ μὲ προσοχή.

Ὁ λόρδος Γκρὴν ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἐλαιογραφία εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τοῦ διασήμου πολιτικοῦ, τὸν πλησίασε καὶ εἶπε:

— Εἶνε ἡ προσωπογραφία ἑνὸς ἀπ' τοὺς προγόνους μου, τοῦ περιφήμου λόρδου Γκρὴν ποὺ ἦταν πρωθυπουργὸς τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλίσσας Ἐλισάβετ.

— Τί κρῖμα, ἀποκρίθηκε ὁ Γλάδστων. Γιὰ δυὸ λίρες ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἦταν δικός μου πρόγονος.

— Τιτλομανίες..

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας ζοῦσε ἕνας θεατρικὸς κριτικός, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν μανία νὰ τὸν ὀνομάζουν μαρκήσιο, μολονότι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν τίτλο αὐτόν. Τὴν μανία του αὐτὴ τὴν ἤξεραν ὅλοι στοὺς δημοσιογραφικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔλεγαν «σινιὲρ μαρκέζε» (κύριε μαρκήσιε).

Ἕνα βράδυ μπῆκε στὸ καμαρίνι τοῦ διασήμου ἠθοποιοῦ Ἐρμάνε Νοβέλλι, ὅπου βρισκόταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ δικηγόρος Φερριτζίνι, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους τῆς Φλωρεντίας καὶ ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὸ σατυρικὸ πνεῦμα του.

Ὁ Νοβέλλι ἔκανε τὶς συστάσεις.

— Ὁ δικηγόρος Φερριτζίνι, ὁ μαρκήσιος Τάδε.

Ἀλλὰ ὁ Φερριτζίνι καθὼς τοῦ ἔδινε τὸ χέρι τοῦ εἶπε ἁπλῶς:

— Χαίρω πολύ, κύριε Τάδε.

Καὶ παρέλειψε τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου. Ὄχι δὲ μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ὅλη τὴν ὥρα ποὺ κουβέντιαζαν τὸν ἔλεγε «κύριε Τάδε» χωρὶς τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου.

Ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγη ὁ Φερριτζίνι τὸν χαιρέτησε πάλι μὲ τὴν φράσι:

— Χαίρω πολύ, κύριε Τάδε.

Τότε ὁ κριτικὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ εἶπε:

— Ξέρετε, κύριε δικηγόρε, ὅλοι γενικῶς οἱ φίλοι μου καὶ οἱ γνωστοί μου μὲ λένε πάντοτε, μαρκήσιο.

— Ἀφῆστε τους νὰ λένε. Μὴν τοὺς παρεξηγῆτε! ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ εἰρωνικὴ ἀφέλεια ὁ δαιμόνιος δικηγόρος.

— Ἕνα σωτήριο φάρμακο

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1658, ὁ Λουδοβῖκος 14ος ποὺ βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Καλαὶ ἔπαθε δηλητηρίασι. Εὐτυχῶς ἐπῆρε ἐγκαίρως ἕνα ἐμετικὸ καὶ σώθηκε.

Τρία χρόνια ἀργότερα τὸ 1661 ὁ πρωθυπουργός του Μαζαρῖνος πέθανε ἀκριβῶς γιατὶ πῆρε ἀπ' τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἐμετικό.

Ὁ διάσημος γάλλος σατυρικὸς Πιρρόν, ἀναφέρων τὰ δυὸ ἐκεῖνα περιστατικὰ ἔγραφε:

«Τὸ ἐμετικὸ εἶνε ἕνα φάρμακο σωτήριο. Ἔσωσε τὴν Γαλλία δυὸ φορές. Μιὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1658 καὶ μιὰ στὸ 1661»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ... ΔΙΑΒΟΛΙΣΣΑ!..

Μιὰ μεγάλη γαλλοαμερικανικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρία ἐδημοσίευσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σ' ὅλες τὶς μεγάλες ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης ἀγγελία ὅτι ζητεῖ μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ νὰ παίξη σὲ κάποια μεγάλη ταινία ποὺ ἑτοιμάζεται, μὲ τὸν τίτλο ἡ «Ἐρωμένη τοῦ Σατανᾶ».

Ἡ ὑποψηφία πρωταγωνίστρια πρέπει νὰ εἶνε ἐν πρώτοις μεγαλόσωμη ἐξαιρετικὰ καὶ μὲ ἠράκλεια ρώμη καὶ σωματικὴ διάπλασι, νὰ ἔχη κατάμαυρα μαλλιά, πρόσωπο μὲ χρῶμα κεχριμπαριοῦ, κεφάλι μεγάλο, μάτια ὑπερβολικὰ μεγάλα καὶ φυσικὰ κατάμαυρα καὶ παιγνιδιάρικα, καὶ τέλος διαβολικὴ καλλονή, μὲ μιὰ λέξι ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ τυλίξη στὰ ἐρωτικά της δίχτυα ἕνα διάβολο.

Ἀβίζο λοιπὸν δι' ὅσες ἐνδιαφέρονται.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας Λέκα 7

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ

Δ ὁ πιστόλια μονομαχίας μάρτυρες μιᾶς φοβερῆς τραγωδίας. Ὁ ἔρως τοῦ Φερδινάνδου Λασσὰλ πρὸς μίαν φιλάρεσκον. Μέσα σὲ ἀνοιχτὸ ἀμάξι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἑτοιμοθανάτου. Ἕνα γιλέκο χιλιοτρυπημένο ἀπὸ σφαῖρες. Ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικοῦ. Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἐρρίκου φὸν Κλάϊστ. Ἂν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν τὰ ἄψυχα, κλπ.

Τὸ γιλέκο ποὺ φοροῦσε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ Μαξιμιλιανός, ὅταν ἐτουφεκίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας.

Στὴ Γενεύη, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐβγῆκαν στὴ δημοπρασία δυὸ θαυμάσια πιστόλια μονομαχίας, γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ὁποίων ἐπλειοδότησαν, προσφέροντας τεράστια ποσά, πολλοὶ ἑκατομμυριοῦχοι. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ ξαφνιάση τοὺς ἀναγνώστας μας, γι' αὐτὸ σπεύδουμε νὰ προσθέσουμε ὅτι τὰ πιστόλια αὐτὰ δὲν ἐξετέθησαν στὴ δημοπρασία ὡς ἁπλᾶ ἀντικείμενα, ἀλλ' ὡς ἱστορικὰ κειμήλια μεγάλης ἀξίας. Μὲ αὐτὰ ἔγινε στὰ 1864 ἡ περίφημη καὶ ἱστορικὴ μονομαχία μεταξὺ τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ σοσιαλιστοῦ Φερδινάνδου Λασσὰλ καὶ τοῦ Ρουμάνου εὐγενοῦς Γιάγκο φὸν Ρακοβίτσα, κατὰ τὴν ὁποία σκοτώθηκε ὁ πρῶτος.

Ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας αὐτῆς ἦταν μιὰ γυναίκα τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσαν καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, ἡ Ἑλένη φὸν Ντέννιγκες.

Ἡ Ἑλένη φὸν Ντέννιγκες ἦταν κόρη τοῦ πρέσβεως τῆς Οὐγγαρίας στὸ Μόναχον. Ἐκεῖ εἶχε γνωρίσει τὸν Λασσάλ, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ σοσιαλιστικοῦ γερμανικοῦ κόμματος. Ὁ Λασσὰλ δὲν βρισκόταν πειὰ στὴν πρώτη του νεότητα, δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ καὶ παρ' ὅλη τὴν δόξα του ὡς πολιτικοῦ, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ψυχική του μόνωσι. Τὸ ἐνδιαφέρον λοιπὸν ποὺ τοῦ ἔδειξε ἡ Ἑλένη τὸν συνεκίνησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ πιαστῆ στὰ δίχτυα της. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ἡ δεσποινὶς φὸν Ντέννιγκες μετέβαλε ἀπότομα στάσι ἀπέναντι τοῦ Λασσάλ, ἄρχισε νὰ τοῦ φέρεται ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν κάνη νὰ καταλάβη ὅτι ὅλα μεταξύ τους τελείωσαν. Ὁ δυστυχισμένος Λασσὰλ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νάεἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν νεαρὴ φιλάρεσκη ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐξηγήση τὴν διαγωγή της καὶ προσπαθοῦσε μέσῳ τρίτων προσώπων νὰ τὴν κατακτήση καὶ πάλι. Ἔξαφνα ὅμως ἔμαθε ὅτι ἡ Ἑλένη ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ μ' ἕναν Ρουμάνο εὐγενῆ, τὸν Γιάγκο φὸν Ρακοβίτσα.

Ἔξω φρενῶν, ὁ Λασσὰλ ἐκάλεσε σὲ μονομαχία τὸν πατέρα τῆς Ἑλένης, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς αἴτιο τῆς δυστυχίας του. Ἐκεῖνος ὅμως φοβήθηκε κι' ἔφυγε κρυφά. Τότε ὁ Ρακοβίτσα, ὁ μνηστὴρ τῆς νέας, ἀνέλαβε νὰ ἐκδικήση τὴν προσβληθεῖσα τιμὴ τῆς οἰκογενείας της.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συνεννοήσεις ὡρίστηκε νὰ γίνη ἡ μονομαχία μὲ πιστόλια στὸ Καρούζ, ἕνα προάστειο τῆς Γενεύης, στὰς 28 Αὐγούστου στὶς 7 τὸ πρωΐ. Πρῶτος ἐπυροβόλησε ὁ Ρακοβίτσα καὶ ἐπλήγωσε τὸν ἀντίπαλό του. Ἐκεῖνος ὅμως, παρὰ τὴν πληγὴ τὸν ἀντεπυροβόλησε καὶ κατώρθωσε νὰ πληγώση θανασίμως τὸν Λασσάλ, ὁ ὁποῖος μετὰ τρεῖς μέρες, πέθανε. Μὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ἀπίστης Ἑλένης καὶ τοῦ εὐγενοῦς Ρουμάνου δὲν βάστηξε πολύ. Πέντε μῆνες, μετὰ τὸν γάμο τους, ὁ Ρακοβίτσα πέθανε, ἡ Ἑλένη ὅμως ἔζησε μέχρι τοῦ 1912. Ἡ ζωή της ἦταν γεμάτη δυστυχία καὶ πίκρες καὶ στὸ τέλος ἡ φιλάρεσκη ἐκείνη γυναίκα ἡ ὁποία ἔγινε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀνθρώπου, αὐτοκτόνησε καὶ ἡ ἴδια παίρνοντας δηλητήριο. Σήμερα σχεδὸν κανένας δὲν θυμᾶται τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Λασσὰλ καὶ μόνον τὰ δύο πιστόλια, οἱ βουβοὶ μάρτυρες τῆς φοβερῆς ἐκείνης τραγωδίας, μένουν γιὰ νὰ θυμίζουν πάντοτε τὸ θλιβερό του τέλος.

Ἕν' ἄλλο ἀντικείμενο γιὰ τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς θὰ προσέφεραν τεράστια ποσὰ οἱ συλλέκται ἱστορικῶν κειμηλίων, εἶν' ἕνα γιλέκο χιλιοτρυπημένο ἀπὸ τὶς σφαῖρες, ποὺ τὸ φοροῦσε ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς τοῦ Μεξικοῦ τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Ὁ θάνατός του θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα στιγματίζουν τὴν πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἦταν ἀρχιδοὺξ τῆς Αὐστρίας καὶ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Ἦταν ἕνας πρίγκηψ ἰδεολόγος γεμάτος χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Ἡ φιλοδοξίες ὅμως τῆς γυναίκας του Καρλόττας καὶ οἱ ψευδεῖς περὶ ὑποστηρίξεως ὑποσχέσεις τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας Ναπολέοντος Γ' τὸν ἔκαναν νὰ δεχθῆ τὸν θρόνο τοῦ Μεξικοῦ καὶ νὰ πάη στὴ μακρυνὴ ἐκείνη χώρα ὡς αὐτοκράτωρ. Τὸ μεγαλείτερο ὅμως μέρος τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ δὲν τὸν ἤθελε. Ὅταν δὲ ὁ Μαξιμιλιανὸς κατάλαβε σὲ τί παγίδα εἶχε πέσει, ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ ἐφαρμόση τὶς χριστιανικὲς ἀρχὲς στὴ χώρα του καὶ νὰ ἐπιβληθῆ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ὄχι μὲ τὸ σπαθί, μὰ δὲν κατώρθωσε τίποτα. Στὸ τέλος, ὁ λαὸς ἐπαναστάτησε ἐναντίον του καὶ ὁ Μαξιμιλιανός, προδοθεὶς ἄτιμα καὶ αἰσχρὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Ζουαρέζ, τοῦ πιὸ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος ἀγωνίσθηκε τότε γιὰ νὰ τὸν σώση. Ἡ γυναίκα του ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ναπολέοντος γιὰ νὰ ἐπέμβη ὁ Γαριβάλδης τηλεγράφησε στὸν ἴδιο τὸν Ζουαρέζ, μὰ τοῦ κάκου!... Στὶς 6 τὸ πρωΐ τῆς 19 Ἰουνίου τοῦ 1867, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ πολλοὶ φίλοι του καταδικασμένοι μαζὶ μ' αὐτὸν εἰς θάνατον ὡδηγήθηκαν ὑπὸ συνοδείαν 4.000 ἀνδρῶν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Μαξιμιλιανὸς προχωροῦσε μὲ σηκωμένο ψηλὰ τὸ κεφάλι, καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα. Ρώτησε ποιοὶ στρατιῶτοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πυροβολοῦσαν καί, ἀφοῦ τοὺς πλησίασε, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν σημαδέψουν στὸ στῆθος. Ἔπειτα πλησίασε τοὺς στρατηγοὺς Μιραμὸν καὶ Μέγια ποὺ θὰ ἐτουφεκίζοντο μαζύ του, τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς φίλησε, λέγοντάς τους: «Σὲ λίγο θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὸν ἄλλο κόσμο!» Ὕστερα ἐστράφη πρὸς τὸν Μιραμὸν καὶ τοῦ εἶπε: «Στρατηγέ, ἕνας γενναῖος, θαυμάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς μονάρχας ἀκόμη... Γι' αὐτό, πρὸ τοῦ θανάτου μου, θὰ σᾶς δώσω τὴν τιμητικὴ θέσι» καὶ τὸν ἔβαλε στὴν μέση. Στὸν Μέγια πάλι εἶπε: «Στρατηγέ, ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀνταμείβεται στὴ γῆ ἀνταμείβεται δίχως ἄλλο στὸν οὐρανό». Κατόπιν προχώρησε καὶ εἶπε μερικὰ ἀποχαιρετιστήρια λόγια, στὰ ὁποῖα ἀπελογεῖτο γιὰ τὴν διαγωγή του. Ὁ στρατηγὸς Μιραμὸν μίλησε ὕστερα ἀπ' αὐτὸν καὶ τελειώνοντας ἐφώναξε: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»

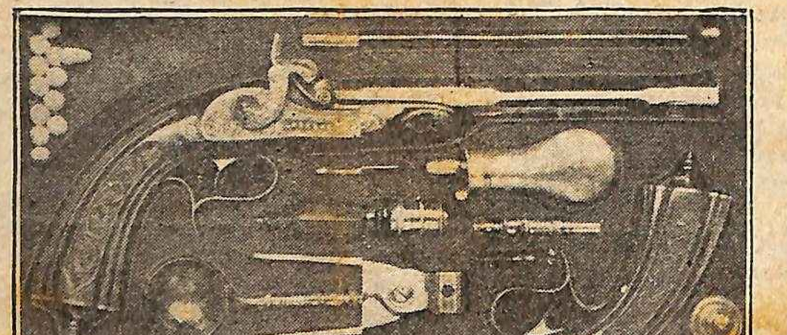

Τὰ πιστόλια ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὴν μονομαχία μεταξὺ Λασσὰλ καὶ Ρακοβίτσα.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο στὴν ἐκτέλεση ἦσαν κατασυγκεκινημένοι. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ στρατιῶτες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ἔκλαιγαν. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κερετάρο, τῆς πόλεως ὅπου ἔγινε ὁ τουφεκισμός, δὲν παρευρέθη κανεὶς στὴν ἐκτέλεση. Οἱ δρόμοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν κατάκλειστα. Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ ὁ Μαξιμιλιανὸς σωριάστηκε κάτω νεκρὸς, τρυπημένος ἀπὸ ἕξ σφαῖρες. Οἱ τρύπες τῶν σφαιρῶν αὐτῶν φαίνονται στὸ καταματωμένο του γιλέκο ποὺ σώζεται ὡς σήμερα.

Μιὰ ἄλλη τραγωδία ποὺ οἱ ἄψυχοί της μάρτυρες σώζονται καὶ αὐτοὶ ὡς σήμερα, εἶνε ἐκείνη ποὺ συνέβη στὸ μεγάλο δραματικὸ ποιητὴ τῆς Γερμανίας Ἐρρῖκο φὸν Κλάϊστ. Ὁ Κλάϊστ εἶχε περάσει τὶς χειρότερες πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις στὴν ζωή του καὶ ἦταν ἐντελῶς ἀπελπισμένος ὅταν ἐγνώρισε στὸ Βερολῖνο τὸν Λουδοβῖκο Φόγκελ καὶ τὴν γυναῖκα του Ἐρριέτα, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπὸ καρκῖνο. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα δὲν εἶχε νὰ περιμένη τίποτε ἄλλο κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ τῆς ὑπελείποντο νὰ ζήση ἀκόμα, παρὰ πόνους, βάσανα καὶ ἕναν ὀδυνηρότατο θάνατο. Μιὰ ἡμέρα ὁ Κλάϊστ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς φίλους του στὸ σπίτι τους. Ἐκεῖ βρῆκε μόνη τὴν Ἐρριέττα, ἡ ὁποία γιὰ νὰ τὸν διασκεδάση ἄρχισε νὰ τραγουδάη μιὰ ἄρια. Ὁ ποιητὴς ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ὡραῖο τραγοῦδι της, ὥστε ἐφώναξε: «Αὐτὸ εἶνε τόσο ὡραῖο ποὺ τοῦ ἔρχεται κανενὸς νὰ σκοτωθῆ!» Ἡ Ἐρριέτα τότε τοῦ εἶπε: «Τί θὰ λέγατε ἂν τὸ ἔπερνα στὰ σοβαρὰ αὐτὸ ποὺ εἴπατε τώρα; Κάποτε μοῦ ὑποσχεθήκατε ὅτι θὰ εἴσαστε πρόθυμος νὰ μοῦ κάνετε καὶ τὴν μεγαλείτερη χάρι ποὺ θὰ σᾶς ζητοῦσα ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας. Εἶσθε ἕτοιμος νὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσί σας;»

Ὁ Κλάϊστ ἀντὶ νὰ ἀποτρέψη τὴν Ἐρριέττα ἀπὸ τὴν ἀπόφασί της, τῆς ἐδήλωσε ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει βαρεθεῖ τὴν ζωή του κι' ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ πεθάνη. Ἔτσι καὶ οἱ δύο τους ἀπεφάσισαν νὰ σκοτωθοῦν μαζύ. Ὁ Κλάϊστ δὲν ἐφοβόταν καθόλου γιὰ τὸν θάνατο. Τοῦ φαινόταν ὅτι μόλις ἀπέθαινε θὰ μετέβαινε στὴν ἄλλη ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ πηγαίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ του στὸ ἄλλο. Τὴν ψυχραιμία του αὐτὴ ἀπέναντι τοῦ θανάτου τὴν μετέδωσε καὶ στὴν Ἐρριέτα καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν καὶ οἱ δύο γιὰ τὸ ἀπονενοημένο διάβημα ποὺ ἐσκόπευαν νὰ κάνουν σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ταξειδάκι ἀναψυχῆς. Στὶς 20 Νοεμβρίου 1811 οἱ δύο μελλοθάνατοι πῆγαν ἐκδρομὴ στὴν λίμνη Βάνζεε, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Βερολῖνο. Γευμάτισαν ἐκεῖ

Ἡ πυξὶς τοῦ Μάλμγκρην ποὺ κατ' ἐντολήν του ἔδωσε ὁ Ζάππι στὴν μητέρα του.

τὸ μεσημέρι, ὕστερα πῆγαν περίπατο, γύρισαν καὶ ἤπιαν τσάϊ, ἔγραψαν μερικὲς ἐπιστολὲς καὶ ἔπειτα πῆραν πάλι μαζὺ τὸ βραδυνό τους γεῦμα. Καὶ οἱ δυό τους εἶχαν ἐξαιρετικὸ κέφι. Τὴν νύχτα τὴν πέρασαν σὲ δύο ἰδιαίτερες κάμαρες γράφοντας ἀποχαιρετιστήρια γράμματα στοὺς δικούς τους. Τὴν ἑπομένη κατὰ τὶς 12 ἔστειλαν τὰ γράμματά τους μ' ἕναν ἀγγελιοφόρο στὸ Βερολῖνο καὶ ὅταν ὑπελόγισαν ὅτι θὰ εἶχαν φθάσει ἤδη σ' ἐκείνους στοὺς ὁποίους ἀπηυθύνοντο, μετέφεραν σὲ μιὰ ὡραία τοποθεσία κοντὰ στὴ λίμνη καρέκλες καὶ τραπέζι καὶ παρήγγειλαν καφφὲ καὶ λίγο ροῦμι. Ἡ κυρία Φόγκελ κρατοῦσε ἕνα καλαθάκι μαζύ της σκεπασμένο μὲ ἕνα πανί. Μέσα στὸ καλάθι αὐτὸ εἶχε κρύψει τὰ πιστόλια. Ὡς ὅτου νὰ τοὺς φέρουν τὸν καφφέ, περνοῦσαν τὸν καιρό τους πετῶντας πέτρες στὴ λίμνη. Ὅταν τέλος ἔφερε τὸ γκαρσόνι τὸν καφφὲ καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὀλίγες στιγμὲς ἕνας δεύτερος. Ὁ Κλάϊστ εἶχε πυροβολήσει τὴν Ἐρριέτα στὴν καρδιά, καὶ κατόπιν χτυπήθηκε κι' ὁ ἴδιος μὲ τὸ πιστόλι αὐτὸ στὸ στόμα. Κι' οἱ δυό τους σωριάστηκαν ἀμέσως νεκροὶ στὶς καρέκλες τους.

Λίγες ὧρες ἀργότερα ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος, ὁ σύζυγος τῆς Ἐρριέτας καὶ μερικοὶ ἀστυνομικοί. Τὰ πτώματα τοῦ Κλάϊστ καὶ τῆς Ἐρριέτας εἶχαν μεταφερθῆ. Μόνοι μάρτυρες τοῦ δράματος εἶχαν μείνει κοντὰ στὴν ἀμμουδιὰ τὰ πιστόλια καὶ τὸ καλαθάκι, μὲς στὸ ὁποῖον τὰ εἶχε κρύψει ἡ Ἐρριέτα.

Ἕνα ξυράφι καὶ ὄχι πειὰ πιστόλι ἦταν ὁ βουβὸς μάρτυς καὶ τὸ μέσον ἐπίσης μὲ τὸ ὁποῖον ἔδωσε τέλος στὴν ζωή του ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Ἀδαλβέρτος Στίφτερ. Ὁ Στίφτερ ὑπέφερε ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἀπὸ χρονία ἀτροφία τοῦ ἥπατος, ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια δηλαδὴ ποὺ ὄχι μόνον πολὺ ὀδυνηρὰ εἶνε ἀλλὰ καὶ ἀθεράπευτη. Μὲ τὸν καιρὸ λοιπὸν αἰσθανόταν ὅτι ὄχι μόνον τὸν ἐγκατέλειπαν ἡ δυνάμεις του ἀλλ' ὅτι ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του εἶχε ἐξασθενήσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἔλεγε πολλὲς φορὲς στοὺς φίλους του πὼς φοβόταν μήπως καμμιὰ μέρα τρελλαθῆ ἢ αὐτοκτονήση. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐλεεινή του κατάστασις χειροτέρευε διαρκῶς καὶ τὴν νύχτα τῆς 27 Ἰανουαρίου 1868, στὴν μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, οἱ πόνοι του ἔγιναν τόσο φοβεροί, ὥστε ὁ δυστυχισμένος ποιητὴς ποὺ ὑπέφερε σὲ ἀφάνταστο σημεῖο ἐπωφελήθη μιᾶς στιγμῆς ποὺ ἡ γυναίκα του δὲν βρισκόταν στὸ δωμάτιο καὶ μὲ τρέμοντα χέρια ἅρπαξε τὸ ξυράφι του ποὺ βρισκόταν δίπλα του μέσα σ' ἕνα συρτάρι. Μόλις τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ ἔφερε στὸ λαιμό του, καὶ ἄνοιξε μιὰ βαθειὰ τομὴ σ' αὐτόν. Ἡ γυναίκα του ποὺ μπῆκε μὲς στὴν κάμαρα λίγα λεπτὰ ἀργότερα βρῆκε τὸν ἄνδρα της σὲ πλήρη ἀναισθησία καὶ πλημμυρισμένον στὸ αἷμα του. Ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν γιατρὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἕναν φίλο της παπᾶ. Ἀλλὰ ὁ μὲν παπᾶς δὲν πρόφθασε παρὰ νὰ δώση τὶς τελευταῖες του εὐχὲς στὸν ποιητή, ἐνῶ ὁ γιατρός του ἔκλεισε τὰ μάτια.

Μολαταῦτα τὸ κοινὸν δὲν ἔμαθε τὸν τραγικὸ τρόπο τοῦ θανάτου τοῦ Στίφτερ παρὰ πολὺ ἀργότερα, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ θρησκευτικοὺς λόγους καὶ ἀφ' [illegible]έρου γιατὶ θὰ ἐξεγείρετο ὁλόκλη[illegible] ὁ τύπος ἐναντίον τῆς αὐστριακῆ[illegible] γραφειοκρατίας ἡ ὁποία εἶχε συ[illegible]λέσει πολὺ σ' αὐτὸ τὸν θάνατο, ὁ[illegible]ουμένη νὰ μεταθέση τὸν ποιητὴ [illegible] ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος, [illegible] τὸ Λὶστ στὴν Βιέννη. Αὐτὸ δὲ τ[illegible] [illegible]ρᾶγμα μποροῦσε νὰ βλάψη τὴν χήρα. Ἔτσι ὡς αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Στίφτερ ἀνακοινώθη ἐπισήμως ὅτι ἦταν ἡ χρονία ἀτροφία τοῦ ἥπατος ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε. Μολαταῦτα τὸ ξυράφι του ποὺ μ' αὐτὸ ἔδωσε τέλος στὴ ζωή του ὁ Στίφτερ ἔμεινε καὶ ἐχρησίμευσε ὥστε ὕστερα ἀπὸ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια νὰ φανερωθῆ πλήρης ἡ ἀλήθεια.

Τέτοιες τραγωδίες ὑπάρχουν ἄπειρες καὶ ἄπειρα εἶνε τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα ποὺ μᾶς τὶς θυμίζουν. Πόσα ἐγκλήματα, πόσα μυστήρια θὰ εἶχαν διευκρινισθῆ ἂν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν οἱ βουβοὶ αὐτοὶ μάρτυρες. Δὲν θὰ εἶχε διαλευκανθῆ τὸ μυστήριο τοῦ τέλους τοῦ Μάλμγκρην, τοῦ δυστυχισμένου Σουηδοῦ ἐξερευνητοῦ ἂν μποροῦσε νὰ μιλήση ἡ πυξὶς τὴν ὁποία ἔδωσε στὸν Ζάππι νὰ τὴν πάη στὴν μητέρα του καὶ δὲν θὰ εἶχαν ἀπαλλαγῆ οἱ δύο του σύντροφοι ἀπὸ τὴν φοβερὴ κατηγορία ὅτι τὸν ἔφαγαν; Καὶ δὲν θὰ εἶχε διαλευκανθῆ τὸ μυστήριο τοῦ τέλους τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ρωσσίας ἂν μποροῦσε νὰ μιλήση τὸ διαμάντι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι της ἡ αὐτοκράτειρα Ἀλεξάνδρα καὶ ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ ἔγινε ὁ φόνος; Ἀλλὰ τὰ ἄψυχα πράγματα εἶνε δυστυχῶς βουβὰ καὶ μόνον συγκίνηση καὶ φρίκη μποροῦν νὰ μᾶς προκαλέσουν.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

— Τὸ πετρέλαιο.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, πόσο χρήσιμο εἶνε τὸ πετρέλαιο γιὰ μιὰ νοικοκυρά.

Ἐν πρώτοις στιλβώνει τὰ κασσιτέρινα ἀντικείμενα. Φθάνει μόνο νὰ βρέξετε μ' αὐτὸ ἕνα μάλλινο ὕφασμα καὶ νὰ τρίψετε κατόπιν καλὰ τὸ μέταλλο.

Τὸ πετρέλαιο ἐπίσης βγάζει τὶς κηλίδες ποὺ γίνονται ἐπάνω στὰ βερνικωμένα ἔπιπλα.

Στὸ κοτέτσι εἶνε ὁ γιατρὸς γιὰ τὶς κόττες, γιατὶ εἶνε τὸ μοναδικὸ φάρμακο κατὰ μιᾶς ἀσθενείας ποὺ τὶς ἀφανίζει καὶ ποὺ λέγεται στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ «πιπίτα»

Τὸ πετρέλαιο ἐξαφανίζει τοὺς κορέους κλπ,

— Τὸ βρόχινο νερό

Ὅταν βρέχη, μὴν ἀφίνετε τὸ νερὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ πάη χαμένο. Ἂν ἔχετε πιθάρια καὶ τενεκέδες μαζεύσατέ το, ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολύ, γιατὶ σᾶς εἶνε χρήσιμο πολὺ στὸ σπίτι.

Πρῶτα τὸ βρόχινο νερό, σὰν τὸ ἀνακατέψετε μὲ λίγη σόδα, βγάζει τὶς κηλίδες τοῦ λίπους ἀπὸ τὰ ὑφάσματα.

Χρησιμοποιούμενο στὴν πλύσι, λευκαίνει, σὰν χιόνι, τὰ ἀσπρόρρουχα.

Στὸ νίψιμο ἐπίσης ἀπαλύνει πάρα πολὺ τὸ δέρμα καὶ ἐξαφανίζει τὶς ρυτίδες κλπ.

— Ἡ λίμα τῶν γυαλιῶν.

Ἂν θέλετε νὰ ρινίσετε ἕνα γυαλί, βουτήξατε τὴν λίμα σας μέσα σὲ βενζίνα στὴν ὁποίαν διαλύετε προηγουμένως ἀρκετὴ ποσότητα καμφορᾶς.

Ἔπειτα ρινίζετε, ὅπως θέλετε, τὸ γυαλί.

Μόνον προσέχτε, καθὼς τὸ ρινίζετε, νὰ ξαναβουτᾶτε τὴν λίμα κάθε τόσο μέσα στὴν ἀνωτέρω διάλυσι.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε καταπληκτικά.

— Γιὰ τὶς κόττες.

Θέλετε ἡ κόττες σας νὰ κάνουνε πολλὰ αὐγά;

Κοπανῖστε καλὰ κόκκινες πιπεριὲς καὶ ἀνακατέψτέ τες, μὲ τὴν τροφὴ ποὺ δίνετε στὶς κόττες.

Μὴν ἀμελήσετε ὅμως νὰ προσθέσετε καὶ σκόνι ἀπὸ τσόφλια αὐγῶν, τὰ ὁποῖα θὰ κοπανίσετε ἐπίσης καλά. Αὐτὰ εἶνε ἀναγκαῖα γιὰ τὸν ἀσβέστη, ποὺ χρειάζεται τὸ σῶμα τῆς κόττας γιὰ νὰ γίνωνται τὰ κελύφη τῶν αὐγῶν.

Προσέξατε ὅμως νὰ μὴ δώσετε τὰ τσόφλια ἀκοπάνιστα, γιατὶ ἔτσι ἡ κόττες κακομαθαίνουνε καὶ θὰ τρῶνε ἔπειτα τὰ αὐγά τους.

Ἐπίσης καὶ ἡ τσουκνίδα ψιλοκομμένη μέσα στὰ πίτουρα, ποὺ τοὺς δίνετε γιὰ τροφή, τὶς κάνει «ὠοτόκους».

Ἔχετε δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι γιὰ νὰ γεννοῦν τακτικὰ ἡ κόττες πρέπει νὰ τρέφωνται καλά. Μιὰ παροιμία τῶν Ποντίων λέγει:

— «Ἡ κόττα γεννάει ἀπὸ τὸ στόμα».

— Γιὰ τὶς χιονίστρες.

Τώρα ποὺ ἔρχεται ὁ χειμῶνας, τὸ κρύο, τὰ χιόνια καὶ ἡ παγωνιές, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα νὰ ποῦμε καὶ κάτι γιὰ τὶς χιονίστρες.

Πρῶτον πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι φάρμακο ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὶς χιονίστρες δὲν ὑπάρχει.

Ἀνακουφιστικὸ ὅμως εἶνε τὸ ἑξῆς:

Παρασκευάζετε μιὰ ἀλοιφὴ ἀπὸ δέκα δράμια σουσαμόλαδο, τέσσερα δράμια κίτρινο ἢ λευκὸ κερί, καὶ προσθέσατε καὶ μισὸ δράμι κάμφορα διαλελυμένη σὲ πετρέλαιο.

Ἀλοίψατε τὰ χέρια σας, ποὺ ἔχουν τὶς χιονίστρες καὶ φορέσατε τὸ γάντι σας.

Πολλοὶ ψήνουν λεμονόκουπες καὶ τὶς ἐπιθέτουν ἐπάνω στὶς χιονίστρες. Ἢ βυθίζουν τὰ χέρια σὲ ζεστὸ νερό, ἀποτελεσματικώτερο ὅμως εἶνε ἡ συνταγὴ ποὺ σᾶς ἐδώσαμε.

— Τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

Θέλετε ν' αὐξήσετε τὴν φωτοβόλο δύναμι τοῦ λαδιοῦ στὸ λυχνάρι, τώρα μάλιστα ποὺ ἀρχίζουν τὰ νυχτέρια στὶς ἐπαρχίες καὶ στὰ χωριά;

Διαλύσατε ἑκατὸ δράμια καμφορᾶς σὲ μιὰ ὀκᾶ λαδιοῦ καὶ θὰ ἔχετε φῶς τριπλάσιο. Ἐὰν μάλιστα ζεστάνετε ἐλαφρὰ τὸ μῖγμα αὐτό, τὸ φῶς θὰ εἶνε πιὸ δυνατὸ ἀκόμα.

— Γιὰ τὰ ψαθάκια.

Τώρα ποὺ τὰ καπέλλα, μὲ τὴν ἀκρίβεια, ἔχουν γίνει πολυτέλεια καὶ τὰ ψαθάκια κόσμημα, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ σᾶς ποῦμε πῶς νὰ ξεκαινουργιόσετε τὰ παλιά σας ψαθάκια γιὰ τοῦ... χρόνου.

Προσέξατε καλὰ λοιπόν, τὶς παρακάτω ὁδηγίες μας.

Βγάλετε τὴν κορδέλλα ἀπὸ τὸ ψαθάκι. Βουρτσίζετε καλὰ τὴν ψάθα καὶ τὴν βάζετε ἐπὶ τρεῖς ὧρες σὲ ἕνα ἀγγεῖο γεμᾶτο μὲ νερό, μέσα στὸ ὁποῖον ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ χλωρυδρικοῦ ὀξαλικοῦ ὀξέως.

Ἔπειτα τὸ πλένετε καλὰ μὲ νερό καὶ μὲ σαποῦνι καὶ τὸ στεγνώνετε στὸν ἥλιο.

Κατόπιν τὸ σιδερώνετε ἀντίστροφα, βάζοντας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ σίδερου ἕνα κομμάτι πανὶ μουσκευμένο μὲ νερό.

Ἔτσι τὸ παληὸ ψαθάκι θὰ γίνη σὰν καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ὁ Ἀρίστιππος, βλέποντας κάποτε τὸν Διογένη νὰ πλένη μόνος του τὰ λαχανικά του, τοῦ εἶπε:

— Ἂν ἤξερες νὰ κολακεύσης τὸν βασιλέα Διονύσιο, δὲν θὰ βρισκόσουν τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ πλένης λαχανικά.

— Κι' ἐσύ, ἀπήντησεν ὁ Διογένης μὲ τὸ ἴδιο ὕφος, ἂν ἤξερες νά τρέφεσαι μόνο μὲ λαχανικά, δὲν θὰ βρισκόσουν τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ κολακεύης τὸν βασιλέα Διονύσιο!...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Π Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Ἡ γοῦνα εἶνε καὶ ἐφέτος, ἡ κυριώτερη γαρνιτούρα τῶν χειμωνιάτικων ἐπανωφοριῶν. Εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ γαρνιτούρα στοιχίζει πολὺ ἀκριβά, γι' αὐτὸ ὅσες δὲν μποροῦν ν' ἀποκτήσουν μι' ἀληθινὴ γοῦνα, μποροῦν νὰ καταφύγουν στὶς ἰμιτασιόν, οἱ ὁποῖες εἶνε τέλειες καὶ μὲ τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ στολίσουν θαυμάσια τὰ ἐπανωφόρια των.

Ὅλα τὰ ἐπανωφόρια, τὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ βραδυνὰ καθὼς καὶ τὰ σπόρ, γαρνίρονται μὲ γοῦνα κάποτε τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ.

Τὰ ἐπανωφόρια σπὸρ γαρνίρονται μὲ γοῦνα ἴσια, ὄχι δηλαδὴ μὲ μακρὺ τρίχωμα. Συνήθως εἶνε ἀρκετὸ ἕνα γιακαδάκι ἀπὸ δέρμα μοσχαριοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει γεννηθεῖ ψόφιο, ἢ ἀπὸ ἀρνὶ ξυρισμένο.

Ἐπανωφόρια ἀπογευματινὰ ἀπὸ λαινὰζ μπὲζ γαρνίρονται μὲ γοῦνα ἀλεποῦς μπὲζ στὸν γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια κάτω, καὶ μὲ νερβύρ.

Εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐπανωφόρι ἀπὸ ντρᾶ γκρὶ-φυμέ, γαρνιρισμένο μὲ γκρίζο ἀστρακάν, καθὼς καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ λαινὰζ μπὲζ γαρνιρισμένο μὲ δέρμα ἀρνιοῦ ξυρισμένο τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Τὸ γκρίζο ἀστρακὰν εἶνε πολὺ ἂν βόγκ. Γαρνίρονται μὲ αὐτὸ ὄχι μόνο ἐπανωφόρια ἀπὸ γκρίζο ντρᾶ ἀλλὰ καὶ ἐπανωφόρια ἀπὸ ντρᾶ μαῦρο.

Καὶ τὰ ἀστρακὰν ὅμως ὅλων τῶν χρωμάτων εἶνε τῆς μόδας ἐφέτος.

Τὰ ἐπανωφόρια λούσου γίνονται ἀπὸ βελοῦδο μὲ γιακᾶ καὶ παραμέντα ἀπὸ γοῦνα ἀλεποῦς. Τὰ ἀνσάμπλ ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο, καὶ ἀπὸ βελοῦδο μπλὲ μαρὲν γαρνίρονται μὲ γιακᾶ καὶ παραμέντα ἀπὸ γκρίζα ἀλεποῦ ἢ ἀπὸ ἀλεποῦ μπέζ.

Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ ὀλίγα μανσόν, ἀλλὰ τὰ παραμέντα τῶν μανικιῶν θὰ εἶνε πολὺ ὑψηλὰ καὶ τόσο πλούσια γαρνιρισμένα μὲ γοῦνα ὥστε θὰ μοιάζουν καὶ αὐτὰ σὰν μικρὰ ἰδιόρρυθμα μανσόν. Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης ἐπανωφόρια ἀπὸ κρὲπ μαροκαίν, τὰ ὁποῖα θὰ συνοδεύουν φορέματα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ὅσες κυρίες ἔχουν ἤδη ἀπὸ τὸ φθινόπωρο παρόμοια ἀνσάμπλ, μποροῦν νὰ τὰ φορέσουν καὶ τὸν χειμῶνα γαρνίροντάς τα μὲ γοῦνα.

Ἐφέτος τὰ καπέλλα ποὺ θὰ φορεθοῦν περισσότερο θὰ εἶνε ἀπὸ φέτρ. Θὰ ἰδοῦμε ὅμως καὶ ἀρκετὰ καπέλλα ἀπὸ βελοῦδο, τὰ ὁποῖα θὰ συνοδεύουν πρὸ πάντων τὰ φορέματα λούσου.

Ὅταν τὸ καπέλλο εἶνε ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο καὶ συνοδεύει ὁλόκληρη τουαλέττα γαρνίρεται μ' ἕνα φιόγκο ρὸζ ἀνοιχτό.

Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα Παρισινὰ μοντέλα εἶνε μεγάλο καπέλλο ἀπὸ μαύρη παίν, γαρνιρισμένο μὲ κορδέλλα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν μαῦρο καὶ ρόζ, μὲ φιόγκο στὸ πλάϊ, καὶ μιὰ ἀκόρη τόκα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο μὲ ἐνκρυστασιὸν ἀπὸ σατὲν ρόζ.

Καὶ καπέλλα ἀπὸ φέτρ μαῦρο γαρνίρονται μὲ ρὸζ π. χ. μιὰ καπελὶν ἀπὸ μαῦρο φέτρ σηκωμένη ἐμπρὸς γαρνίρεται μὲ ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ σατὲν βγιὲ-ρόζ.

Ἐπίσης ὡραῖα καπελλάκια γίνονται μὲ τὸν συνδυασμὸ μαύρου πλοὺς καὶ βελούδου μπουὰ-ντὲ-ρόζ, καὶ καπελῖνες ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο γαρνιρισμένες μὲ πυκνὲς βελονιὲς ρὸζ καὶ μὲ μποοντοῦρα ἀπὸ μεταξωτὸ λακὲ ρόζ, καθὼς καὶ μικρὰ μπονὲ μαῦρο βελοῦδο γαρνιρισμένα μὲ ἕνα σοὺ ἀπὸ μεταξωτὸ ρόζ, ποὺ σκεπάζει τὸ αὐτί.

Γιὰ ὅσες δὲν ἀγαποῦν οὔτε τὶς μεγάλες καπελὶν οὔτε τὰ πολὺ μικρὰ χωρὶς μπὸρ καπελλάκια τὰ ὁποῖα δὲν πηγαίνουν καὶ τόσο στὶς κυρίες ποὺ δὲν εἶνε πειὰ πολὺ νέες, μποροῦν νὰ φοροῦν μικρὰ κλός.

Ὑπάρχουν ἀπὸ αὐτὰ ἐφέτος ὡραιότατα μοντέλα. Ἕνα μικρὸ κλὸς ἀπὸ φέτρ γαρνίρεται μὲ διπλῆ σειρὰ κορδέλλας ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο, ἡ ὁποία σχηματίζει στὸ πλάϊ φιόγκο τοῦ ὁποίου οἱ ἄκρες γαρνίρονται μὲ ἀσημένιες σφαῖρες.

Το καπέλλο αὐτό εἶνε ἁπλό, νομίζω καὶ πρακτικό, καὶ μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε μὲ κάθε εἴδους τουαλέττα.

Ἕνα κλὸς ἀπὸ φέτρ καφὲ γαρνίρεται μὲ βελονιὲς καὶ κουμπιὰ πράσινα, ποὺ σχηματίζουν ἰδιόρρυθμα μοτίφ.

Πολλὰ καπέλλα ἀπὸ φέτρ γαρνίρονται μὲ κεντήματα διαφόρων σχεδίων, φροῦτα καὶ λουλούδια. Πρὸς τὸ παρὸν εἶνε πολὺ ἂν-βόγκ, τσαμπιὰ σταφυλιῶν κεντημένα μὲ μετάξι ἢ μὲ μαργαριτάρια.

Ἐνῷ τὸ ἐπικρατοῦν χρῶμα ἐφέτος εἶνε τὸ μαῦρο καὶ τὸ γκρίζο, θὰ ἰδοῦμε ὡστόσο καπέλλα μὲ χρώματα πολὺ χτυπητά, π. χ. κίτρινα καὶ πορτοκαλλιά, καθὼς καὶ κόκκινα ὅλων τῶν ἀποχρώσεων.

Τὰ ἐφετεινὰ φορέματα εἶνε τὰ περισσότερα μαῦρα, γκρίζα καὶ μπλὲ-μαρέν. Θὰ φορέσωμε ὅμως καὶ φορέματα μὲ χρώματα ἀνοιχτὰ καὶ χτυπητά, πρὸ πάντων ἀπὸ ὑφάσματα ἐμπριμὲ ποὺ θὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν πολὺ τὶς καλοκαιρινές μας τουαλέττες.

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης ἐφέτος διαφόρους συνδυασμοὺς ἁπλοῦ καὶ ἐμπριμὲ ὑφάσματος. Αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ μεταβάλωμε πολὺ εὔκολα σὲ μοντέρνο φόρεμα, μία περυσινή μας τουαλέττα ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμο.

Πολλὲς φορὲς εἶνε ἀρκετὸς γι' αὐτὴν τὴν μεταμόρφωσι δυὸ μόνον πήχεις ἀπὸ μεταξωτὸ φουλὰρ ἢ βελοῦδο ἐμπριμέ. Πρέπει ὅμως πάντα τὸ φόντο τοῦ ἐμπριμὲ ὑφάσματος νὰ εἶνε τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ φόρεμα.

Ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρὲπ-μαροκαὶν μάλλινο μπλὲ μαρέν, γαρνίρεται μὲ φουλὰρ μπλὲ-μαρέν, μὲ ἄσπρες βοῦλες. Αὐτὴ ἡ γαρνιτούρα ἦτο τῆς μόδας καὶ τὸ καλοκαῖρι.

Φορέματα ἀπὸ ρὲπς μάλλινο μαῦρο, γαρνίρονται μὲ κρὲπ φανταιζὶ μαῦρο μὲ λουλουδάκια ρὸζ καὶ κόκκινα. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν τάγια, ἄλλες μοδίστρες τὴν θέλουν ὑψηλὰ καὶ ἄλλες χαμηλά. Γι' αὐτὸ βλέπομε φορέματα μὲ ὑψηλὴ μέση, καὶ μὲ χαμηλή. Κάποτε ἡ τάγια τοῦ φορέματος εἶνε πολὺ πιὸ ὑψηλὰ τοποθετημένη ἀπὸ τὴν φυσικὴν θέση τῆς μέσης. Τὰ φορέματα αὐτὰ ὑπενθυμίζουν πολὺ τὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας. Βλέπουμε καὶ φορέματα φόρμας πρενσὲς χωρὶς ζώνη ποὺ ἀναδεικνύουν τόσον ὡραῖα τὶς γραμμὲς τοῦ σώματος. Τὰ φορέματα αὐτὰ πηγαίνουν πολὺ στὶς λεπτὲς καὶ ὑψηλὲς γυναῖκες. Ἄλλα φορέματα εἶνε μὲ κλειστοὺς ὑψηλοὺς γιακάδες, καὶ ἄλλα εἶνε ἀνοικτὰ γύρω στὸ λαιμό.

Τὰ ντεκολτὲ εἶνε μυτερά, στρογγυλά, τετράγωνα, καὶ κάποτε ἀκανόνιστα, ἰδιόρρυθμα, πιὸ ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸ ἕνα πλάϊ, ἢ μυτερὰ πίσω καὶ τετράγωνα ἢ στρογγυλὰ ἐμπρός, ἢ δαντελλωτά.

Τὰ περισσότερα φορέματα ἔχουν μακρυὰ μανίκια. Πολλὰ μανίκια ἔχουν πουαντὲ ὑψηλὰ ὡς τοὺς ἀγκῶνας καὶ ἄλλα γαρνίρονται ἕως ἐκεῖ μὲ σειρὰν ἀπὸ κουμπιά. Τὰ μανίκια ποὺ ἔχουν ὑψηλὰ πουαντὲ ἀπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα εἶνε λίγο φαρδύτερα.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΣΕΜΙΖΕΤΑ

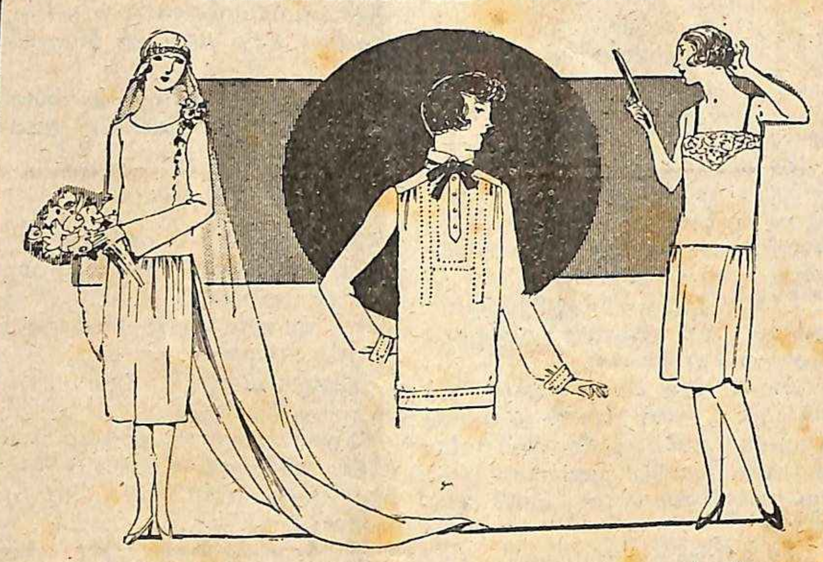

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ σᾶς δείχνει πῶς μπορεῖτε ἀπὸ ἕνα νυφικὸ φόρεμα νὰ φτιάσετε μία κομπιναιζὸν καὶ μία σεμιζέτα. Ἡ σεμιζέτα γίνεται ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματος καὶ τὰ ἴδια μανίκια, τὰ ὁποῖα τὰ στενεύετε λίγο κάτω μὲ δύο ρεβέρ. Γαρνίρεται δὲ μὲ ἀζουέρ. Ἡ κομπιναιζὸν γίνεται ἀπὸ τὴν φοῦστα καὶ τὸ κορσάζο καὶ γαρνίρεται μ' ἕνα ἀμπιεσμὸν ἀπὸ δαντέλλα,

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

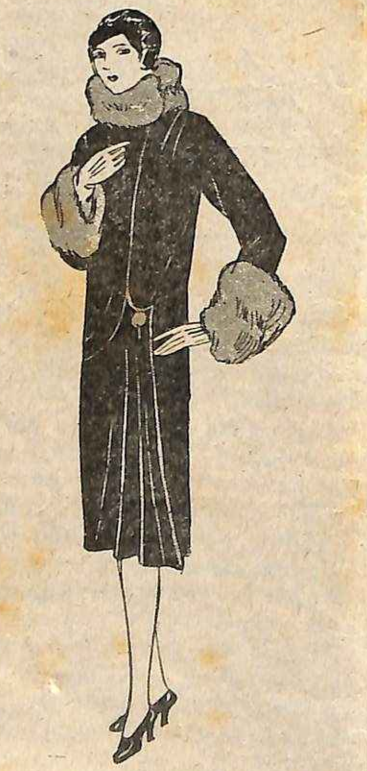

Ἐπανωφόρι ἀπὸ βελοῦδο γαρνιρισμένο μ' ἕνα παννὼ τὸ ὁποῖον σχηματίζει γκοντέ. Ὁ γιακᾶς καὶ τὰ μανίκια γαρνίρονται μὲ γοῦνα.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ

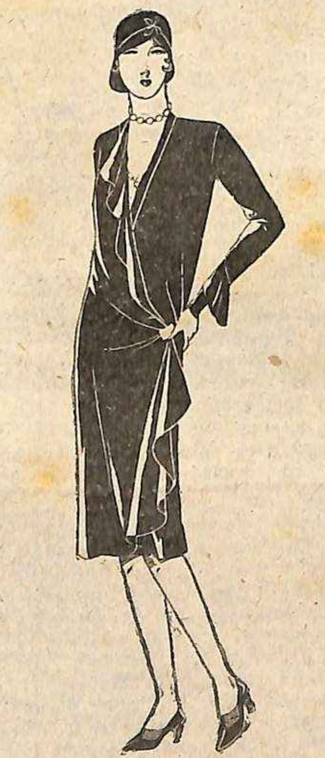

Ὡραῖο ἐπανωφόρι ἀπὸ κρὲπ σατὲν μαῦρο σταυρωτὸ καὶ ντραπὲ στὸ πλάϊ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

— Πῶς ν' ἀνάβετε τὴ φωτιά

Σὰν θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα πολὺ καλὸ προσάναμα, τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾶ θαυμάσια τὸ δαδί, μὴν πετᾶτε ποτὲ τοὺς φλοιοὺς τῆς πατάτας ἀλλὰ φυλάγετέ τους. Τοὺς ξεραίνετε στὸν ἥλιο ἢ στὸ φοῦρνο καὶ κατόπι τοὺς βάζετε σ' ἕνα σάκκο, τὸν ὁποῖο τοποθετῆτε σὲ μέρος ξηρό. Ἔτσι ὁπότε θέλετε, μπορεῖτε μ' αὐτοὺς ν' ἀνάβετε φωτιὰ μὲ μεγάλη εὐκολία, χωρὶς νὰ χάνετε καθόλου καιρὸ καὶ δίχως κανένα ἔξοδο περισσότερο.

Ἡ μεγαλειτέρα Ἑλληνική διαφημιστική ἑταιρία εἶναι ἡ "ΓΚΡΕΚΑ"

Βουλῆς 17
ΑΘΗΝΑΙ

Νικήτα 1
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΦΘΑΝΕΙ!

Ἡ κακή πέψις καί ἡ ὑπερβολική ἐργασία δά σέ κάμουν νά ἀρρωστήσης. Νά πέρνῃς κάθε πρωΐ ἕνα κουταλάκι Μαγνησία Σ. Πελλεγρίνο Μάρκας «Prodel». Θά τακτοποιήσῃ τήν λειτουργίαν τοῦ στομάχου καί τῶν ἐντέρων καί ἡ ἐργασία δέν δά εἶναι ἐπίπονος.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO. TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ

MAGNESIA
S.PELLEGRINO

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ.ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ